

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4 Mevsimi deviren Ölüm Orucu Direnişi 359. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

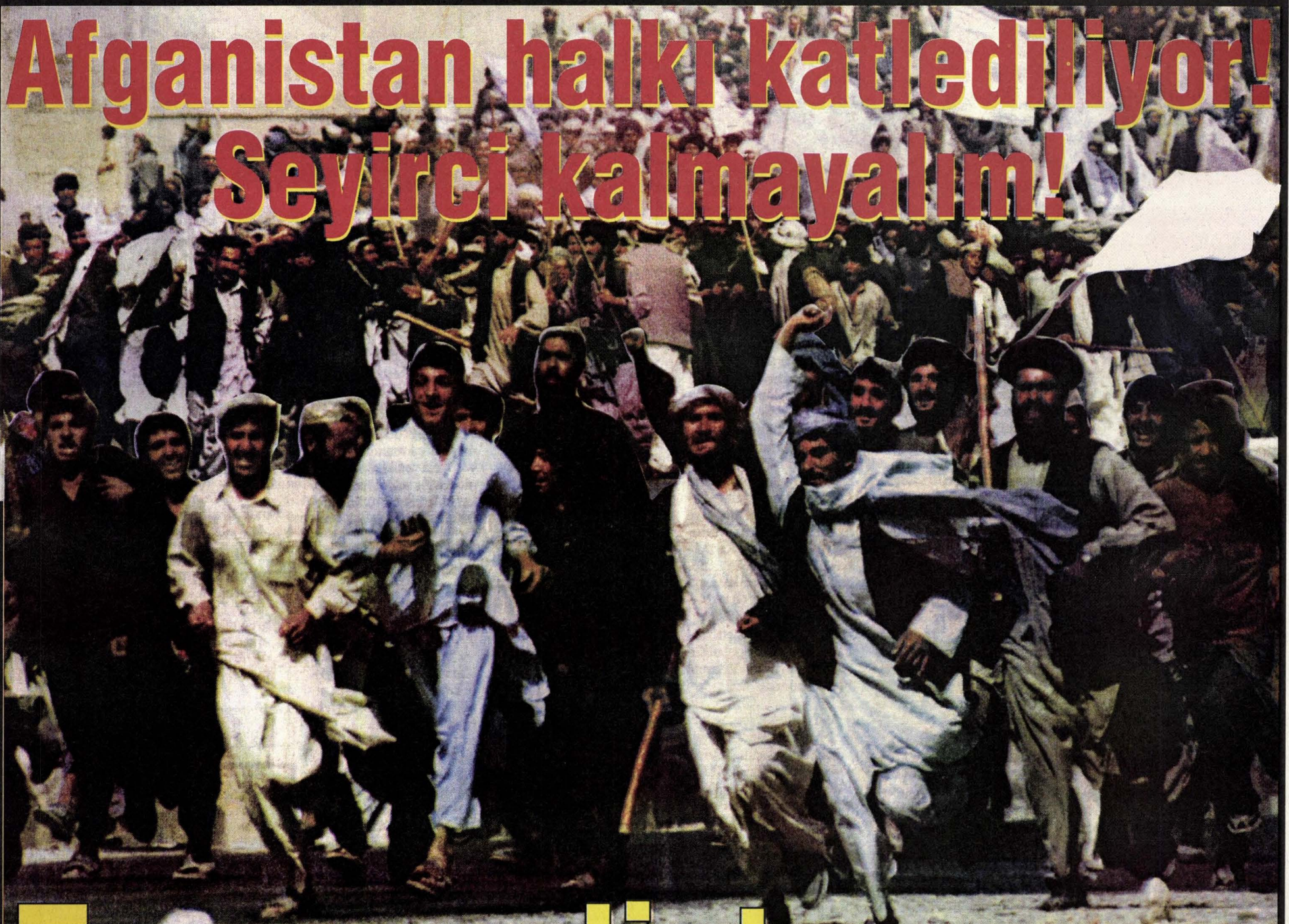
Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/30 • 13 Ekim 2001 • 5 DM

**Afganistan halkı katlediliyor!
Seyirci kalmayalım!**

**Emperyalist savaşa
karşı savaş!**

ABD'nin Avrasya,
macerası ve
Amerikancı
ihaneti

(sayfa 3)

Ya barbarlık,
ya sosyalizm!

(sayfa 8-9)

Savaş,
anti-emperyalist
mücadele
ve Parti Programı

(orta sayfa)

1. yılına girerken
Ölüm Orucu
Direnişi-1

(sayfa 16-17)

İÇİNDEKİLER

ABD'nin Avrasya macerası ve

Amerikancı iktidarın ihaneti 3

İşçi sınıfı saflarında savaşalım! 4-5

TKİP, dünya halklarını ve

Türkiye'nin emekçilerini savaşa karşı

etkin mücadeleye çağırır. 6-7

Ya barbarlık ya sosyalizm 8-9

Savaş karşıtı eylemler. 10

Pirelli işçisi işten atılmalara karşı

direniyor. 11

Savaş, anti-emperyalist mücadele ve

Parti Programı (Orta sayfa) 12-13

Proletarya devriminin

askeri programı 14-15

Birinci yılına girerken

Ölüm Orucu Direnişi-1 16-17

Emperyalist haydutluk savaşı.... 18-19

Psikolojik savaş, "özgür dünya"

ve küresel sansür 20

Ekmeğe sarılı bombalar 21

Savaş karşıtı açıklamalar 22

Mücadele Postası 23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/30 • 13 Ekim 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

*İşten çıkarmalar hızlanıyor: Pirelli onlarca işçiyi kapı dışarı etti, işçiler direnişte. İşveren direniş sürerse herkesi atarım diyor.

*Özgürlükler daha da kısıtlanıyor: Ankara ve Adana valilikleri 14 Ekim'de yapılacak olan savaş karşıtı mitingi ve her türlü gösteriyi yasakladı.

*Devrimci muhalefet üzerindeki baskı ve şiddet artırılıyor: Devrimci basın bürolarına baskınlar, kaçırma ve işkence olayları hızlandırılıyor. *Alınteri, Atılım, Mücadele Birliği, Devrimci Demokrasi* gazete ve dergileri ile TAYAD basıldı, dağıtıldı, tahrip edildi, bir Ölüm Orucu direnişçisi gözaltına alındı. Edirne'de bir okurumuz kaçırılıp işkenceyle tehdit edildi.

Görüldüğü gibi, ezilen halklara saldırganlıkta ABD'nin maşalığını üstlenen TC., sopayı öncelikle içerdeki ezilenlere çevirmeyi ihmal etmiyor. Benzer gelişmelerin ABD başta olmak üzere, bütün kapitalist emperyalist ülkelerde de yaşandığı ise biliniyor.

Emperyalizmin "sonsuz adalet"i, içte ezilen sınıflara, dışta mazlum halklara karşı sonsuz bir "eşitsizlik", sonsuz bir zulüm makinesi olarak işletilmeye devam ediyor.

Pakistan işbirlikçi rejimi daha şimdiden efendisi ABD'nin çıkarları uğruna kendi halkından 4 kişiyi emperyalist savaş karşıtı gösterilerde katletmiş bulunuyor.

Ancak, yine görüldüğü gibi, pek çok Asya ülkesi başta olmak üzere, tüm dünyada emperyalist savaşa karşı mücadele hızla yükselmekte. ABD'nin artık, ikiz kuleleriyle birlikte yıkılan prestijini eski kudurganlığıyla kurtarma şansı bulunmuyor.

Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de emperyalist saldırganlığa ve Amerikancı iktidarın savaşa katılma karar ve girişimlerine kararlılıkla karşı durulması gerekiyor. Tüm göstergeler, bir avuç işbirlikçi burjuva ve onların emperyalizm uşağı devlet yöneticileri dışında, Türkiye'de yürütülmekte olan emperyalist savaşa karşı topyekün bir tutum olduğunu göstermektedir. Her kesim farklı nedenlerle de olsa bu savaşa karşıdır. Ancak bugün henüz bu karşıtlık kendini güçlü eylemliliklerle ifade etmekten yoksundur.

Karşıtlığın güçlü biçimde ifade edilmediği her durumda etkisiz kalacağı, bu durumda ise Türkiye'nin savaşa sürüklenmesini engellenemeyeceği açıktır.

Güçlü karşı çıkışlar, ancak örgütlü kesimler tarafından

düzenlenebilir. Tüm tahribatlara rağmen, toplumumuzun tek örgütlü kesimi, halen sadece devrimciler, işçi sınıfı ve emekçilerdir.

Dolayısıyla toplumun emperyalizm ve savaş karşıtı potansiyeline mücadele kanalı açmak da öncelikle bu kesimlerin görevidir. Devrimcilerin, işçi sınıfının ve emekçilerin emperyalist-kapitalist savaşa karşı mücadelesi, aynı zamanda, kendi hak ve özgürlüklerini, canlarını, ekmeklerini savunma mücadelesidir de.

Ölüm Orucu direnişi 1. yılını doldurmak üzere. Şimdiye kadar 73 devrimci tutsak şehit düştü, yüzlercesi bir daha eski sağlıklarına kavuşamayacak. 1. yılı vesilesiyle sürdürülen kampanyaya destek vermek, bu yöndeki çalışmalarını semtlere, işyerlerine okullara taşımak bütün duyarlı insanlara ve öncülere düşen bir görevdir. Savaşın bu cephesinde de sorumluluklarımızı sarılmalıyız.

İşçi-emekçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yüksek sesle haykıralım ki, egemenlerin saldırganlığını dizginleyebilelim. Sesleri birleştirmek ve yükseltmek için, "Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komiteleri"nde örgütlenelim. Devrimci tutsaklar ve Ölüm Orucu direnişi ile dayanışma komitelerine güç verelim. Emperyalist yağma savaşına karşı devrimci sınıf savaşını yükseltelim...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci taktiğin sorunları, devrimci taktiğin sorunları, devrimci taktiğin sorunları...

Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

ABD'nin Avrasya macerası ve Amerikancı iktidarın ihaneti

Yönetenler dünyasındaki kokuşmuşluk

ABD'nin Avrasya savaşı başladı. Afganistan'ın tümünden harabeye çevrilmesi, yoksulluk ve perişanlık içerisindeki bir halkın emperyalist savaş makinasının hedefi haline getirilmesi, bunun yalnızca bir ilk adımı. Taliban yönetimi ve bin Laden burada yalnızca sıradan bir bahane. Bunun böyle olduğunu dünya ölçüsünde hemen tüm resmi çevreler çok iyi biliyor, fakat büyük bir ikiyüzlülükle bilmezlikten geliyor. Emperyalist saldırı savaşının muhtemel yeni hedefleri durumundaki birkaç istisna dışında hemen tüm resmi çevreler sorunu ABD'nin koyduğu çerçevede, yani "terörizme karşı savaş" olarak görme yoluna gidiyorlar. Yönetenler dünyasındaki politik-diplomatik kokuşmuşluğu ortaya koyan bu tutum, bu çevrelerin yeni gelişmelerden kendi gerici sefil çıkarları doğrultusunda yararlanmaya çalışmalarının da örtüsü işlevi görüyor. Amerikan işbirlikçisi Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yöneten Amerikancı iktidar, sözünü ettiğimiz kokuşmuşluğun ve sefil tutumun denebilir ki en utanç verici örneği durumunda.

Dünya politikasında etkin rol oynayan ya da kriz bölgesiyle doğrudan bağlantısı bulunan hemen tüm ülkeler, ABD'nin başlatma çılgınlığı gösterdiği "uzun süreli" savaşın mevcut tüm dengeleri kaçınılmaz olarak bozacağını biliyor ve bu yeni paylaşım mücadelesinde geride kalmak istemiyorlar. Her biri kendi cephesinden, koca bir bölgeyi ateşe verecek, ülkelere yıkım ve halklara büyük acılar yaşatacak savaş felaketi üzerinden kirli çıkar hesapları yapıyorlar. Kirli diplomasinin, halkların yaşamı üzerinden rezil pazarlıkların hummalı bir hal aldığı tarihi günlerden geçmekteyiz. Şu günlerde her şey gizli diplomasinin pazarlık masalarında, herşeye fiyat biçiliyor, herşey alım satım işleminin olağan nesnesi haline getiriliyor.

Afganistan yalnızca bir ilk hedef

Afganistan'a karşı başlatılan barbarca savaş ABD'nin Avrasya savaşının yalnızca bir ilk adımı. Savaşı başlatanlar, emperyalist çetenin elebaşları, bunu gizlemiyorlar da. Savaşın çok geçmeden başka ülkeler hedef haline getirilerek yaygınlaştırılacağını açıkça söylemekte bir sakınca görmüyorlar. Bugün hedefi genişletmemek, Afganistan'a karşı emperyalist ve işbirlikçi rejimler nezdinde kurulmuş bulunan geniş koalisyonda çatlak yaratmamak için isim telafuz etmekten kaçınıyorlar. Ama emperyalist şefler yerine bu işi emperyalist savaş makinasının organik bir parçası olan emperyalist basın organları yapıyorlar. Sırada hangi Ortadoğu ülkelerinin bulunduğunu sık sık tekrarlıyorlar. Bu yolla saldırının yeni hedeflerini gündemde tutmaya, bu doğrultuda sinsi yöntemlerle kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar.

Avrasya hakimiyeti uğruna girilen çılgınca macera

Avrasya'nın ABD emperyalizminin dünya egemenliği bakımından taşıdığı belirleyici önemin '90'ların başından bu yana işlenegeldiğini biliyoruz. ABD'li akıl hocaları (ki bunların Amerikan "derin devlet"inin zirvesindeki kimseler olduğu da biliniyor), ABD'nin dünya egemenliğinin kalıcı ve uzun süreli olabilmesi için, Avrasya egemenliğinin olmazsa olmaz koşul olduğu üzerine kitaplar bile yazdılar.

Amerikan emperyalizmi '89 yıkılışını izleyen yıllarda, bunun bilinciyle hareket ederek, bu bölgedeki

varlığını güçlendirmek, burayı kendi egemenlik sahası haline getirmek için yoğun çabalar harcadı. (Türk burjuvazisinin de bu çabalarında ona gönüllü taşeronluk yaptığını biliyoruz). Rusya'nın dağınlık ve kargaşa içinde olduğu bir dönemde belli başarılar sağlayan ABD'nin Avrasya stratejisi, '90'ların ortasından itibaren değişen durumla birlikte denebilir ki bozguna uğradı. Son aylarda Şangay İşbirliği Örgütü halini alan bölgesel oluşum bu bozgunu taçlandırdı. ABD'nin kendisi için stratejik önemi büyük olan bir alanda karşı karşıya kaldığı bu durumu, ABD ekonomisindeki hızlı gerileme ve sistemindeki yapısal tıkanıklıklarla birlikte düşündüğümüzde, Avrasya savaşı çılgınlığını hazırlayan başlıca nedenlere de ulaşmış oluruz.

ABD sisteminde bir çöküş tehlikesi yaratan tıkanıklıklar konusunda kaba bir fikir edinmek üzere, *SY Kızıl Bayrak*'ın bu sayısında (s.22) yayınlanan bir metne okurlarımızın dikkatini özellikle çekiyoruz. 2004 ABD başkanlık seçimleri için Demokrat Parti'den aday adayı olan Lyndon LaRouche, 24 Temmuz'da yaptığı bir konuşmada, ABD sisteminin tıkanıldığını, gerekli müdahaleler yapılmazsa sistemin çöküşe gidebileceğini söylüyor ve Bush yönetiminin, bu çöküşten bir çıkış yolu olarak, Avrasya üzerinden bir dünya savaşı bile gündeme getirebilme çılgınlığı gösterebileceğine işaret ediyor. 11 Eylül saldırısına ilişkin spekülasyon zemini de güçlendiren bu kehanet bugün gerçekleşmiş bulunuyor. (ABD'nin Avrasya stratejisi üzerine 1997 yılında temel önemde bir kitap yazmış olan Brzezinski'nin bu konuşmada savaş heveslileri arasında özellikle anılması, burada dikkat değer bir ayrıntıdır.)

ABD'nin heveslendiği ve ilk adımını attığı savaş çılgınlığı onun için sonun başlangıcı olacaktır. Sistemdeki tıkanıklığı çözmek için girişilmiş bir savaşın, savaşı başlatan ülke için bir çıkış olabildiğini modern tarih kaydetmiyor. Bu yolun çıkıştan çok yenilgi ve çöküş yarattığını ise 20. yüzyıl tarihi açıkça kaydediyor. İki büyük dünya savaşının çıkışında birinci dereceden rol oynayan Alman emperyalizminin akibeti buna tanıklık etmektedir. Macerasını büyütme yolunun seçerse ABD'yi bekleyen akibet farklı olmayacaktır. Dünya ölçüsünde halkların büyüyen nefretinin hedefi haline gelerek o ilk partiyi daha şimdiden kaybetmiştir.

Türkiye savaşta emperyalizmin "ileri karakolu" ve saldırı üssü

ABD ve İngiliz emperyalizminin Afganistan'a karşı günlerdir sürdürmekte oldukları savaşta Türkiye toprakları bir saldırı üssü olarak kullanılıyor. Basın organları İncirlik'te hummalı bir bombardıman uçağı trafiği yaşandığını bildiriyorlar. Amerikancı basın bu üssü "NATO'nun ileri karakolu" olarak tanımlıyor. NATO'nun ve ABD emperyalizminin "ileri karakolu" olan gerçekte bütün bir Türkiye'dir. Ülkemiz Körfez savaşında Irak'a karşı savaş üssü olarak kullanıldı. Yugoslavya'ya karşı savaşta üs olarak kullanılmaya hazır hale getirildi. Şimdi de Afganistan'a karşı bir saldırı üssü olarak kullanılıyor. Ve yarın ABD emperyalizminin hedefi durumundaki öteki komşu halklara karşı bir savaş üssü olarak kullanılacağına kuşku yok.

Özetle Türkiye, dünya emperyalizminin, onun jandarması Amerikan emperyalizminin bölgedeki tüm ülkelere ve halklara karşı değişmez ve sorunsuz bir saldırı üssü konumundadır. Emperyalistler tarafından bölge hakimiyetinin gerektirdiği her durumda dilediklerince kullanılmaktadır. Bölgede bu konumdaki bir ikinci ülke yoktur. İsrail bile emperyalistler için bu

tür bir işlev yerine getirmek konumundan yoksundur.

Türk burjuvazisinin üstlendiği bu rol, bölge halklarına karşı işlenebilecek en ağır suçtur. Amerikancı iktidar, dün olduğu gibi bugün de bölge ülkelerine ve halklarına karşı emperyalizmin ajanı ve bekçi köpeği olarak hareket etmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin bölge halklarına karşı tarihsel ve güncel sorumluluklarını yerli yerine oturtabilmek için, bu temel önemde gerçekliği gözönünde bulundurmak gerekmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler, işbirlikçi burjuvazinin ve Amerikancı iktidarın Türkiye'yi emperyalizmin "ileri karakolu" olarak kullandırmasına seyirci kaldıkları sürece, bölge halklarına karşı ağır bir tarihsel sorumlulukla da yüzyüze kalacaklardır.

Gündemde ABD'nin egemenlik savaşına bizzat katılmak var

Türkiye'yi yöneten Amerikancı iktidar düne kadar, bir tek savaşa bizzat katılmak dışında, ABD'ye her türlü desteği verdiğini açıklamıştı. Şimdi ise savaşa bizzat katılmak var gündemde. ABD emperyalizmine göbekten bağlı bir sınıfın, devletin ve ordunun manevra yapma olanaklarının sınırını, son gelişmeler ibret verici bir tablo olarak bir kez daha ortaya sermektedir. Hiç değilse savaşa bizzat katılmaktan geri durabileceklerini düşünenler, artık bundan da kaçınamayacak duruma gelmişlerdir.

ABD hiç de NATO sözleşmesi ve 5. madde kapsamında değil, dosdoğru özel bir talep olarak, Türk ordusunun Afganistan batağında kendisi için savaşmasını istemektedir. Türkiye üzerindeki iktisadi, mali, siyasi ve askeri nüfuzunu, işbirlikçi iktidarı buna razı etmek için kullanmaktadır. Dayatmalara rüşvetler, kirli ve gizli pazarlıklar içinde gündeme getirilen özendirme eşlik etmektedir. Daha geçenlerde Türkiye'ye ilişkin toplantısını bir şantaj aracı olarak erteleyen İMF'nin ve Dünya Bankası'nın şimdilerde açmaya hazırlandığı söylenen cömert krediler, Türkiye'nin ülkeyi yönetenler tarafından hangi fiyata satışa çıkarıldığına da bir gösterge olacaktır.

Türkiye'yi altından kalkılamaz bir borç batağına saplayan ve ekonomiyi çöküşe sürükleyenler, şimdi bu ağır yükün altında kendilerini tümünden nefessiz bırakmaktan kurtaracak üç-beş kuruş için Türkiye'yi ABD'nin savaş arabasına koşuyorlar. Türkiye ABD emperyalizminin savaş batağına Afganistan üzerinden saplanırsa, ki tüm göstergeler bu yöndedir, bunu kaçınılmaz olarak savaşın öteki cepheleleri izleyecektir. Bu, Türkiye'yi yöneten Amerikancı iktidarın ve onu buna özellikle yönelten işbirlikçi burjuvazinin, halkımıza ve bölge halklarına karşı işlediği bedeli ağır bir suç olacaktır.

Bu suçun işlenmesine seyirci kalınamaz. Türkiye'nin devrimcileri, Amerikan emperyalizminin bölge halklarına karşı gündeme getirdiği savaşa karşı olan tüm gerçek yurtseverler, sonuçları ağır olacak bu maceraya karşı seferber olmak zorundadırlar. Suçu işleyenlere bunun cezasız kalmayacağı mücadelenin gücüyle, işçi ve emekçi kitleler harekete geçirilerek bugünden gösterilebildiği ölçüde, işbirlikçi burjuvazinin kendi sefil çıkarları ve hesapları uğruna ülkemizi ABD'nin savaş arabasına koşması da engellenebilecektir. Bu bölge halklarıyla devrimci dayanışmanın, emperyalist savaşa karşı onlara verilebilecek desteğin de en anlamlı alanı olacaktır..

SY Kızıl Bayrak

Emperyalist savaşa karşı ezilen halkların yanında yer alalım!..

İşçi sınıfı saflarında savaşalım!

Ticari ve askeri merkezlerine yönelik 11 Eylül saldırısının şokunu atlatır atlatmaz intikam çılgınlıkları eşliğinde “düşman”ını arayan ABD’nin başını çektiği emperyalist haydutlar, sözde “Sonsuz özgürlük” operasyonu adı altında, barbarlık örneği yeni bir savaşı daha başlattılar. Hedefin Washington ve New York saldırılarının faili olarak ilan edilen Usame Bin Ladin’le, amacın onun cezalandırılmasıyla sınırlı olmadığı-olmayacağı daha ilk günlerde sağa sola savrulan tehditlerden belliydi.

ABD’nin başını çektiği emperyalist haydutlar karşılarında diz çökmeyen bütün halklara düşmandır. Direnen herkes bugünkü saldırının açık hedefidir. Öyle ki, bu haydutlar, karşı çıkmak bir yana, bu savaş karşısında tarafsız kalmayı ya da eleştirel bir tutum almayı bile saldırı hedefi olmayı haketmenin bir gerekçesi sayıyorlar. Binbir hileyle seçim kazandırılan silah ve petrol tekellerinin temsilcisi Bush, bunu, “bu çatışmada tarafsız kalmak yok, bizden yana değilsen düşmanımızsın” anlamına gelen bir açıklıkta ve tam bir kabadayılıkla ifade etmeyi sürdürüyor.

Bu savaş emperyalist barbarların talan savaşdır

Bu barbarca savaşın kapsamını, sınırlarını ve gerçek amacını, kızışan rekabet ortamında ABD emperyalizminin elini güçlendirecek olan yeni siyasal ve iktisadi kozlar elde etme ihtiyacı belirliyor. Bin Ladin tarafından planlandığı peşinen iddia edilen saldırıyı böyle bir açılıma vesile ederek Afganistan’a yerleşmek, böylece Orta Asya ve Ortadoğu’nun zengin doğal kaynaklarının talanında kendisine ayrıcalıklı bir denetim imkanı sağlamak ve pay kapmak, artık kör gözlerce bile görülen bir gerçek. ABD emperyalizminin akıl hocalarından biri bunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor: “Amerika’nın Orta Asya’daki askeri varlığını terör karşıtı bir-iki operasyondan öteye taşıyacağını yadsımak dürüstlük ve akıllılık değil artık” dedikten sonra, gerçek niyetlerini şöyle açıklıyor: “Afganistan’dan uzak durmamızın sebep olduğu zararı hatırlayalım; Amerika artık savaş bittiğinde meydana öyle kolayca terk edemez.” (S. Sestanoviç, Kolombiya Üniversitesi Profesörü, 5 Ekim ‘01)

Emperyalistler, uşaklığa dünden hazır ve razı olan Kuzey İttifakı türünden düşkünleri kurulacak hükümete getirme yoluyla hizmetlerine koşarak, Pervez Müşerref yönetimindeki Pakistan’ı tehdit ve vaatlerle yanlarına çekerek, bu amaçlarına bir meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar. Kaba kuvvet ve tehditlerle, kendileri için başağrısı olmayı sürdüren diğer ülkeler üzerinde de bu yolla tam bir denetim kurmayı hesaplıyorlar. ABD Savunma Bakanı Rumsfeld gibi en yetkili ağızlardan “ölümler için pişmanlık duymuyoruz” diyerek, bu uğurda pervasızca büyük katliamları gerçekleştireceklerini peşinen ilan ediyorlar. Hedefe çakılan isim olmasına rağmen savaşın hemen başında “Usame Bin Ladin’i en sona bırakacağız” demeleri de boşuna değil.

Böylece New York ve Washington saldırılarını kimin hangi amaçla yaptığının da onları gerçekte hiç mi hiç ilgilendirmedeği açığa çıkıyor. Asıl dertleri bunu hedefleri doğrultusunda nasıl kullanacaklarıdır. Asıl kaygıları, bir saat içinde gerçekleştirilen saldırıların yerle bir ettiği prestijlerini yeniden

kazanmak, haydutlukta sınır tanımayan gücünden bir şey kaybetmediğini herkese göstermek ve süngü zoruyla çıkarlarını genişletmektir.

Emperyalistler bölge halklarına, dünya işçi ve emekçilerine savaş açtılar

Afganistan’dan sonra sıranın Irak, Yemen, Suriye gibi ülkelere geleceği, saldırmak için teröre destek verdikleri yönünde herhangi bir somut kanıtı ihtiyacı olmadığı şimdiden ifade ediliyor. Bu yeni barbarlık örneği savaşın kapsamı o kadar geniş tutuluyor ki, dünyanın herhangi bir yerindeki bir ülke, ABD’nin başını çektiği haydutların çıkarına ters düşecek bir tutum aldığı anda saldırı hedefi haline geliyor. Savaşın kapsamı bunun için geniş tutuluyor, saldırı hedefleri ve gerekçeleri tam bir keyfilikle belirleniyor.

Hiç beklemedikleri bir anda yaşanan böylesine

sefaletle karşı yükselecek tepkileri ve mücadeleyi daha güçlenmeden boğmayı planlıyorlar. Şimdiden buna uygun askeri ve siyasi düzenlemeler yapılıyor bile. Emperyalist metropollerde yabancı düşmanlığı turandırılıyor, baskılar artırılıyor vb. Savaşın faturası bölge halklarına olduğu gibi kapitalist metropollerde çalışan işçilere de çıkarılıyor. Daha şimdiden yalnızca ABD’deki hava yolu şirketleri 145 bin işçiyi işten çıkarmış bulunuyor. Avrupa’daki işçileri de benzer bir saldırı bekliyor.

Emperyalistlerin politikası: Ya teslim ol ya öl!

Kuşkusuz savaşın en ağır bedelini bugün Afganistan halkı ödüyor. Milyonlarca Afganistanlı canını kurtarmak için komşu ülke sınırlarına akın ediyor. Bombalardan canını kurtaranlar açlık, sefalet ve çetin doğa koşullarıyla savaşıyor. Yerle bir edilen Afganistan şehirlerinde kalanlarla ilgili en küçük bir haber sızdırılmıyor medyaya. Büyük bir başarıymış gibi her gün canlı yayınlara konu olan bu bombalamaların, yakın geçmişte yüzbinlerce Iraklının canına mal olduğu ve katliamın asıl tablosunun savaştan sonra açığa çıktığı hala hafızalardadır.

Bu aynı yıkıma bugün Afganistan halkı maruz kalmaktadır. Üstelik Afganistan halkının kendisini savunacak hiçbir silahı bulunmuyor. ABD emperyalizminin başını çektiği katiller ordusunun kullandığı bir tek uçağın (B-2 bombardıman uçağı) bedeli (2.2 milyar dolar), 27 milyon nüfuslu Afganistan’ın 20 yıllık ihracatını (1.6 milyar dolar) aşılıyor. Emperyalist haydutlar 500 milyar dolar değerindeki silahlarla, savunmasız ve çaresiz bir halkı katletmenin hiç kimse tarafından bir zafer olarak görülemeyeceğini bilmiyor değiller. Ama onların amacı, ne Usame Bin Ladin ne de yarın ihtiyaç olduğunda tekrar iktidara getirmekten çekinmeyecekleri Talibanlar’dır. Asıl amaç, kendi çıkarları için dünyayı kana bulamak, silah zoruyla halklara ve emekçilere boyun eğdirmektir.

Öte taraftan emperyalist haydutlar, Afganistan halkına şirin görünmek için bombalarla beraber yardım paketleri gönderdikleri propagandasıyla, istemeden de olsa çektiydikleri acıların yaralarını sardıklarına ikna etmeye çalışıyorlar dünya kamuoyunu. Oysa gerçekler daha ilk günde su yüzüne çıktı. Emperyalist kuvvetler ellerindeki en ağır silahlarla taş üstünde taş bırakmamacasına saldırıyorlar. Bombalar doğrudan kentleri, yani sivil halkı hedef alıyor. Basına yansıdığı kadarıyla ve şimdilik, yüze ulaşan sivil ölü sayısı “sivil halka zarar vermeyeceğiz” demagogisini daha ağızlardan çıkmadan yalanlıyor.

Etkisi onyıllarca sürecek ve kitlesel ölümlere yol açacak Uranyumlu bombaların kullanılması ise emperyalist barbarlığın bir başka örneği. Irak ve Yugoslavya’da kullanılan ve ancak kendi askerlerinin de etkilenecek ölmeye başlaması vesilesiyle kamuoyunun gündemine girebilen bu bombalardan binlercesiyle ölüm kusuluyor Afganistan’da. Düşünün ki, bu aynı süreçte ABD’de “biyolojik silahlı saldırılar olacak” yönlü bilinçli haberler medyada geniş bir yer bulabilmektedir. Asıl gerçeklerin üstü, dünyanın birçok yerinde pekçok kez olduğu gibi, bir kez daha yaratılan panik ve korku perdesiyle örtülmeye çalışılmaktadır.

büyük bir saldırının yarattığı şoku yoğun propaganda eşliğinde terör demagogisine tahvil ederek, “terörizme karşı savaş” bahanesi altında saldırıları bütün dünyadaki devrimci, ilerici güçlere kadar genişletmek; giderek işçi ve emekçilerin yığınsal katılımıyla genişleyen ve militanlaşmaya başlayan küreselleşme karşıtı eylemlilikleri dizginleyip zayıflatmanın bir imkanı olarak kullanmak da bu emperyalist haydutların kirli hesapları içinde. Afganistan’a saldırı ile işe başlanmış olması, hiç de bu kirli hesabın bu cephesinin önemini azaltmıyor. Emperyalist haydutlar şimdiden farklı türden bir işbirliği dönemine gireceğini beyan ediyor, ilerici ve devrimci güçlere karşı başlatacakları süreli avı için listeler oluşturuyor ve sıkı bir işbirliği ile hep birlikte tedbir alacaklarını dile getiriyorlar. Çıkarlarına aykırı olan herşeyi “terör”, herkesi “terörist” ilan ederek, barbarlığa ve

Uşaklıktan cellatlığa kölece bağımlılık örneği: Türkiye!

Emperyalistlerin bir dediğini iki etmeyen faşist sermaye iktidarı, günlerce efendilerinin kendilerine görev vermelerini beklediler. Nihayet emir geldi, görev tanımlandı: Gayrı Nizami Savaş Kuvvetleriyle (esaslı kontr-gerilla birlikleridir), yürütülecek operasyonlarda tetikçi olmak(!) Hükümetin bu görevi icra etmesi için meclis olağanüstü bir hızla toplandı. Gerekli yasal düzenlemeler yapıldı. Anayasa'nın 92. ve 117. maddelerine dayanılarak süresi ve kapsamı kendisinin belirleyeceği biçimde sınır dışına asker gönderme ve ülke topraklarına asker bulundurma yetkisi verildi. Cumhuriyet tarihinde hiçbir hükümet bu kadar kısa bir sürede, tartışmasız bu kadar geniş yetkilerle donatılmamıştır. Şimdilik bir tuğgeneral ve altı uzman subay komutasındaki 300 kişilik bir birlik emperyalistlerin emrine sunuldu. 800 kişilik ayrı bir kuvvet gönderilmek üzere hazır tutuluyor. Giderek bu sayının artacağı ise açıktır.

Yetkili ağızlar ve medyanın satılık kalemli, kontr-gerilla eski şefleri, öteden beri böyle bir görevi en iyi biçimde Türk ordusunun yürütebileceğinin propagandasını yapıp duruyorlardı. İstedikleri nihayet oldu. Şanlı(!) Türk ordusu, Kürt halkı üzerinde kazandığı kanlı tecrübeyi, katliamcılıkta kazandığı ustalığı Afganistan halkı ve yarın gerektiğinde Irak ve diğer bölge halkları üzerinde uygulamak üzere teyakkuzda bekliyor. Sermaye iktidarı, bir kez daha kırıntılar uğruna sürdürdüğü uşaklığını gönüllü cellatlığa kadar vardırabileceğini, kardeş halkların kanına ekmek doğramaya hazır olduğunu göstermiş oluyor. Bütün hazırlıklarını can-ı gönülden yerine getiriyor. İçinde debelendiği kriz koşullarında bu, bir parça işine de geliyor.

En başta, kriz bahanesine savaş durumu mazeretini de ekleyerek, gittikçe kabaran faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yüklemenin yeni bir fırsatı olarak değerlendirilmeyi düşünüyor bu emperyalist savaşı. Şimdiden bunun adımlarını atıyor. Onbinlerce memurun ikramiyesini tırpanlayarak 500 trilyonluk bir tasarruf sağlamayı hesaplıyor. 200 bin memurun res'en emekliliği gündemde. Başta tek el ürünleri olmak üzere yeni zamları devreye soktu bile. Yarın savaş bütçesi oluşturma adına yeni vergiler yeni hak gaspları gündeme gelecektir. Yıllardır "teröre karşı savaş" gerekçesiyle çiğnenen demokratik hak ve özgürlüklerin iyice kısıtlanması, grev, gösteri vb. etkinliklerin yasaklanması için savaşa aktif olarak katılmayı bile beklemeden bir dizi karar aldılar. Kısacası sermaye iktidarı, Türkiyeli işçi ve emekçilerin sırtına, emperyalist kirli savaşa alet olmanın yanısıra başka faturalar da yüklüyor.

Dünya halkları, işçi sınıfı ve emekçiler tarafsız acılar, yeni yıkımlar, büyük kayıplar demek olan haksız ve barbarca bir savaşla karşı karşıyalar. Bu emperyalist savaşa karşı çıkmak, savaşın ve her türlü yıkımın sorumlusu olan emperyalist barbarlara karşı mücadele etmek, bu savaşın kurbanı olmamanın, savaşa ortak olmamanın, savaşın faturasının ödememenin tek çıkar yoludur. İnsanlık bu vesileyle bir kez daha "ne için savaş", "kimin için savaş" sorularına doğru yanıtlar bulmak, gerçek bir barışa çözüm üretmek sorunu ve sorumluluğuyla karşı karşıyadır. İşçi ve emekçiler şahsında insanlık, bir kez daha emperyalist barbarlığın yıkıma uğratacağı değerleri korumakla yükümlüdür.

Türkiye işçi sınıfına ve bölge halklarına bu konuda çok onurlu bir görev düşüyor. Çürüyen kapitalizm demek olan emperyalizmi, bir kez de bu topraklarda yere sermek, onun kanlı hesaplarını boşa çıkarmak mümkün ve zorunludur. Yeter ki safımızı doğru belirleyelim ve her türlü bedeli göze alarak sınıfsal kurtuluş savaşımızı yükseltelim.

ABD ne istiyorsa onu yapıyorlar...

Amerikancı iktidarın üstlendiği rol "ABD'ye maşalık"...

Halklara ihanette yeni safha

Amerikancı hükümet nihayet Afganistan'a asker gönderme kararını da açıklamış bulunuyor.

Zaten kimse ABD'nin bu onursuz uşaklarından başka türlü bir davranış beklemiyordu. Daha Amerika'nın saldırıya uğradığı ilk gün yapılan "sonuna kadar yanındayız" açıklamaları, iktidarın niyetini yeterince ortaya koymaktaydı. Sonrasındaki tüm açıklama ve gelişmeler, sadece bu niyetin ayrıntılarının netleşmesine yaradı.

En son olarak ülkede yabancı asker bulundurma ve dışarıya asker gönderme konusunda meclise sunulan fezleke, Genelkurmay'ın aldığı karar ve yaptığı hazırlıklar durumu iyice netleştirdi. Amerika'ya yönelik saldırıdan, daha özelde de Amerika'nın Afganistan'a yönelik saldırısının başlamasından bu yana, devlet cephesinden gayr-ı resmi olarak yayılan "desteğe evet, asker göndermeye hayır" dedikodularının da, sadece kamuoyunu oyalamaya yönelik olduğu ortaya çıkmış oldu. Zaten yapılan tüm resmi açıklamalar bu tür söylentilerin aslı-astarı olmadığını yeterince anlatıyordu. Ecevit'in her fırsatta yinelediği "bize henüz bir talep gelmedi" sözleri, "Amerika talep ettiğinde tabii ki göndereceğiz" dışında nasıl okunabilir ki? Kimileri bunu "eli mecbur gönderecektir" şeklinde yorumladılar. Ancak söz konusu Ecevit ve şürekası olduğunda, bunu "koşa koşa göndeririz" diye yorumlamanın çok daha gerçekçi olacağı açık.

Türkiye'ye biçilen (ve Türkiye'nin başındaki onursuz uşaklar tarafından güle oynaya benimsenen) rol böylesine açıkken, bunu görmemekte, hatta tam tersi yorumlar yapmakta ısrarcı tek kişi Perinçekçiler oldu denilebilir. Bu tür dönemlerde TV kanallarının reyting malzemesi olarak kullandığı (sadece böyle dönemlerde hatırlayıp programlara çıkardığı) bu zat, bu savaşta Türkiye'nin safını Asya'dan yana belirlediği, ordunun ABD'nin emrine asker vermeye karşı olduğu fikrini yineleyip durdu. Elbette bu savların hiçbir dayanağı

yoktu. Şimdi kuvvet gönderme kararı alınarak hazırlıklarının yapılması, sistemin onu kamuoyunu oyalama aracı olarak kullandığını gösteriyor.

Türkiye'ye biçilen rolün "ABD'ye maşalık"

olduğu son derece net. Üstelik bu rol bugünkü savaşla netleştirilmiş de değil. Türk devleti bu role uzun zamandır hazırlanıyor. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı bu rolün resmen dünyaya ilan edilmesiydi. ABD'nin Ortadoğu ve Asya'ya yönelik hakimiyet savaşında İsrail'i müttefik, Türkiye'yi maşa olarak kullanma arzusu, iktidardaki ABD uşaklarının olağanüstü çabalarıyla ve sıcak savaşın başlamasıyla, nihayet gerçek haline getirilmiş bulunuyor.

ABD'nin Afganistan'da işinin zor olacağı konusunda nerdeyse tüm dünya hemfikir. Afganistan'a uzattığı el yanacağı için, ABD ateşi maşayla tutmayı tercih edecektir. Afganistan'da ya da artık nerdeyse resmen açıklanmış kadar netleşmiş bulunan Irak saldırısında, ABD'nin uçak ve füzeleri, Türkiye'nin ise askeri harcanacaktır. Para üzerine kurulu bu düzenin efendileri açısından bu da gayet mantıklıdır. Herkes kendi "fazlalık"larını gözden çıkaracaktır. Amerika'da bombadan, Türkiye'de askerden bol bir şey bulunmadığına göre, elbette öncelikle bunlar harcanacaktır.

Ancak bunlar sadece iktidar sahiplerinin kirli niyet ve planlarını gösteriyor. Planlarını uygulayıp uygulayamayacakları, hedeflerine ulaşıp ulaşamayacakları ise sadece kendilerine bağlı değil. Örneğin, Pakistan'ın başındaki Pervez Müşerref daha şimdiden ABD yanlısı kararlarının bedelleriyle karşılaşmaya başladı. Pakistan halkı sokaklara çıkarak, ABD'nin yanında yer almanın hesabını soruyor. Türkiye'dekilerin akıbeti de farklı olmayacaktır.

Üstelik Türkiye'dekiler sadece destek vermekle yetinmek istemiyor, komşu halklara yönelik bu emperyalist köleleştirme savaşında ABD'nin piyonluğuna soyunuyorlar. Devletin başındakiler bunu uşaklıklarının bir gereği olarak yaparken, işbirlikçi kapitalistler de menfaatlenme hesabı içindeler. Atak davranmadığı için hükümeti eleştiriyorlar. Meclisten alınan onayın da ardından, Türkiye'nin ABD ordusunun karargahı haline getirilmesine, Türk askerine biçilen piyon rolüne karşı bir tek ses bu cepheden duyulmuyor. Çünkü maddi-manevi faturası tümüyle halka ödetilecek olan bu savaştan pazarlık paylarını ve kârlarını artırarak çıkabileceklerini düşünüyorlar.

Emperyalist savaşın karşısında durabilecek, onu engelleyebilecek tek güç, bu savaştan en fazla zarar görecektir işçi sınıfı ve emekçilerdir. Pek çok Asya ülkesinde ABD saldırganlığına ve iktidarlarının ABD'nin yanında yer almasına karşı emekçi halkların tepki ve öfkesi sokağa dökülmüş durumda. Bu tepkilerin iktidarlara zorladığı da açık. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin önünde de, Amerikancı iktidarın üstlendiği emperyalizme maşalığı engelleme görevi duruyor. Emperyalizmin ülkeye biçtiği rolü reddetmek elimizdedir, reddetmek zorundayız.

TKİP, dünya halklarını ve Türkiye'nin emekçilerini savaşa karşı etkin mücadeleye çağırır...

Emperyalist savaşa karşı savaş!

Dünyanın emperyalist jandarması ABD haftalardır hazırlığını yaptığı saldırı savaşını nihayet başlattı. Emperyalist savaş makinası bu kez Afganistan halkına karşı harekete geçirildi. Bütün bir tarihi, halklara karşı bu tür

Avrasya'da hakimiyet kurmayı olmazsa olmaz koşul saymaktadır. Bu çerçevede iç Asya, ABD için, yalnızca rakip güçleri etkisizleştirmek bakımından değil, fakat aynı zamanda son derece zengin petrol ve doğal gaz yataklarıyla da temel önemde stratejik bir bölgedir. ABD emperyalizminin Afganistan'a karşı "terörizme karşı mücadele" adına gündeme getirdiği savaş, gerçekte tümüyle, bu bölgede hakimiyet kurmaya yönelik yeni bir girişimden başka bir şey değildir. 11 Eylül saldırısı bu emperyalist emeller için yalnızca bir bahanedir.

Kapitalizm uygarlığı değil, kokuşmuşluğu ve barbarlığı temsil ediyor

Emperyalist şefler savaşın "uygarlık", "özgürlük", "adalet" ve "barış" uğruna sürdürüldüğünü söylüyorlar. Bunlar onların her zamanki arsız argümanlarıdır. Onlar tarih boyunca, gerek birbirlerine gerekse halklara karşı büyük yıkımlara yolaçan köleciler ve yağmacı savaşları, hep de bu tür iddialara dayalı olarak gündeme getirmişlerdir. Bununla kendi halklarını aldatmaya ve savaşın yıkıcı sonuçlarına razı etmeye çalışmışlardır. Fakat tarih bunların hep de gerici ve emperyalist çıkar ve amaçlara dayalı, köleciler ve yağmacı savaşlar olduğunu açıklıkla göstermiştir.

Onların çürümüş ve kokuşmuş kapitalist uygarlığı, dünyamızın bugün yaşadığı açlığın, sefaletin, perişanlığın ve tarifsiz acıların biricik kaynağıdır.

Kapitalizmin uygarlığı ve gelişmeyi temsil ettiği tarihi dönem çoktan geride kaldı.

O artık uygarlığı değil fakat modern barbarlığı temsil etmektedir. Bu barbarlık artık insanlığı ve doğayı bir arada tehdit etmektedir.

İnsanlık tarihinin bugüne ulaştığı tüm uygarlık birikimini korumak ve yeni bir düzeyde sürdürmek bugün artık tümüyle bu barbarlık düzeninin aşılması sorununa bağlanmıştır.

"Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!" ikilemi, bu tarihi zorunluluğun özlü anlatımıdır. Günümüz dünyasının hızla ağırlaşan tüm sorunları, kapitalist barbarlığa karşı uygarlığın sürdürülmesi demek olan sosyalizme apayrı bir anlam, aciliyet ve güncellik kazandırmaktadır.

Son savaşla başlayan yeni dönem, bunun tüm dünya ölçüsünde sorgulanması sürecinin hızlandığı bir dönem olacaktır aynı zamanda.

Emperyalistler "özgürlük" ve "adalet" değil, egemenlik peşindedirler

Emperyalistler hiçbir zaman "özgürlük" değil, fakat her zaman egemenlik ve kölelik peşindedirler. Kapitalist emperyalizmin bütün bir tarihi buna tanıklık etmektedir. Dünya üzerindeki acımasız hakimiyetlerini korumak için dünyanın dört bir yanında özgürlüğü boğan bizzat emperyalistlerdir. Halklara büyük sosyal, siyasal ve manevi acılar yaşatan faşist ve gerici diktatörlük rejimlerinin gerisinde, dün olduğu gibi bugün de hep onlar vardır. Yoksulluk ve perişanlık içindeki Afganistan halkını Ortaçağ karanlığına mahkum eden gerici Taliban rejimini daha dün kadar arkalayanlar da bizzat bugünün bu ikiyüzlü "özgürlük" şampiyonlarıydı.

11 Eylül saldırısının yolaçtığı insan kayıpları üzerine yürüttükleri ikiyüzlü kampanya ile "adalet"ten sözedenler, dünya nüfusunun yarısını günde iki dolarla yaşamaya mahkum edenlerdir. En büyük 227 tekelleri asalağın sahip olduğu zenginlik ile 2.5 milyar insanın gelirini eşitleyen de bizzat onların "adalet"idir. Bir milyar insanı işsizlik içinde tüketen, 250 milyon çocuğu köle işçi olarak çalıştıran, her yıl on milyonlarca insanı açlıktan ve hastalıktan ölüme terk eden dünya düzeni, onların yeryüzünde adaletsizliği katmerleştiren düzenleridir.

Amerika'da birkaç bin kişi ölünce "adalet"i hatırlayanlar, Vietnam'da üç milyon, Endonezya'da bir milyon, Irak'ta yüzbinlerce insanı emperyalist ve kirli savaşlarla yok edenlerden, Afrika'yı ve Balkanlar'ı kanlı boğazlaşmalar içinde tüketenlerden başkası değil. Filistin halkının gündelik katliamlarla "adalet"i hatırlama ihtiyacı duymayanlar, dünyanın en yoksul ve mazlum halklarından birine "adalet" adına yıkım ve ölüm kusuyorlar şu günlerde. Onlar "adalet"in değil, tarihin gördüğü en büyük eşitsizliklerin ve haksızlıkların, köleliğin ve barbarlığın temsilcisidirler.

Kapitalizm militarizm ve savaş demektir

Emperyalist şeflerin "barış"tan söz etmeleri ise, tarihi gerçekler karşısında arsızlığın dipsiz çukurudur. Kapitalizm militarizm ve savaş demektir. Kapitalizmin bütün bir tarihi buna tanıklıktır. Emperyalist hakimiyet mücadeleleri uğruna dünyamızı iki kere toplu bir yıkıma götüren, sayısız bölgesel savaşlar içerisinde ulusları birbirine kırdıran, böylece halklara tarihin en büyük acılarını ve yıkımlarını yaşatan, tam da kapitalist barbarlık düzenidir. Bu böyleyken emperyalist şeflerin "barış"tan söz etmeleri, bizzat kendi emperyalist kölelik savaşlarını bununla gerekçelendirmeleri, tarihi gerçeklerle alay etmektir.

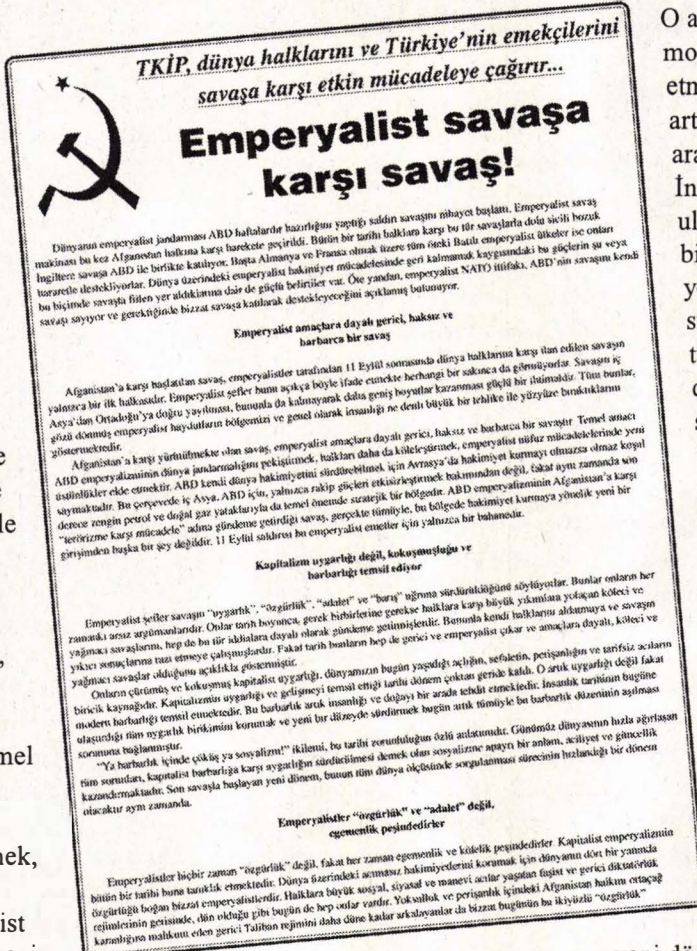
Emperyalizm bir şiddet ve gerici eğilimdir. O her zaman ve her yerde egemenlik ve kölelik peşinde koşar. Bunu sağlamada tüm öteki araçların yetmediği yerde, şiddeti ve savaş devreye sokar. Bugün Afganistan'da bir kez daha yapılmakta olan da budur. Bunun ötesindeki her iddia bir yalan ve aldatmacadan ibarettir.

Emperyalist amaçlara dayalı gerici, haksız ve barbarca bir savaş

Afganistan'a karşı başlatılan savaş, emperyalistler tarafından 11 Eylül sonrasında dünya halklarına karşı ilan edilen savaşın yalnızca bir ilk halkasıdır.

Emperyalist şefler bunu açıkça böyle ifade etmekte herhangi bir sakınca da görmüyorlar. Savaşın iç Asya'dan Ortadoğu'ya doğru yayılması, bununla da kalmayarak daha geniş boyutlar kazanması güçlü bir ihtimaldir. Tüm bunlar, gözü dönmüş emperyalist haydutların bölgemizi ve genel olarak insanlığı ne denli büyük bir tehlike ile yüzyüze bıraktıklarını göstermektedir.

Afganistan'a karşı yürütülmekte olan savaş, emperyalist amaçlara dayalı gerici, haksız ve barbarca bir savaştır. Temel amacı ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını pekiştirmek, halkları daha da köleleştirmek, emperyalist nüfuz mücadelelerinde yeni üstünlükler elde etmektir. ABD kendi dünya hakimiyetini sürdürebilmek için

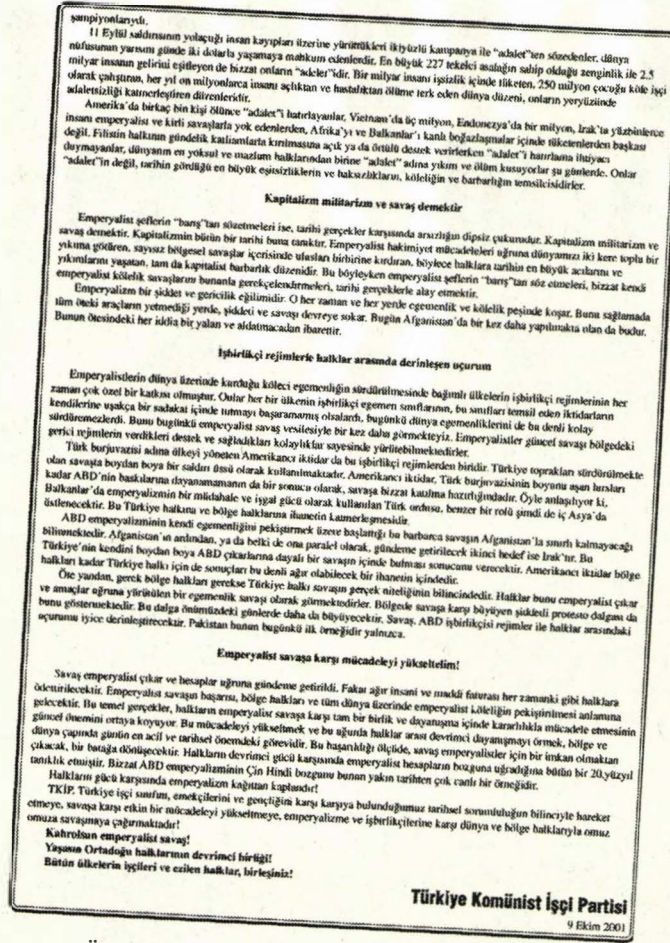

İşbirlikçi rejimlerle halklar arasında derinleşen uçurum

Emperyalistlerin dünya üzerinde kurduğu köleci egemenliğin sürdürülmesinde bağımlı ülkelerin işbirlikçi rejimlerinin her zaman çok özel bir katkısı olmuştur. Onlar her bir ülkenin işbirlikçi egemen sınıflarını, bu sınıfları temsil eden iktidarlara kendilerine uşakça bir sadakat içinde tutmayı başaramamış olsalardı, bugünkü dünya egemenliklerini de bu denli kolay sürdüremezlerdi. Bunu bugünkü emperyalist savaş vesilesiyle bir kez daha görmekteyiz. Emperyalistler güncel savaşı bölgedeki gerici rejimlerin verdikleri destek ve sağladıkları kolaylıklar sayesinde yürütebilmektedirler.

Türk burjuvazisi adına ülkeyi yöneten Amerikancı iktidar da bu işbirlikçi rejimlerden biridir. Türkiye toprakları sürdürülmekte olan savaşta boydan boya bir saldırı üssü olarak kullanılmaktadır. Amerikancı iktidar, Türk burjuvazisinin boyunu aşan hırsları kadar ABD'nin baskılarına dayanamamanın da bir sonucu olarak, savaşa bizzat katılma hazırlığındadır. Öyle anlaşılıyor ki, Balkanlar'da emperyalizmin bir müdahale ve işgal gücü olarak kullanılan Türk ordusu, benzer bir rolü şimdi de iç Asya'da üstlenecektir. Bu Türkiye halkına ve bölge halklarına ihanetin katmerleşmesidir.

ABD emperyalizminin kendi egemenliğini pekiştirmek üzere başlattığı bu barbarca savaşın Afganistan'la sınırlı kalmayacağı bilinmektedir. Afganistan'ın ardından, ya da belki de ona paralel olarak, gündeme getirilecek ikinci hedef ise Irak'tır. Bu Türkiye'nin kendini boydan boya ABD çıkarlarına dayalı bir savaşın içinde bulması sonucunu verecektir. Amerikancı iktidar bölge halkları kadar Türkiye halkı için de sonuçları bu denli ağır olabilecek bir ihanetin içindedir.

Öte

yandan, gerek bölge halkları gerekse Türkiye halkı savaşın gerçek niteliğinin bilincindedir. Halklar bunu emperyalist çıkar ve amaçlar uğruna yürütülen bir egemenlik savaşı olarak görmektedirler. Bölgede savaşa karşı büyüyen şiddetli protesto dalgası da bunu göstermektedir. Bu dalga önümüzdeki günlerde daha da büyüyecektir. Savaş, ABD işbirlikçisi rejimler ile halklar arasındaki

halklar arasındaki uçurumu iyice derinleştirecektir. Pakistan bunun bugünkü ilk örneğidir yalnızca.

Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltelim!

Savaş emperyalist çıkar ve hesaplar uğruna gündeme getirildi. Fakat ağır insani ve maddi faturası her zamanki gibi halklara ödettirilecektir. Emperyalist savaşın başarısı, bölge halkları ve tüm dünya üzerinde emperyalist köleliğin pekiştirilmesi anlamına gelecektir. Bu temel gerçekler, halkların emperyalist savaşa karşı tam bir birlik ve dayanışma içinde kararlılıkla mücadele etmesinin güncel önemini ortaya koyuyor. Bu mücadeleyi yükseltmek ve bu uğurda halklar arası devrimci dayanışmayı örmek, bölge ve dünya çapında günün en acil ve tarihsel önemdeki görevidir. Bu başarıldığı ölçüde, savaş emperyalistler için bir imkan olmaktan çıkacak, bir batağa dönüşecektir. Halkların devrimci gücü karşısında emperyalist hesapların bozguna uğradığına bütün bir 20. yüzyıl tanıklık etmiştir. Bizzat ABD emperyalizminin Çin Hindi bozgunu bunun yakın tarihten çok canlı bir örneğidir.

Halkların gücü karşısında emperyalizm kağıttan kaplandır!

TKİP, Türkiye işçi sınıfını, emekçilerini ve gençliğini karşı karşıya bulduğumuz tarihsel sorumluluğun bilinciyle hareket etmeye, savaşa karşı etkin bir mücadeleyi yükseltmeye, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı dünya ve bölge halklarıyla omuz omuza savaşmaya çağırılmaktadır!

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın Ortadoğu halklarının devrimci birliği!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
9 Ekim 2001

Halkların yaşamı, temel hak ve özgürlüklerimiz tehdit altında!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık!

Emperyalist barbarlığın başı ABD, Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yönelik olarak gerçekleşen saldırıyı bahane ederek ve öteki emperyalist ülkeleri de yanını alarak dünya halklarına karşı savaş ilan etti. En modern tekniklerle donatılmış savaş makinası yeniden harekete geçirilmiş bulunuyor. Emperyalist saldırganlığın ilk hedefi Afganistan'dır. Açlık ve perişanlığın pençesinde olan bu ülke şahsında mazlum halkların üzerine bir kez daha yıkım ve ölüm

kusulacak.

Emperyalist haydutlar "sonsuz özgürlük" adını verdikleri bu savaşın "terörizme ve onları destekleyip, koruyanlara karşı" yürütüleceğini iddia ediyorlar. "Adalet" in yerini bulması için saldırıda yaşamını yitiren binlerce masum insanın intikamı alınmalı, "uygar dünya"ya yönelik saldırı mutlaka cezalandırılmalıdır, diyorlar. Hazırlığını yaptıkları canice saldırıları haklı göstermek için insanda tiksinti yaratan yalanlar söylüyorlar. Emperyalistler ve onların yalan makinaları ne derlerse desinler dünya halkları gerçeği biliyor. "Uygar" kılıfına bürünmüş, "adalet" peşine düşmüş bu modern barbarların sivil ve masum insanların yaşamlarını dikkate aldıkları nerede görülmüştür? Nagazaki ve Hiroşima'da, Kore ve Vietnam'da, Endonezya ve Afrika'da milyonlarca masum insanı, bugün "sonsuz özgürlük" diye yırtınanlar sonsuz bir terör ve vahşet uygulayarak katletmediler mi? Daha yakın zamanda Ortadoğu ve Balkan halkları "barış ve adalet" i sağlamak adı altında katliamdan geçirilmedi mi? Şimdi de "terörizme karşı mücadele" ve "suçluların cezalandırılması" adına mazlum halkların kanı akıtılacak.

Sivil ve masum insanların yaşamı ABD emperyalizminin umrunda bile değildir. O, kendi kirli çıkarları ve iğrenç amaçları uğruna savaş naraları atıyor. ABD emperyalizmi kendisine yönelik saldırıyı gerekçe göstererek dünya üzerindeki egemenliğini korumak, mevzilerini güçlendirmek, bunlara yeni mevziler eklemek ve bazı ülkelere boyun eğdirmek

istiyor. Kısacası o, egemenlik ve kölelik peşinde koşuyor. Afganistan'a ve bunu takip edecek ülke halklarına ve emekçilerine kin kusuyor ve onlara büyük acılar yaşatmak istiyor. Bunun için bir dizi yoksul ülke yıkılıp yıkılacak ve bu ülke halkları katliamlardan geçirilecek.

Saldırıyı bahane eden ABD emperyalizmi ve onun yanında saf tutmuş emperyalist NATO güçleri başka bir saldırıyı daha gündeme getirmiş bulunuyorlar. "Terörizme karşı mücadele", "güvenliği sağlamak" ve "düzeni egemen kılmak" adı altında ilerici toplumsal muhalefet terörle damgalanacak, polis rejimleri güçlendirilecek, temel demokratik hak ve özgürlükler tırpanlanacak ve bunları sosyal hak gaspları izleyecektir.

İşçiler, emekçiler!

Emperyalistlerin halklara büyük acılar ve yıkımlar yaşatmasına seyirci kalmayalım. Tüm emperyalistlerin dünya halklarına savaş ilan ettiği bir dönemde halkların kardeşliği hayati bir önem taşıyor. Sadece halkların kardeşçe birliği ve mücadelesi emperyalist barbarlığı durdurabilir. Temel hak ve özgürlüklerimizi hedef alan saldırılara boyun eğmeyelim. Çeşitli uluslardan işçilerin birliği ve mücadelesi hak ve özgürlüklerimizi koparıp almanın güvencesidir. Emperyalist saldırganlık ve savaşa, sosyal ve demokratik haklarımıza yönelik saldırılara karşı "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yükseltelim.

BİR-KAR

ABD emperyalizmi “sonsuz özgürlük” adı altında sonsuz sömürü, yağma, köleleştirme, yıkma ve katletme savaşını başlattı...

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Liderliğini katil ABD'nin yaptığı emperyalist dünyanın halklara, emekçi kitlelere, onların kazanımlarına ve öncü güçlerine karşı küstahça ilan ettikleri ve haftalardır her cephede hazırlıklarını yaptıkları emperyalist savaş nihayet fiilen başladı. Yıkım ve kan kusan emperyalist kıyım makinası harekete geçirildi.

ABD ve İngiliz emperyalizmi günlerdir savaş uçaklarından ve gemilerinden Afganistan topraklarına füze ve bomba yağdırıyor. Emperyalist barbarlık en modern yıkım araçlarını ve her türlü imha silahlarını şimdi de Afganistan halkına karşı kullanıyor. Afganistan'ın büyük kentleri olan Kabil, Kandahar, Celalabad, Herat, Kuduz ve Mezar-ı Şerif bombardımana tutuldu. Böylece emperyalist sistemin uşağı Bush'un tekrarlamakta bıkmadığı “uzun süreli, çok yönlü ve acımasız savaş”

Afganistan şahsında dünya halkları ve emekçilerine karşı bir “haçlı seferi” biçiminde yürütülecek. ABD ve İngiltere (diğer emperyalistler şefler de alacakları emirler için kuyrukta bekliyorlar) füzelerini ve bombalarını sadece Afganistan halkının değil insanlığın başına yağıdırıyor.

Emperyalistler başlattıkları yıkım ve ölüm operasyonunu büyük bir arsızlıkla “sonsuz özgürlük” adına yürütüyorlar. Savaşı “teröristlere ve destekçilerine karşı adaleti ve özgürlüğü savunmak” için başlattıklarını ileri sürüyorlar. Bu emperyalizmin bilinen tiksindirici davranış tarzıdır. Onlar saldırganlığı ve savaşı bazen “barışı sağlamak”, bazen “haksızlıkları gidermek ve ulusların haklarını korumak” bazen “insani yardım”, bazen de halkları “diktatörlerden ve tehlikelerden kurtarmak” gibi “soylu” amaçlarla gerekçelendiriyorlar. Şimdide “terörizme karşı” ve “insanlığın terör tehditinden kurtulması” adına bir ülkeye füzeler fırlatıyor, yoksul ve perişan bir halkın başına bombalar yağdırıyorlar. Bu vahşetin “Afgan halkının insani açıdan acılarının dindirilmesi” için yapıldığı bile iddia ediliyor. Her türlü haksızlığın ve adaletsizliğin kaynağı olan, ezilen ulusların ve halkların iradelerini çiğneyen, faşist rejimleri insanlığın başına musallat eden, dünya halklarına, işçi ve emekçi kitlelere karşı her türlü terörü fütursuzca uygulayan, son bir ay içersinde ise bütün bir dünyayı terörize edenlerin “adalet ve özgürlük” için “terörizme karşı” savaş yürüttükleri iddiası, onların karakterine uygun aşağılık bir yalandır.

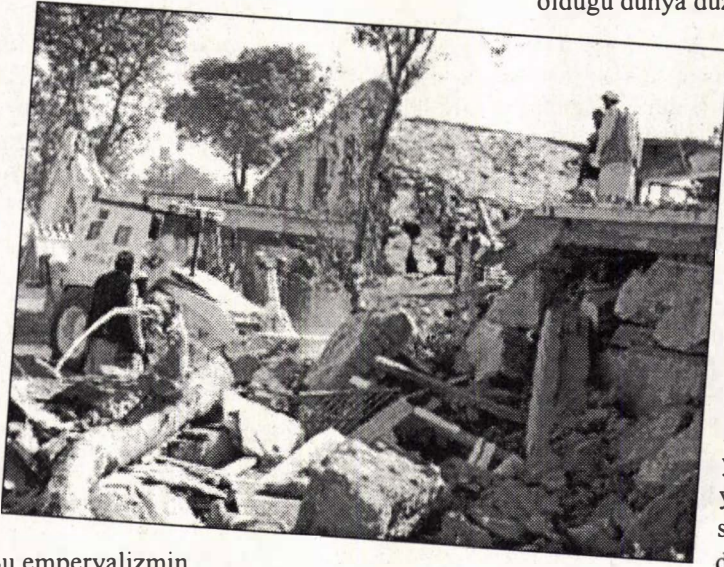
“10 yıl sürecek olan terörizme karşı savaş dönemi”: Terör rejimlerine geçiş stratejisi

Bir ay boyunca hergün her saat “terör” ve “terörizm” teması işlenerek ve dünya kamuoyu adeta terör kelimesiyle terörize edilerek, emperyalist müdahalenin zemini düzlendi. Şimdi ise emperyalist savaşı haklı göstermek için yalan makinası sınırsızca işletiliyor, bu iğrenç savaş utanç verici bir şekilde yüceltiliyor. Emperyalist şefler ve işbirlikçi uşak

takımı savaşı gerekçelendirirken, onu meşru göstermeye çalışırken, hep aynı masalı anlatıyorlar. “Demokrasi ve uygarlık için terörizme karşı savaş”! Bu savaşın 10-15 yıl süreceği, çok acımasız olacağı, cephenin çok geniş tutulacağı ve olağanüstü yöntemlere başvurulacağı döne döne tekrarlanıyor. Bütün bunlar dünya proleteryası ve halkların nasıl bir kapsamlı saldırıyla karşı karşıya bulundukları, ne tür acılar ve felaketler yaşayacakları konusunda açık bir fikir veriyor.

Sorun ne terörist Ladin ve örgütü, ne de onun koruyucu Taliban rejimidir. Bu çerçevede yürütülen “terörizm ve destekçileri” propagandası sadece emperyalist politikalara dolgu malzemesi işlevi görmektedir. Sorun, ABD emperyalizminin iğrenç çıkarları, herkese diz çöktürüp dünyaya hükmetme arzusudur. ABD emperyalizmi kendisine ve efendisi olduğu dünya düzenine karşı

hiçbir direnme noktası görmek ve aykırı bir ses duymak istemiyor. Bu nedenle kendi sistemine pürüz oluşturan ülkeler dize getirilmek için yıkılıyor. ABD sahip olduğu devasa

olanaklar sayesinde dünya jandarmalığı konumunu güçlendirmek, rakipleri karşısında yeni üstünlük alanları elde etmek için kapsamlı stratejik amaç ve hedefler saptıyor. 11 Eylül saldırısı yalnızca kirli amaçlara ulaşmak için uygun bir gerekçe olarak kullanılıyor. Saldırının hemen ardından hiçbir kanıt gösterilmeden Afganistan'ın hedef tahtasına oturtulması ve sıranın başkalarına geleceğinin açıklanması, güdülen amaca açıklık getiriyor.

Emperyalist savaşın ilk adımında Afganistan'a yönelmesi, ABD'nin Avrasya'da mevzi kazanma ve bu bölgede rakiplerini geriletme amacı taşıyor. Savaşın bölge ve ülke halkları için yaratacağı felaket onun urnunda değildir. O bölgede hegemonik etki ve denetim sağlamak peşindedir ve bu arada emperyalist düzenin güvenliği için savaşmaktadır. Saldırganlık ve savaş kararı ABD adına alınmıştır ve emperyalist dünya onun ve temsil ettiği düzen adına savaşmaktadır.

Emperyalist düzenin uşağı Bush, “Sınırsız özgürlüğümüz ve güvenliğimiz için saldırıyoruz” derken, temel bir gerçeğe açıklık getirmiş oluyor. Onların sınırsız özgürlük dedikleri sınırsız yağma ve talan, sınırsız sömürü ve yıkım, sınırsız terördür. Diledikleri zaman ve diledikleri yerlerde bunları yapabilme hakkıdır. Sömürü ve yağmalarına, terör ve vahşetlerine karşı direnmek ise özgürlüklerine yönelik saldırı anlamına geliyor. “Güvenliğimiz adına saldırıyoruz” derken, gerçekten de emperyalist-kapitalist sistemin güvenliğini dile getirmiş oluyorlar. Sistemin güvenliği açısından tehdit olarak gördükleri

“teröristler”, dünya halkları ve emekçilerdir, onların kurtuluş mücadelesi ve bu mücadelede onlara yol gösterecek olan devrimci akımlardır. Emperyalist dünya düzeninin güvenliği bunlar tarafından tehdit edilmektedir. Doğal olarak da “uzun ve acımasız savaş” bunlara karşı yürütülecektir.

“Kimse tarafsız olamaz, cephe çok geniştir”!

Emperyalist barbarlık, dünya işçi sınıfına ve halklarına, onların temel demokratik hak ve özgürlüklerine karşı geniş bir savaş cephesi açmış bulunuyor. Bütün bir emperyalist dünya aynı amaç doğrultusunda kenetlenmiş durumda. Saflarında yer almayan herkes terörist olarak damgalanıyor. En az 10 yıl süreceği iddia edilen bu “terörizme karşı” savaşın olağandışı biçim ve yöntemlerle sürdürüleceği söyleniyor.

Kirli yöntemlerin ve her türlü kitle imha silahının kullanılacağı açıklanan bu savaşın ilk hedefi Afganistan şahsında dünya halklarıdır. Afgan halkına gönderilen “özgürlük” füze ve bombalarıyla tüm halklara sonsuz kölelik dayatılıyor. Halkları kölelik koşulları altında tutma savaşının cephesi genişletiliyor. Afganistan'a yönelik saldırının ilk günlerinde ABD'nin Birleşmiş Milletlere gönderdiği mektupta, “başka örgüt ve ülkelere karşı da askeri hareket başlatabiliriz” denilerek, savaşın başka ülke ve bölgelere yayılacağı ilan ediliyor. Emperyalizmin kan ve ölüm kusan silahları önce Irak halkına doğrulacak, arkasından başka “terörist örgütler ve onlara destek veren ülkeler” hedef tahtasına oturtulacaktır.

Emperyalist haydutluğun başı ABD ve onun etkileri altında toplanan öteki emperyalistler, Afganistan'a yönelik saldırının “savaşın yalnızca bir ayağını oluşturduğu” açıklamasını yapıyorlar. Savaşın öteki ayaklarını ise ilerici toplumsal muhalefet, işçi-emekçi hareketi, temel hak ve özgürlükler ile devrimci akımlar oluşturuyor. Emperyalist burjuvazi dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin tarihsel kazanımlarına, büyüyen anti-kapitalist öfkeye ve giderek güç kazanacak olan direniş odaklarına karşı acımasız terörünü kusacaktır. Emperyalist terör boyutlanacak, yasal dayanaklarına kavuşup kurumlaşacaktır. Emperyalist terör ve savaş dönemine girilecek, tek tek ülkelerde ve dünya çapında terör rejimlerine geçişin yolu düzlenecektir.

Emperyalist küreselleşmenin emekçi kitlelerin yaşamında yarattığı ekonomik ve sosyal yıkım, bunun yol açtığı sorunlar, emperyalist burjuvaziyi önlem almaya ve sistemin güvenliği için çözümler bulmaya zorluyor. Önlem ve çözüm olarak yöneldiği arayışlar ise olağanüstü terör uygulamaları oluyor. Dünya çapında emekçi kitlelerde biriken tepkiler, gelişen anti-kapitalist dinamikler ve biriken toplumsal sorunlar, emperyalist burjuvazinin dünyayı olağan egemenlik biçim ve yöntemlerle yönetmesini güçleştiriyor. Bu nedenle “demokrasi”, “insan hakları” gibi örtüleri bir kenara fırlatıp, terör yolunu tutmak zorunda kalıyorlar. 11 Eylül saldırısından itibaren emperyalist metropollerde “iç güvenlik”, “terör tehlikesine karşı önlem” gerekçeleriyle ardarda adımlar atılmaktadır. Bu konuda emperyalistler arasında tam bir birlik söz konusudur.

Ama bu birliğin, her bir emperyalist odağın egemenlik alanlarını koruma ve genişletme mücadelesi söz konusu olduğunda, ne denli zayıf olduğu biliniyor.

ABD emperyalizmi dünya jandarmalığını koruma ve öteki emperyalistler karşısında üstünlük elde etme savaşı yürütüyor. O Avrasya'da, Kafkasya'da ve Ortadoğu'da egemenlik peşinde koşuyor ve savaş cephesini aynı zamanda bu amaç çerçevesinde geniş tutuyor. Emperyalistler ilerici toplumsal muhalefete, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine ve devrimci gelişmelere karşı kendi aralarındaki çelişkileri bir tarafa bırakıp kenetlenmektedirler. Dünyaya hükmetmek ve egemenlik sahalarını genişletmek söz konusu olunca, çelişkiler harekete geçecektir. Orta Asya, Kafkasya ve Ortadoğu, her bir emperyalist odağın mevzilerini güçlendirmek için kapıştıkları alanlardır.

Emperyalizmin yıkım savaşıyla teknelci medyanın yalan savaşı içiçe

Emperyalizmin yıkım ve ölüm kusan savaş makinası sınırsızca harekete geçirilerek dehşet saçılıyor. Gerçekleşen katliamların dünya halkları ve emekçileri tarafında görülmemesi, gerçeklerin gizlenmesi için medya üzerinde tam bir denetim ve sansür uygulanıyor. Bu tarihin en çok sansür uygulanan savaşı olacak diyor bazı uzmanlar. Emperyalistler "operasyon her zaman görünür olmayacak, gizli devam edecek" açıklamasını yaparak, nelerin hangi amaç çerçevesinde görüntüye sunulacağına ve nelerin gizli kalması gerektiğine açıklık getiriyorlar.

Bütün bir teknelci medya ve satılık uşak takımı tek bir ağızdan konuşuyor, kitleleri aynı kirli yalan bombardımanına tutuyor. Emperyalizmin yürüttüğü barbarlık savaşı şirin gösterilmek için utanmazca yüceltiliyor. Roketler, füzeler, bombalar ve savaş uçakları televizyon ekranlarında kare içine alınarak, yetenekleri, özellikleri ve yıkıcı güçleri övüle övüle bitirilemiyor. Akıllı füzelerin, yetenekli pilotların ve gelişkin savaş teknolojisinin kadınlara, çocuklara ve sivillere hiç zarar vermeden terörist mevzileri nasıl da başarıyla tahrip ettikleri zevkle anlatılıyor. Füzelerin ve bombaların sadece teröristlerin kamplarına ve Taliban'ın askeri alanlarına düştüğü, Afgan halkının başına ise, üzerinde "Bu ABD'nin bir hediyesidir" yazılı "insani yardım" paketleri yağdığı propaganda ediliyor.

Günlerdir Afganistan ateşe veriliyor, Afgan halkının üzerine ölüm kusuluyor. Açlıktan, yoksulluktan perişan olan bu halk bir taraftan kırımdan geçirilirken, bir taraftan da ülkelerini büyük acılar içinde terk etmek zorunda bırakılıyor. Birleşmiş Milletler'in açıklamasına göre, bir buçuk milyon Afganlı perişanlık içinde canlarını kurtarmak için ülkesinden kaçıyor. Büyük bir mülteci dramı ve insanlık trajedisi yaşanıyor. ABD bu durumu bile bir takım tezgahlar kurmanın olanağına dönüştürmek istiyor. Ülkeyi ateşe verip dağı taşı bombalayanlar, ardından attıkları "yardım kolileriyle" insanlık gösterisi sergiliyorlar. Sınırsız, ölçsüz ve kirli bir medya savaşı, sonsuz bir soygun, sömürü ve katliam savaşını tamamlıyor.

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Emperyalizm dünya halklarına barbarlığı dayatıyor. O tarihsel olarak tamamladığı ömrünü ulusları ezerek, halkları köleleştirerek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kurtuluş mücadelelerini kanla bastırarak sürdürmeye çalışıyor. Emperyalist kapitalizmin insanlık düşmanı gerçek yüzü artık tüm çıplaklığıyla açığa çıkıyor. O insanlığa işsizlik, yoksulluk, açlık, eşitsizlik, bombardıman, işgal ve savaştan başka bir şey sunmuyor. Giderek kurumsallaşacak olan emperyalist terör rejiminde barış, demokrasi ve insan hakları, "sistemin güvenliği ve terörün önlenmesi" gerekçesiyle biçimsel olmaktan bile çıkacak, "bizden olmayan herkes bize karşıdır" söylemiyle tüm insanlığın üzerine emperyalist terör kusulacaktır.

Ancak bu gerçeğin bir yüzüdür. Haydutların diledikleri her şeyi özgürce yapmaları, arzuladıkları sonuçlara ulaşmaları sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Emperyalist barbarlığın karşısında, emperyalizmden nefret eden dünya halkları, ilerici insanlık, biriken anti-emperyalist anti-kapitalist dinamikler, gelişmekte olan işçi-emekçi hareketi ve devrimci akımlar vardır. Giderek ağırlaşan toplumsal sorunlara çözüm bulmak bir yana bunları döne döne üreten ve derinleştiren bir sistem emekçilerin mücadelelerine çarpacak ve kendisini tarihe gömecek güçleri de yaratacaktır.

Emperyalist terör ve saldırganlık karşısında insanlık sanıldığı kadar çaresiz değildir. Sürecin seyrini dünya halklarının tutumu, işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesi belirleyecektir. Emperyalizm çürüyen kapitalizmdir ve dayattığı barbarlıktır. Ya barbarlık ya sosyalizm! İnsanlığın başka bir seçeneği yoktur.

Emperyalist savaşa karşı eylemler yayılıyor

İngiltere: Emperyalist saldırının suç ortaklarından İngiltere'de, Afganistan'a saldırının başladığı saatlerde, Başbakan Blair'in konutu önünde iki yüzü aşkın eylemci trafiği durdurarak savaş karşıtı sloganlar atıldılar. Aynı saatlerde İngiltere'nin Sheffield, Nottigham, Walsall ve Leeds kentlerinde de eylemler yapıldı.

Bir gün sonra ise Londra'nın Trafalgar Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirildi. Yaklaşık 5 bin savaş karşıtı Blair hükümetini protesto etti. Katılımcıların çoğunluğunu göçmenler oluşturuyordu. İngiliz göstericiler "Benim adıma savaşıma!" yazılı bir pankart taşıdılar.

Almanya: Münih'te gerçekleşen mitinge 1500 kişi katıldı. 8 Ekim'de ise tüm Almanya'da eylemler gerçekleştirildi. Berlin'de binlerce öğrencinin katıldığı savaş karşıtı eylemde, "Amerikan savaşını destekleme!", "Savaş durdurulsun!" yazılı dövizler ve pankartlar taşındı. Hamburg, Köln, Bonn, Münster, Dresden, Berlin, Chemnitz, Bremen ve Bielefeld kentlerinde yapılan gösterilerde de savaş karşıtı sloganlar atıldı.

İtalya: Roma'da düzenlenen gösteride ABD ve İngiltere'nin Afganistan halkının tepesine bomba yağdırması protesto edildi. 3 bin gösterici ABD Büyükelçiliği'ne yürüdü. Filistin bayrakları ile komünist partisi bayraklarıyla yürüyen göstericiler, "NATO katilleri!", "İtalya NATO'dan dışarı, NATO İtalya'dan dışarı!" yazılı pankartlar taşıdılar. "ABD askerleri sizden bıktık!" sloganları atıldı.

CUB, RDB ve Cobas işçi sendikaları üyeleri de eylemlerde yer alarak ABD'yi protesto ettiler. Bu sendikaların 9 Kasım günü "Savaşa ve savaşın finansmanına karşı" bir günlük genel greve gidecekleri açıklandı.

Hollanda: Den Haag kentinde Amerika konsolosluğu önünde "Savaşa hayır" adı altında bir gösteri düzenlendi. "Savaşı bir dünya istiyoruz", "Yaşasın barış" sloganları atıldı.

Başkent Amsterdam'da ABD Başkonsolosluğu önünde; Lahey, Groningen, Utrecht ve Rotterdam kentlerinde de eylemler gerçekleşti.

Yunanistan: Atina'da düzenlenen "Savaş karşıtı" gösteriye yaklaşık 4 bin kişi katıldı. "Kahrolsun ABD ve NATO!", "Halkların katili ABD!" sloganları atan göstericiler ABD'nin Atina Büyükelçiliği'ne yürüdüler.

Danimarka: Kopenhag'da 9 Ekim'de bin göstericinin katıldığı bir miting düzenlendi.

Pakistan: Saldırıya karşı en yoğun protesto gösterileri bu ülkede gerçekleşiyor. Başkent İslamabad'da, sınırındaki Peşaver ve Keta kentlerinde ABD karşıtı kitlesel eylemler sürüyor. Onbinlerce kişinin katıldığı eylemlerde cihat çağrıları yapılıyor.

Keta kentinde yapılan ABD karşıtı gösteriye kolluk güçleri ateş açtı, 3 kişi hayatını kaybetti, birçoğu yaralandı. Ardından eylemciler UNICEF binasını ateşe verdiler. BM araçları yakıldı, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği binalarının camları kırıldı. Camilerde saldırıya

karşı direniş çağrıları yapılmasının ardından binlerce insan sokaklara döküldü. Kentin değişik yerlerinden gelen gösteri kolları birleşerek yürüyüşe geçti. "Amerika'ya ölüm!" sloganları atıldı.

Polis, Afgan mültecilerinin büyük bir bölümünün yaşadığı Peşaver kentinde yapılan protesto gösterisine de saldırdı. Eylemciler taş ve sopalarla karşı koydular.

İslamabad'da düzenlenen gösteride ise ABD ve Pervez Müşerref aleyhine sloganlar atıldı, Bush'un kuklası yakıldı. Ravalpindi kentinde de saldırının protesto edildiği bir gösteri yapıldı.

Filistin: Aylardır siyonist İsrail'in ablukası altında bulunan Gazze'de binlerce kişi ABD'nin Afganistan'a saldırısını militan sokak gösterileriyle protesto etti. Amerika ile ilişkileri iyi tutmak isteyen Arafat yönetimi gösterileri engellemek için teröre başvuruyor. Filistin polisinin ateş açması nedeniyle göstericilerden üçü öldü.

Endonezya: Başkent Cakarta'daki Amerikan Büyükelçiliği önünde yüzlerce öğrenci Afganistan'a düzenlenen saldırıyı protesto etti. "Gerçek terörist Amerika!", "Amerika en büyük şeytan!" sloganları atıldı. Öğrenciler 9 Ekim günü yine ABD Büyükelçiliği önünde eylem gerçekleştirmek istediler. Elçilik binasını çevreleyen dikenli telleri zorlamaya başlamaları üzerine polis ateş açtı, göz yaşartıcı bomba ve tazyikli su kullandı.

Güney Kore: Başkent Seul'de protesto gösterisi düzenlendi. Gösteride "Amerikan misillemesine karşıyız!" sloganları atıldı.

Hindistan: Kalküta şehrinde Hindistan Sosyalist Birlik Merkezi tarafından ABD karşıtı bir eylem gerçekleştirildi. Kalküta'daki ABD merkezi önünde toplanan göstericiler Afganistan'a düzenlenen hareketi protesto ettiler, George Bush'un kuklasını yaktılar. Keşmir'de de üniversite öğrencileri protesto gösterisi yaptılar.

Mısır: Saldırıyı "İslam'a karşı savaş!" olarak değerlendiren 15 bin civarında öğrenci, Kahire'de bir protesto gösterisi düzenledi. Eylemde ABD ve İngiltere karşıtı sloganlar atıldı.

Emperyalist savaşa karşı eylemler...

ÇHD'den savaş karşıtı basın açıklaması

Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar, 11 Ekim günü, Sultanahmet Adliyesi önünde savaşa karşı bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada hükümetin bu belirsiz saldırılar arasında kendisine biçilen rolü oynadığını, savaş gündeminin içinde F tipi tecritin ve onlarca gencin ölümünün unutulduğu belirtildi. Şimdiden bir çok insanın öldüğü savaşta, ABD ve yandaşlarının uluslararası hukuk kurallarını da hiçe saydığı vurgulandı. Açıklama, halka ayrıntılı bilgi verilmeli, ülkedeki üsler kapatılmalı, asker gönderme, lojistik destek durdurulmalıdır vb. taleplerle sona erdirildi.

İzmir Savaş Karşıtı Platform'dan basın açıklamaları

İzmir'de oluşturulmuş bulunan Savaş Karşıtı Platform tarafından 9 Ekim Salı günü Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; "İzmir'deki sendika, meslek örgütü, siyasi parti ve DKÖ temsilcileri olarak savaşa karşı çıkmak için bir araya geldik. Göze göz politikası gözleri kör etmesin, insanlık yeni bir vahşetin esiri olmasın diye sesimizi duyurmaya geldik. Dünyanın ezilen, yoksullaşan ve dışlanan toplumlarının yalnız olmadığını ifade etmeye geldik" denildi. "İşsizlik, yoksulluk, savaş istemiyoruz!" "Savaşa hayır, özgür eşit bir dünya!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

11 Ekim'de ise, yine İzmir Savaş Karşıtı Platform, bu kez Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; Bornova, Buca, Şirinyer, Konak, Çiğli, Karşıyaka'da çalışmaların başlatıldığı, masalar açıldığı, toplanacak imzaların TBMM'ye gönderileceği belirtildi. Türkiye'nin topraklarını ABD'ye açmasının ve savaşa asker göndermesinin tehlikeli bir oyun olduğu vurgulandı.

Kadın platformundan savaş karşıtı eylem

İstiklal Caddesi'nin Tünel girişindeki ÖDP İstanbul İl Merkezi önünde toplanan ve "İstanbul Savaş Karşıtları Kadın Platformu"na bağlı kadınlardan oluşan yaklaşık 50 kişilik grup, "Savaşa hayır", "Kadınlar savaşta yer almasın!" vb. sloganlar attı. Polis eylemcilere saldırarak, yaklaşık 30 kadın göstericiyi gözaltına aldı.

ODTÜ'de emperyalist savaşa karşı eylem: "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!"

ODTÜ'de, 4 Ekim Perşembe günü, ortak bir inisiyatifle 200'ü aşkın öğrencinin katıldığı emperyalist savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirildi. Yemekhane önünde alkışlarla başlayan eylem, yapılan konuşmaların ardından kütüphane önüne yürünerek devam etti. "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!" sloganlarının sıklıkla atıldığı eylem basın metninin okunmasıyla sona erdi.

Ciddi bir ön hazırlık çalışması olmamasına rağmen eylemin nispeten kitlesel gerçekleşmesi oldukça anlamlıdır. Eylem gençliğin ileri kesimlerinin savaş ve militarizm karşıtlığının bir göstergesi olmuştur. Bu karşıtlık ve tepkiyi daha geniş kesimler nezdinde açığa çıkarmak, güçlü bir emperyalist savaş karşıtı cepheyi örgütlemek günün görevidir.

Ekim Gençliği/ODTÜ

İstanbul SES emekçilerinden açıklama:

Emperyalist savaşa alet olmayacağız!

ABD'nin 7 Ekim'de Afganistan'a karşı başlattığı emperyalist savaşa karşı KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeleri, ortak bir basın açıklaması yaptı. 10 Ekim'de SES Aksaray Şubesi'nde yapılan açıklamayı SES Aksaray Şubesi Başkanı Songül Beydilli okudu.

'91'de yaşanan Körfez Savaşı sırasında ülkemizde olağanüstü hal ya da savaş ilanı olmadığı halde binlerce sağlık personelinin 24 saat içinde ve yasadışı bir şekilde zorla cepheye gönderildiğini belirten Beydilli, bu şekilde gitmek istemeyen arkadaşlarına da sanki savaş ilanı varmış gibi "Vatan haini" olacakları gerekçesiyle baskı uygulandığını ve gitmeme haklarının engellendiğini söyledi. Kendilerinin o dönemde de savaşa karşı çıkarak yedek ordu olmayacaklarını açıkladıklarını belirtti. Ve bunun üzerine sadece İstanbul'da 51 sağlık emekçisinin savaşa

gitmemek için istifa etmek zorunda kaldığını, verilen mücadele sonrasında bir ay içinde zorla gönderilen sağlık personellerinin ise geri gönderildiğini açıklamasına ekledi.

İnsanların sağlığını ve sosyal olarak da iyilik halinde olması gerektiğini savunan sağlıkçılar olarak, sağlık personelinin apar topar cepheye sürülmesinin kolay olmayacağını hatırlattı. Ve bu savaşa karşı başta sağlık emekçileri olarak diğer demokratik kitle kurumları ve halkın bu savaşa karşı çıktığını, askerlerin, emekçilerin bu savaşın aleti olmasına izin verilmeyeceğini vurguladı. Eskiden olduğu gibi bundan sonra da kendilerinin de içinde bulunduğu Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun diğer sendikalarla birlikte savaşa karşı ortak mücadele vereceklerini açıkladı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul'da üniversite öğrencilerinin emperyalist savaşı protesto eylemi

İstanbul'da üniversite öğrencileri, 11 Ekim günü Merkez Kampüsü önünde, emperyalist savaşa karşı bir eylem gerçekleştirdiler. Eylem başlamadan önce Beyazıt Meydanı ile üniversitenin tüm giriş çıkışı yüzlerce çevik ve sivil polis tarafından tutuldu. Saat 13:00'de İstanbul Üniversitesi kampüsten çıkan öğrenciler, diğer fakülte ve üniversitelerden gelenlerle birlikte 250 civarında bir sayıya ulaştı. Merkez binanın önünde biraraya gelen öğrenciler, ABD'nin Afganistan ve bölge halklarına yönelik saldırısını protesto etti.

Bu eylemle gençliğin ileri kesimleri savaşa ve militarizme karşı militan ve kararlı bir duruş içinde olduklarını gösterdiler.

Eylemde "Savaş; açlık, yoksulluk ve ölüm demektir! Emperyalist savaşa hayır!/Üniversite Öğrencileri" pankartı açıldı. "Kahrolsun savaş!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Sermaye defol üniversiteler bizindir!" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamanın ardından hep bir ağızdan "Gündoğdu" marşı söylendi ve eylem sona erdi.

Ege Üniversitesi'nde basın açıklaması

9 Ekim'de Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler basın açıklaması yaptılar. Açıklamada ABD'nin dünya üzerindeki tüm dengeleri kendi lehine yeniden düzenlemeye başladığı söylendi. Türkiye'nin operasyona katılmaması gerektiği belirtilerek, "ABD üsleri kapatılsın, Türkiye NATO'dan çıksın!" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından ABD bayraklı bir tişört yakıldı.

Pirelli işçisi işten atmalara karşı direniyor

Krizi bahane eden patronlar aylardır işçi atıyorlar. Şubat krizinden bu yana iki milyondan fazla işçi kapının önüne konuldu ve tensikatlar tüm hızıyla sürüyor.

Bugün ortaya çıkan savaş gündemi sermayedarlara krizin yanında ikinci bir bahane daha yaratmış durumda. Sınıfın ezici çoğunluğunun örgütsüz olması, örgütlü olan işyerlerinde de sendikaların işçilerin çıkarlarını korumaktan uzak durması, patronların işini daha da kolaylaştırıyor. Aymasan ve benzeri birkaç örgütlü direniş istisna tutulursa, tensikatlar hiçbir ciddi karşı koyuşla karşılaşmadan gerçekleştiriliyor.

İşte böylesine bir dönemde tensikat saldırısına karşı tok bir yanıt Pirelli işçilerinden geldi.

İzmit'teki Pirelli Lastik Fabrikası patronu, bilinen kriz bahanesiyle, 42'si kadrolu, 70'i geçici toplam 112 işçiyi kapının önüne koydu. Arkadaşlarının işten çıkartıldığını öğrenen Pirelli işçileri, 10 Ekim sabahı fabrikaya gelip kartlarını bastıktan sonra, işbaşı yapmayarak bahçede toplanmaya başladılar. Yaklaşık 1000 işçinin toplanması üzerine DİSK Genel Başkanı Vahdettin Karabay fabrikaya gelerek, işveren temsilcileriyle atılan işçilerin durumunu görüştü. Fakat görüşmeden herhangi bir sonuç çıkmadı. İşveren temsilcileri atılan işçilerin geri alınmayacağını kesin bir dille belirttiler.

Dışarı çıkan Karabay, "İşçiler olarak biz büyük fedakarlık gösterdik. Ama işveren bunları görmezden geliyor. Biz kötü niyetli değiliz. Amacımız üretimi durdurmak ya da fabrikayı işgal etmek değil. Sorunlar büyürse iki taraf da bundan zarar görebilir." diyerek, hem ortamı yumuşatarak işçileri eylemden vazgeçirmeye, hem de işverene mesaj vermeye çalıştı. Fakat Karabay'ın konuşması işçiler üzerinde etkili olmadı. Konuşan işçiler, krizin ve savaşın faturasının kendilerine çıkartılmak

istendiğini, eğer bugün eyleme geçilmezse işten atılmaların artarak devam edeceğini vurguladılar ve direnişe geçilmesi gerektiğini söylediler. İşçilerin yoğun baskısı sonucunda direnişe geçilmesi fikri oylamaya sunuldu ve büyük çoğunlukla kabul edildi.

Şu anda fabrikada üretim yüzde 75 oranında gerilemiş durumda. Direnişe geçen işçiler atılan arkadaşları geri alınmaya kadar fabrikayı terketmeyeceklerini açıkladılar. Fabrikada yaşanan gelişmeleri duyan işçi aileleri de fabrikanın kapısı önünde toplanarak, içerdekilere destek amacıyla beklemeye başladılar. Jandarma ise fabrikayı ablukaya aldı. Kocaeli'ndeki diğer lastik fabrikalarının işçileri ise Pirelli'deki gelişmeyi henüz izliyorlar.

Pirelli işçisinin tensikat saldırısına karşı sergilediği duruş oldukça önemlidir. Örgütlü bir güç olarak harekete geçilmeden saldırıları ve işten atmaları engellemek mümkün değildir. Pirelli işçisi direnişi tercih ederek ilk doğru adımı atmıştır.

Fakat bu sadece bir başlangıçtır. Sermaye alabildiğine örgütlü ve saldırıları hayata geçirebilmek için elinde sayısız olanak var. Savaş gündemi ise sermayenin daha da pervasız bir şekilde saldırmasının zeminini döşüyor. Lastik-İş Sendikası yöneticilerinin kaypaklığı, zor karşısında mücadeleden kaçan tutumu da gözönüne alındığında, Pirelli işçisine önemli görevler düşmektedir. Direnişi, başta aynı sektördeki lastik fabrikaları olmak üzere Kocaeli işçi sınıfına maletmek için bir an önce harekete geçmek gerekir. Bu görevin yerine getirilmesi, işten atmalara, grev yasaklamalarına karşı bugüne kadar hamasi nutuklar atmak dışında hiçbir şey yapmayan sendikacılardan beklenemez. Sorumluluk Pirelli ve diğer lastik fabrikalarında çalışan öncü işçilere düşmektedir. Lastik işçisi böyle bir görevin altından kalkmak için gerekli deneyim ve mücadele birikimine sahiptir.

Ekmeğimizden çalmayı sürdürüyorlar

Türkiye gibi ülkelerde emekçilerin karınlarını doyurabilmelerinde ekmeğin çok özel yeri bilinir. IMF reçetelerinin uygulandığı tüm bağımlı ülkelerde ekmeğin fiyatları astronomik düzeylerde artmıştır. IMF'nin tarımı çökertme politikalarının bir sonucu olarak, Türkiye'de de sıra ekmeğe gelmiştir.

Emperyalist tekellerin birikmiş ürün stoklarını eritebilmek için bağımlı ülkelerde pazar açmak, IMF'nin temel icraatlarından biridir. Bu ise ancak bağımlı ülkelerdeki üretimi yıkıma uğratmakla mümkündür. "Reform" adı altında gündeme getirilen uygulamalar bu yıkıma zemin hazırlamak içindir. Dünyanın birçok ülkesinde bu reformlar sonucunda işçi ve emekçiler ayaklanmış, bunlardan bazılarına "ekmek ayaklanması" denilmiştir.

Türkiye'de tarımı çökertmek amacıyla çok sayıda "reform"un gündeme getirildiği bilinmektedir. Şeker, tütün vb. yasalar, tarıma uygulanan sübvansiyonların kaldırılması, destekleme alımlarının asgariye indirilip fiyatların düşük tutulması bu reformların birkaçıdır. Açılan iç pazarda yerli üreticilerin emperyalist tekellerle rekabet etme şansı yoktur. Zira aradaki verim farkı çok büyüktür. Örneğin Türkiye'de en verimli topraktan elde edilen hububat hektar başına azami 1.8 tondur. ABD ve AB ülkelerinde ise 5 tondur. Bağımlı ülkelerde üretimin ucuz emek-gücüyle yapılması sonucu değişmiyor. Sübvansiyonların kaldırılmasıyla elde edilen kaynak borç faizi olarak emperyalist ülkelere aktarılırken, destekten mahrum kalan tarım çöküşe sürüklenmektedir. Bu sayede emperyalistler bir taşla iki kuş vurmaktadır.

Ekmeğin fiyatlarındaki artışta, IMF politikalarının yanısıra, asalak tüccarlar da önemli bir rol oynamaktadır. Hasat döneminde üreticiden kilosu 130 bin TL'den buğday satın alıp stoklayan tüccarlar, 1.5 ay sonra kilosunu 230 binden satmaya başladılar. Bunun üzerine un fabrikatörleri una %85 oranında, fırın ve ekmeğin fabrikaları da ekmeğe %100'e yakın oranlarda zam yaptılar. Tarım Bakanlığı bu zamların spekülasyon olduğunu iddia etti ve Türkiye'de yeterli miktarda buğday stoku olduğunu açıkladı. Ancak bu açıklamalar ekmeğin zammını engellemedi. Sonuçta emekçilerin ekmeği daha da küçüldü.

Milyonlarca insanın ekmeği ile oynamaktan çekinmeyen bu asalaklar, suçu birbirlerinin üstüne atarak kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Tarım Bakanlığı'nı sorumlu tutan değirmenciler, "Toprak Mahsulleri Ofisi'nin istikrarı sağlayamaması durumunda fiyatların artmaya devam edeceğini" söylüyorlar. Fırıncılar ise, "önlem alınmazsa önümüzdeki haftadan itibaren başta Ankara olmak üzere birçok kentte ekmeğin çıkarmayacaklarını" açıkladılar. Tarım Bakanı

Yusuf Gökalp'ın "bu spekülasyonlara müsaade etmeyeceğiz" demesinin hiçbir inandırıcılığı yok. Zira hemen ardından da fiyatlara müdahale edemeyeceklerini açıklıyor. Böylece ekmeğin fiyatları artmaya devam ediyor.

Buğday, un ve ekmeğin fiyatlarındaki artışın sorumlusu ister ithalat lobisi olsun, ister un tüccarları ya da ekmeğin fabrikatörleri olsun, emekçiler açısından sonuç ekmeğin küçülmesi olmaktadır. Ucuz ekmeğin kuyruklarının her geçen gün uzadığı ülkemizde, ekmeğe yapılan yüksek oranlı zamlar emekçilerin yaşamını daha da katlanılmaz hale getirmektedir.

Başkasının "ekmeği ile oynamak" emekçiler tarafından aşağılanır ve mahkum edilir. Kapitalist düzen ise milyonların ekmeği ile oynuyor. Savaş ortamı ve saldırıları engelleyecek örgütlü bir tepkinin olmaması bu kan emicileri cesaretlendirmiş görünüyor.

Egemenler daha birkaç yıl öncesine kadar, Türkiye'nin tarımı kendi kendine yeten dünyadaki birkaç ülkeden biri olmasıyla övünürlerdi. Toprak ve iklimin tarımsal üretime elverişli olduğu bir gerçek. Ancak ülke değerlerini emperyalistlere peşkeş çeken işbirlikçi iktidar birkaç yıl içinde ülkeyi ithalatçı konuma düşürdü. Ve bu yalnızca bir başlangıç. Tarımda yıkım politikalarının ağır sonuçlarını önümüzdeki yıllarda yaşacağız. IMF reçetelerini sonuna kadar uygulama olanağı bulabilirlerse, yani saldırılar emekçilerin direnişiyle engellenemezse, yıkımın faturası çok daha ağır olacak.

İşçi ve emekçiler, "halkın ekmeği ile oynama"nın bir bedeli olduğunu göstermek, bu suçu işleyenlerden hesap sormak zorundadır.

Savaş, anti-emperyalist m

Toplumsal çok küçük bir azınlığını oluşturan asalak yönetici sınıfların bencil çıkarları uğruna sürdürülen emperyalist ve gerici savaflara karşı mücadelede mesafe ve sonuç almanın temel koşulu, haklı ve devrimci savafların gerekliliğini kabul etmek, bu savaflar içinde etkin bir biçimde yer almaktır. Daha çok burjuva ve küçük-burjuva hümanist ya da pasifist çevrelerden yükselen “savaş çözüm değildir”, “şiddet çözüm değildir” türünden sesler, sınıflı toplumların ve emperyalist dünya düzeninin acımasız gerçekleri karşısında papazca vaazlardan öteye gidemezler, gidememektedirler. Toplumsal hayatın her alanında sürekli şiddet üreten, şiddetle beslenen, şiddeti kendi varlığını sürdürebilmenin ve çıkarlarını koruyabilmenin temel koşulu olarak gören bir sistem gerçekliği karşısında bu sözler tümüyle anlamsızdır.

ABD emperyalizminin dünyanın mazlum halklarına ve başta devrimci akımlar olmak üzere her türden sistem karşıtı ya da sisteme aykırı güçlere ilan ettiği uzun süreli savaştan hareketle, savaş sorununun teorik, tarihsel ve taktik yönleriyle apayrı bir güncel anlam ve önem kazandığını vurgulamıştık, geçen bölümde. İlan edilen uzun süreli emperyalist savaşın ilki dünyanın en yoksul ve perişan durumundaki halklarından biri olan Afganistan halkına karşı başlatıldı bile. Savaşı başlatanlar bunu çok geçmeden bölgede başka ülkelere yayacaklarını açıkça ifade etmekte bir sakınca da görmediler. Halkların direnci ya da emperyalistler arası çelişkiler önünü kesmezse eğer, bir bütün olarak bölgemizi büyük bir savaş yangını bekliyor.

Tüm bunlar ele almakta olduğumuz konunun teorik ve pratik önemini artırmaktadır.

Savaşa karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden ayrılmaz

Savaş konusunda en temel sorunlardan biri, geçen bölümün sonunda da üzerinde önemle durduğumuz gibi, haksız, gerici ve emperyalist savaflar ile haklı ve devrimci savaflar arasında temel önemdeki ilkesel ayrımı yapabilmektir. Emperyalist koalisyonun dünyamızı uzun süreli, çok yönlü ve acımasız savaflarla tehdit ettiği şu günlerde, bu ilkesel ayrımın taşıdığı olağanüstü politik ve pratik anlam ve önem ortadadır. ‘89 çöküşünü izleyen dönemde devrimci sınıf mücadelesinde yaşanan ve henüz aşılamayan zayıflamanın reformcu burjuva, küçük-burjuva

akımları güçlendirmesi ve bunun da savaş gibi temel bir sorunda kendini pasifizm olarak üretmesi, konunun önemini daha da artırmaktadır.

Nitekim halihazırda savaşa karşı sesler, önemli ölçüde, duygusal tepkiler ve iyi dilekli temennilerden ibarettir. Oysa tarih, özellikle de emperyalizm çağı, gerici ve emperyalist savafların korkunç yıkıcılığı karşısında bu türden duygusal tepki ve temennilerin pratik herhangi bir değer taşımadığını tüm açıklığı ile göstermektedir. Lenin’in, tam da her türden savaşa karşıt ve silahsızlanma yandaşı küçük-burjuva pasifistlerinin yanılgılarını sergilerken vurguladığı gibi, “*Kapitalist toplum daima ucu bucağı olmayan bir dehşettir.*” Emperyalist ve gerici savaflar ise bu dehşetin bir uzantısı, insanlık için en yıkıcı, acılı ve barbarca olan biçimleridir. Fakat bu, kapitalizmin dehşetine teslim olmayı değil, tam tersine, ona karşı kararlı bir mücadeleyi gerektirmektedir. (Lenin’in, savaş sorununu sağlam teorik ve ilkesel temeller üzerinden ortaya koyan *Proletarya Devriminin Askeri Programı* başlıklı makalesini belli kısaltmalarla ekte yayınlıyoruz. Şu günlerde tüm devrimcilerin bu makaleyi büyük bir dikkatle incelemesinde büyük yarar var.)

Toplumsal çok küçük bir azınlığını oluşturan asalak yönetici sınıfların bencil çıkarları uğruna sürdürülen emperyalist ve gerici savaflara karşı mücadelede mesafe ve sonuç almanın temel koşulu, haklı ve devrimci savafların gerekliliğini kabul etmek, bu savaflar içinde etkin bir biçimde yer almaktır. Daha çok burjuva ve küçük-burjuva hümanist ya da pasifist çevrelerden yükselen “savaş çözüm değildir”, “şiddet çözüm değildir” türünden sesler, sınıflı toplumların ve emperyalist dünya düzeninin acımasız gerçekleri karşısında papazca vaazlardan öteye gidemezler, gidememektedirler. Toplumsal hayatın her alanında sürekli şiddet üreten, şiddetle beslenen, şiddeti kendi varlığını sürdürebilmenin ve çıkarlarını koruyabilmenin temel koşulu olarak gören bir sistem gerçekliği karşısında bu sözler tümüyle anlamsızdır. Bu tür duygusal temenniler herhangi bir pratik sonuç yaratmamakla kalmazlar, yanı sıra, dünya ölçüsünde, tepeden tırnağa silahlanmış emperyalist dünya karşısında ezilen halkları; toplum ölçüsünde ise, tepeden tırnağa silahlanmış egemen burjuva sınıfı karşısında işçi sınıfı ve emekçileri, çaresizlik içinde boyun eğmeye mahkum ederler. Bu son derece masum görünen yaklaşımın tehlikeli ve zararlı yanı da buradan gelir.

Bugünün kudurganlık içerisindeki emperyalist dünyasına, halihazırda bu dünyanın jandarmalığını yapan ABD emperyalizmine bakalım. Onlar, dünyaya egemen kılmak istedikleri “yeni düzen”lerini, halklara ve gerektiğinde ülkelere, tam da emperyalist savaş makinasının gücüyle dayatmaya ve kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bugünün Türkiye’sine bakalım. İşbirlikçi burjuvazi toplumun ezici çoğunluğuna kendi sınıf çıkarılarının gerektirdiği tüm önlemleri baskı ve terör aygıtlarının gücüyle dayatıyor ve bu son 20 yıldır süreklileşmiş en temel yöntem olarak kullanılıyor.

Bu güncel örnekler, temel tarihi-toplumsal gerçeklerin güncel tezahürlerinden başka bir şey değildir. Bu nedenledir ki, savaşa ve şiddete karşı mücadele bunların toplumsal ve sınıfsal kaynaklarına karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Emperyalizme

ve gericiliğe karşı her türden ilerici-devrimci savaşın gerekliliği, zorunluluğu ve haklılığı da buradan gelir. Evrensel barış, şiddetin, savafların ve militarizmin kesin olarak son bulması, bunlar sosyalizmin en temel amaçları ve idealleri arasındadır. Ama marksistler, bunlara ulaşmanın ancak bunları üreten tarihsel-toplumsal zeminin kurutulmasıyla, yani kapitalizmin yeryüzünden kesin olarak silinmesiyle olanaklı olacağını da çok iyi bilirler. “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” şiarı bunu anlatır.

Sınıf savaşımının genelleşmiş ve yoğunlaşmış aşaması olarak iç savaş

Partimizin programı bu temel tarihsel ve toplumsal gerçekleri/yasallıkları hareket noktası olarak alır. Haksız ve gerici savafların karşısına işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların haklı ve zorunlu devrimci savaflarıyla çıkar. Geçen bölümde bunu, çağımızın haklı ve devrimci savaflarını, milli kurtuluş devrimleri, halk devrimleri ve proletarya devrimleri üzerinden örneklemiştik. Bunlara burada devrimci sınıf mücadelesinin ileri, genelleşmiş ve yoğunlaşmış bir aşaması olarak içsavaşlar da eklenmelidir.

Devrimci iç savafları da öteki savaflar gibi bir savaş türü olarak tanımlayan Lenin, “*Sınıf savaşımını kabul eden herkes iç savaşı da kabul etmek zorundadır*” der ve bunu şöyle gerekçelendirir: “*Her sınıflı toplumda iç savaş doğal ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaşı kabul etmemek ya da görmezlik gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur.*”

Partimizin programı, bu marksist teorik-ilkesel bakış açısını, tüm programa sinmiş genel bir anlayıştan öteye, somut bir program maddesi olarak da içerir. “*Stratejik ve taktik ilkeler*”e ayrılmış VIII. Bölüm’ün 3. maddesinde, bunu en özlü biçimiyle formüle eder: “*Proletarya devrimi ve sosyalizm için verilen kavganın dünya tarihinin gördüğü en zorlu iç savaş olduğunun bilincinde olan TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri bu tayin edici mücadeleye bugünden hazırlamak için sistematik bir çaba harcar.*”

Bu formülasyon bu haliyle bize, ilkesel bir çerçevenin yanı sıra, son derece önemli bir stratejik ve taktik görevler alanı da tanımlamaktadır.

Savafları ve silahlanmayı ortadan kaldırmanın tarihsel koşulları

Parti programının teorik bölümünün “*Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm*”e ayrılmış II. alt bölümü, bu temel görüşlerin genel teorik-ilkesel çerçevesini ayrıca verir. Devrimci sınıf savaşımı; bu savaşımın yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir üst aşaması olarak devrimci iç savaş; ve nihayet, burjuva sınıf egemenliğinin şiddete dayalı bir devrimle yıkılması ve yerine “bir geçiş dönemi devleti” olarak proletarya diktatörlüğünün kurulması olarak proletarya devrimi... Devrimci sınıf mücadelesinin bu tarihsel gelişim seyrine ilişkin genel yasallıklar, programımızın bu bölümünde yer alır.

“Pratik bölüm” olarak da tanımlanan ve Türkiye

Mücadele ve Parti Programı

(Devam)

devriminin stratejik ve taktik sorunlarına ayrılmış bulunan II. ana bölümde ise, tüm bu sorunlar, Türkiye'nin özgül koşullarına uyarlanmış pratik bir çerçeve içerisinde ortaya konulur, pratik anlamı ve sonuçlarıyla ifade edilir.

Bu teorik ve pratik bütünlüğü içerisinde programımız, savaşların kaynağını vermekle, haklı ve haksız savaşlar arasında ilkesel bir ayırım yapmakla kalmaz; yanı sıra savaşları ve dolayısıyla militarizmi ortadan kaldırmanın tarihsel ve toplumsal koşullarını da tanımlar. Konuyu fazla dağıtmamak için bu konuda bazı maddelere işaret etmekle yetineceğiz burada.

Örneğin, teorik bölümün 12. maddesi (II. alt bölüm), toplumsal devrimin, kapitalizme özgü çeşitli türden toplumsal sorunların yanı sıra savaşların ortadan kaldırılmasının da yolunu açtığını tespit eder. Bunu, bu alanda kesin ve kalıcı sonucu, proletarya devriminin temel tarihi sonuçlarına "evrensel bir çerçevede" ulaşması zorunluluğuyla ilişkilendirir (13. madde).

"Emperyalizm ve dünya devrim süreci"ni ele alan III. alt bölümün 23. maddesi ise, insanlığın "savaşların yıkım ve felaketlerinden" kurtulmasının ancak "uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek dünya devrimi"yle olanaklı olabileceğini saptar. Bu, marksist açıdan çok temel önemde bir görüştür. Savaşların kaynağı bir bütün olarak kapitalist-emperyalist dünya sisteminin kendisidir. Bu nedenledir ki, bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizme geçişi başlatması, kendi başına savaşları ortadan kaldıramaz ve dolayısıyla, silahlanma sorununu bu ülke ya da ülkelerin kendi içinde bile çözemez.

Kapitalist dünya sistemi ayakta olduğu sürece, proletarya devriminin bu sınırlar içinde bir başarısı, başarıya ulaşmış bu devrimlerin içten karşı-devrimin ve dıştan ise emperyalist müdahalelerin, saldırı savaşlarının hedefi olma olasılığını ortadan kaldırmaz. Teorik gerçeklerden öteye, sosyalizmin bütün 20. yüzyıl deneyiminin yeterli açıklıkta ortaya koyduğu bir durumdur bu. Bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizmin kuruluşu sürecine geçiş, bu ülkelerde burjuvazinin sınıf egemenliğinin tasfiyesi anlamına geldiği için, işte yalnızca bu sınırlar içerisinde, gerici ve haksız savaşların toplumsal-sınıfsal kaynağının ortadan kaldırılması anlamına da gelir.

Buradan, bu sorunla bağlantılı olarak, parti programımızın "Türkiye devrimi"ne ayrılmış V. alt bölümüne geçebilir ve sorunu daha pratik bir çerçevede ortaya koyabiliriz.

Devrimimizin zaferinin ilk adımda başaracağı siyasal görevler kapsamında ortaya konulan önlemlerden ikisi üzerinden örnekleyelim bunu. Burjuva devlet aygıtının parçalanması, ordu, polis ve bürokrasi türünden militarist-bürokratik kurumların ezilip dağıtılması (1. madde) ve "Devrilen sınıfların tüm mensuplarının silahsızlandırıl"ması (3. madde), işçi sınıfı ve yoksul müttefiklerinin genel silahlanması ile birlikte bu devrimci önlemler, Türkiye devriminin zaferi üzerinden militarizme vurulmuş büyük bir tarihi darbe olacaktır.

Bu, emperyalist dünya sisteminin Türkiye halkasındaki bir gericilik, saldırganlık ve savaş kaynağının ortadan kaldırılması anlamına gelmekle

kalmayacak, ülkemizi emperyalizmin komşu halklara karşı bir savaş üssü olmaktan da çıkaracaktır. Dahası, devrimin Türkiye'si, bölge devrimleri ve bir bütün olarak dünya devrimi için önemli bir dayanak noktası haline gelecektir. Türkiye'nin içinde bulunduğu bölgenin güncel tablosu, Türk burjuvazisinin emperyalizmin bölgesel vurucu gücü konumu, Türkiye'nin emperyalizmin bölgedeki saldırganlık ve savaş üssü olarak kullanılması gerçekleriyle birlikte düşünüldüğünde, tüm bunların tarihsel devrimci anlamı ve önemi çok daha somut anlaşılabilir.

Fakat bu tarihsel başarı, yani Türkiye'de proletarya devriminin zaferi, Türk burjuvazisinin sırtını dayadığı emperyalist dünya güçleriyle başarılı bir hesaplaşma olmaksızın olanaklı değildir. İşte bu temel önemde gerçeklik bizi programımızın anti-emperyalist mücadele boyutuna getiriyor.

Emperyalizme karşı mücadelenin enternasyonal çerçevesi

Programımız, emperyalizme karşı mücadeleyi, Türkiye devriminin ötesinde, onun da içine oturtulduğu genel-evrensel bir çerçevede ele alır. Programımızın teorik bölümü, proletarya devrimi sorununa ilişkin genel teorik-ilkesel çerçeveyi ortaya koyar ve ardından "Emperyalizm ve dünya devrimi süreci" başlıklı alt bölüme bağlanır. Bu bölüm ise, kapitalizmin içinde bulunduğumuz tarihi aşamasının, yani emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının en temel sorunlarını tanımlar. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu temel sorunlara ancak enternasyonal bir çerçevede, yani dünya devrimi perspektifi ve süreci içerisinde çözümler bulunabileceği gerçeğini saptar. Emperyalist zincirin en zayıf halkasını oluşturan bir ya da birkaç ülkeden başlayarak gelişse bile dünya devrimi sürecinin bir bütün olduğunu vurgular.

Bizzat program maddeleri üzerinden ayrıntılandırılabilir olan (ki burada buna gerek yoktur) bu perspektif, partimizin emperyalizme karşı mücadeleyi genel planda emperyalist dünya düzenine karşı mücadele olarak ele alan kavrayışını yansıtır. Bu kavrayış, gerçekte, "proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin uluslararası karakteri"ne ilişkin ilkesel yaklaşımın (Teorik bölüm'ün giriş paragrafı) emperyalizm çağına uyarlanmasından başka bir şey değildir.

Aynı kavrayış kendini "Sosyalizm deneyimi"ne ayrılmış IV. alt bölümde de göstermektedir. Burada, sosyalizmin 20. yüzyılda karşılaştığı temel önemde sorunlara, öncelikle "proletarya devriminin enternasyonal karakteri" üzerinden yaklaşılr. "Ulusal çerçeveyi amaçlaştıran 'ulusal sosyalizm' anlayışı" mahkum edilir ve bu şu görüşe bağlanır: "Sosyalizme geçiş sorunuyla öncelikle yüzyüze kalan ülke proletaryası, kazanımlarını kalıcılaştırmak istiyorsa, kendi devriminin kaderini hiçbir biçimde uluslararası devrimin kaderinden koparmamalıdır." (32. madde)

Bu yaklaşımın "Türkiye devrimi" bölümündeki uzantısını ise, siyasi önlemlere ayrılmış alt bölümün 10. maddesinde görüyoruz: "Proletaryanın devrimci iktidarı, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine pratikte tam bir sadakat gösterecektir. Kendini amaçlaştırmayı, geleceğini dünya devriminin geleceğinden koparmayı, enternasyonalizm davasına ihanet sayacaktır. Dünyanın dört bir yanındaki devrim ve sosyalizm mücadeleleri maddi ve manevi olarak her yolla etkin biçimde desteklenecektir."

Tüm bunların somut anlamı

şudur: Parti programımızda emperyalizme karşı mücadele, öncelikle ve genel planda, emperyalist dünya sistemine karşı mücadele olarak kavranmaktadır. Türkiye coğrafyasındaki kendine özgü mücadelenin yalnızca genel çerçevesi değil, fakat bağlanacağı, tabi olacağı ana eksen de budur. Bunu ülke devriminin dünya devrimine bağlı olarak ele alınması biçiminde de kavrayabiliriz.

Emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi bu evrensel çerçeve içinde ele almayan, onu salt belli bir ülkenin sınırları içine daraltan ve burada devrim yapmaya indirgeyen bir görüş ve yaklaşım, küçük-burjuva dargörüşlülüğünün ve milliyetçiliğinin bir ifadesi ve yansıması olabilir ancak. Bu dar ve sınırlı perspektifle hareket eden bir devrimin, bir ülkenin kendi sınırları içerisinde başarılı olması da olanaklı değildir. 20. yüzyıl sosyalizminin yaşadığı yozlaşma ve aki'bet, bunu tarihsel olarak da anlaşılır hale getirmiştir.

Parti programımızın sonuç bölümünde birbirini izleyen ve tamamlayan iki vurgulu ifadeye yeniden dönelim.

Bunlardan ilki şöyleydi: "Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltilecek devrimci bir savaş bayrağıdır."

Burada suçlanan ve hedef alınan, bir bütün olarak "emperyalist-kapitalist dünya düzeni"dir. Bu, yukarıda irdelediğimiz perspektifin özlü ve vurgulu bir anlatımından başka bir şey değildir.

İkinci cümlede ise sorunun Türkiye'ye özgü yönü tanımlanır: "(Bu program) Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir."

Burada, işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadele ile kopmaz bağı içerisinde devrimimizin anti-emperyalist boyutu vurgulanmaktadır. Bu da bizi anti-emperyalist mücadelenin somut ve pratik alanına getirmektedir.

Üçüncü ve son bölümde, güncel gelişmelerle de bağı içinde bu konuyu ele alacağız.

(Devam edecek...)

Proletarya devriminin askeri programı

V. İ. Lenin

(...) Şimdi silahsızlanma savunucularının durumlarını daha yakından inceleyelim.

I

Bunların başlıca iddiaları, silahsızlanma isteğinin her türlü militarizm ve savaşa karşı savaşımın en açık, en kararlı ve en tutarlı ifadesi olduğudur.

Ne var ki silahsızlanma savunucularının en büyük yanılgıları da bu temel iddialarında bulunuyor. Sosyalistler, sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olamazlar.

Birincisi, önce sosyalistler, ne eskiden, ne de şimdi, devrimci savaşlara karşı olamazlar. Emperyalist “büyük” devletlerin burjuvazisi tepeden tırnağa gerici kesildiler ve biz, *bu* burjuvazinin şimdi sürdürdüğü savaşa, gerici, köleci ve canice bir savaş gözüyle bakıyoruz. Ama, ya *bu* burjuvaziye karşı verilecek savaşa ne denir? Örneğin, *bu* burjuvazinin ezdiği ve *bu* burjuvaziye bağımlı halkların ya da sömürge halklarının kurtuluş için verecekleri bir savaşa ne denir? *Enternasyonal* grubunun tezlerinin 5. paragrafında şöyle deniyor: “Bu başıboş emperyalizm çağında, ne türden olursa olsun, ulusal bir savaş olamaz.” Bu, apaçık bir yanılgıdır.

20. yüzyıl tarihi, *bu* “başıboş emperyalizm” yüzyılı, sömürgelerin verdikleri savaşlarla dolu. Ama biz Avrupalıların, dünya halklarının çoğunluğunu ezen biz emperyalistlerin, alışık olduğumuz o lanet şovenliğimizle, “sömürge savaşları” adını verdiğimiz savaşların çoğu ulusal savaşlardır ya da *bu* ezilen halkların ulusal başkaldırmalarıdır. Emperyalizmin başlıca özelliklerinden biri, en geri ülkelerde kapitalist gelişmeyi hızlandırması ve ulusların ezilmelerine karşı verilen savaşımı yaygınlaştırması ve yoğunlaştırmasıdır. Bu, bir gerçektir. Bundan şu sonuç çıkar ki, emperyalizm, çoğu zaman ulusal savaşları körükler. Yukarıya alınan “tezler”i savunan broşüründe, *Junius*, emperyalizm döneminde, emperyalist büyük devletlerin birisine karşı verilen her ulusal savaşın, başka bir rakip emperyalist büyük devletin müdahalesine yolaçtığını ve böylece her ulusal savaşın bir emperyalist savaşa dönüştüğünü söylüyor. Ama *bu* iddia yanlıştır. Bu, *olabilir*, ama her zaman değil. 1900-1914 arasındaki birçok sömürge savaşları *bu* yolu izlemedi. Örneğin, şöyle söylersek yalnızca gülünç olur: bugünkü savaştan sonra, eğer *bu* savaş bütün hasım tarafların tam bir tükenmişliği ile sona ererse, “herhangi bir” ulusal, ilerici, devrimci savaş “olamaz”; diyelim, Hindistan, İran ve Siyam vb. ittifakı ile, Çin tarafından büyük devletlere karşı böyle bir savaş verilemez.

Emperyalizm altında her türlü ulusal savaş olanağını yadsımak teorik olarak yanlış, tarihsel bakımdan hatalı, ve uygulamada Avrupa şovenizmiyle birdir: Avrupa’da, Afrika’da, Asya’da vb. yüz milyonlarca insanı ezen uluslara mensup olan bizler, ezilen halklara “bizim” uluslarımıza karşı savaş vermenin “olanaksız” olduğunu söylemeye çağırıyoruz!

İkincisi, iç savaş da, öteki savaşlar gibi bir savaştır. Sınıf savaşımını kabul eden herkes, iç savaş da kabul etmek zorundadır. Her sınıflı toplumda iç savaş doğal, ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaş kabul etmemek ya da görmezlikten gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur.

Üçüncüsü, sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir çırpıda genellikle bütün savaşları ortadan kaldırmaz.

Tersine, *bu* savaşları öngörür. Kapitalizmin gelişmesi, farklı ülkelerde hiç de düzenli olmayan bir biçimde yürümektedir. Meta üretimi koşullarında başka türlü de olamaz. Bundan da reddedilmez bir biçimde şu çıkıyor ki, sosyalizm, *bütün* ülkelerde aynı anda zafere ulaşamaz. Önce bir ya da bir kaç ülkede zafere ulaşacak, ötekiler bir süre burjuva ya da burjuva-öncesi dönemde kalacaklardır. Bu, yalnız sürtüşmeler yaratmakla kalmayacak, öteki ülkelerin burjuvazisi, sosyalist devletin utkun proletaryasını ezmeye bile kalkışacaktır. Bu gibi durumlarda savaş, bizim için meşru ve haklı bir savaş olacaktır. Bu, hem sosyalizm için, hem öteki ulusları burjuvaziden kurtarmak için girişilmiş bir savaştır. Engels, Kautsky’ye yazdığı 12 Eylül 1882 tarihli mektupta, *zaferi kazanmış* sosyalizmin “savunma savaşları” vermesinin mümkün olduğunu açıkça belirttiği zaman tümüyle haklıydı. Onun aklında olan, zafere ulaşmış proletaryanın öteki ülkelerin burjuvazine karşı savunulmasıydı.

Ancak, biz, tek ülkede değil bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek, savaşlar olanaksız duruma gelir. Ve bilimsel açıdan şu en önemli şeyi görmezlikten gelmek ya da önemsememek, son derece yanlış -ve devrimciye hiç de yakışmayan- bir tutum olacaktır: burjuvazinin direncini kırmak - sosyalizme *geçişte* *bu* en güç ve en büyük savaşımı gerektiren bir görevdir. “Sosyal” vaizler ve oportünistler, geleceğin barışçıl sosyalizminin hayallerini kurmaya her zaman hazırdırlar. Ama bunları devrimci sosyal-demokratlardan ayıran şey, *bu* güzel geleceğe kavuşmak için gerekli çetin savaşım ve sınıf *savaşları* üzerine kafa yormaya yanaşmamalarıdır.

Kendimizi, sözcüklerin ardı sıra sürüklenmeye bırakmayalım. Örneğin, “anayurdun savunulması” deyimini pek çok kimse için tiksindiricidir, çünkü hem yola gelmez oportünistler, hem de kautskyciler, *bu* sözü, *şimdiki* yağma savaşı üzerine söylenen burjuva yalanlarını örtbas etmek için kullanıyorlar. *Bu* bir gerçek. Ama *bu*, bundan böyle politik sloganların anlamları üzerinde düşünmemize gerek olmadığı demek değildir. Bugünkü savaşta “anayurdun savunulmasını” kabul etmek, ne eksik ne fazla, *bu* savaşı “adil” bir savaş olarak, yineliyoruz, ne eksik ne fazla, proletaryanın yararına bir savaş olarak kabul etmek demektir; çünkü her savaşta istilalar olabilir. Emperyalist büyük devletlere *karşı* savaşlarında ezilen uluslar *yönünden* ya da burjuva devletin bazı Galiffet’lerine karşı *savaşında* utkun bir proletarya bakımından “anayurdun savunulmasını” kabul etmemek budalalık olur.

Teorik olarak her savaşın, politikanın başka araçlarla bir devamı olduğunu unutmak büyük yanılgıdır. Bugünkü emperyalist savaş, iki büyük devlet grubunun emperyalist politikalarının devamıdır ve *bu* politika, emperyalist dönem ilişkilerinin bütünü tarafından yaratılmış ve körüklenmiştir. Ne var ki, aynı dönem, ulusların ezilmelerine karşı savaşımı ve burjuvaziye karşı proletarya savaşımını da kaçınılmaz olarak doğuruacak ve körükleyecek, ve bunun sonucu olarak da, önce devrimci ulusal ayaklanmalar ve savaşlar; sonra, burjuvaziye *karşı* proletarya savaşları ve ayaklanmaları; üçüncü olarak da her iki türden devrimci savaşların bir bileşimini vb. olanaklı ve kaçınılmaz duruma getirecektir.

II

Buna aşağıdaki genel düşüncelerin de eklenmesi gerekir.

Silah elde etmeye ve bunların kullanılmasını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, köle muamelesi görmeyi hakeder. Burjuva pasifisti ya da oportünist olmaksızın, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı, *bu* toplumdan kurtulmanın tek bir çıkar yolu olduğunu, bunun da ancak sınıf savaşımı olduğunu unutamayız. Her sınıflı toplumda, ister köleliğe, serfliğe, ister şimdi olduğu gibi ücretli emeğe dayansın, ezen sınıf her zaman silahlıdır. Yalnız modern sürekli ordu değil, modern milis kuvveti bile -örneğin en demokratik burjuva cumhuriyeti İsviçre’de bile-, burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanmasını temsil eder. *Bu* öylesinine basit bir gerçektir ki, üzerinde durmanın bile gereği yoktur. Bütün kapitalist ülkelerde grevcilere karşı askeri birliklerin kullanılmasına değinmek yeter.

Proletaryaya karşı silahlanmış bir burjuvazi, modern kapitalist toplumun en büyük, temel ve bellibaşlı gerçeğidir. İşte *bu* gerçek karşısında, devrimci sosyal-demokratları, “silahsızlanmayı” “istemeye” özendirmek! *Bu*, sınıf savaşımı görüşünü büsbütün bırakmak, devrim düşüncesini yadsımak demektir. Bizim sloganımız, burjuvaziye yenmek, onları mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak için proletaryayı donatmak olmalıdır. Devrimci sınıf için tek olanaklı taktik budur; *bu* taktik, kapitalist militarizmin bütünüyle *nesnel gelişmesinin* mantıksal sonucu ve gereğidir. Ancak burjuvaziye silahsızlandırdıktan *sonra*, proletarya, kendi dünya ölçüsündeki görevine ihanet etmeden bütün silahları hurdalığa atar. Proletarya, kuşku yok ki, *bunu* yapacaktır, ama *ancak bu koşul yerine getirildikten sonra, kesenkes önce değil*. Eğer şimdi savaş, gerici hristiyan sosyalistler ile, tir tir titreyen küçük-burjuvazi arasında *yalnızca* korku ve dehşet yaratıyor, silahların her çeşit kullanılmasına, kan dökülmesine, ölüme vb. karşı yalnızca bir nefret uyandırıyor, kendilerine şunu söyleriz: kapitalist toplum daima *ucu bucağı olmayan* bir dehşettir. Ve savaşların en gericisi olan *bu* savaş, *bu* topluma *korkunç bir son* hazırlıyorsa, umutsuzluğa düşmemiz için hiçbir neden yok. Herkesin görebildiği gibi, burjuvanın, kendi eliyle tek meşru ve devrimci savaş için, yani emperyalist burjuvaya karşı bir iç savaş için yolları hazırladığı bir sırada, silahsızlanma “isteği” ya da daha doğrusu silahsızlanma hayali, aslında, bir umutsuzluğun ifadesinden başka bir şey değildir.

Bunun yaşamdan kopmuş bir teori olduğunu söyleyenler olabilir, bunlara dünya ölçüsündeki iki tarihsel gerçeği anımsatırız; bir yandan tröstler ile sanayide kadınların kullanılması; öte yandan, 1871 Paris Komünü ile Rusya’da 1905 Aralık ayaklanması.

Tröstleri geliştirmeyi, kadınlarla çocukları fabrikalara doldurmayı ve bunların ahlakını bozmayı, ıstıraba sürüklemeyi ve sonsuz bir yoksulluğa atmaya burjuvazi kendine iş edinmişti. Biz, böyle bir gelişmeyi “istemiyoruz” ve *bunu* “desteklemiyoruz”. Biz, buna karşı savaşım veriyoruz. Ama *nasıl* savaşım veriyoruz? Tröstlerin ve kadınların sanayide kullanılmasının ilerici olduğunu açıklıyoruz. Biz el zanaatları sistemine, tekelci-kapitalizm öncesine, kadınların evlerine kapatılmasına dönülmesini istemiyoruz. Tröstleri ve benzeri kuruluşları geride bırakarak, sosyalizme doğru ileri!

Gerekli değişikliklerle *bu* iddia, halkın bugünkü askerleştirilmesine uygulanabilir. Bugün emperyalist burjuvazi, yetişkinler ile birlikte gençliği de

askerleştiriyor, yarın kadınların askerleştirilmesine de başlayabilir. Bizim tutumumuz şu olmalıdır: Çok güzel! Son hızla ileri! Ne kadar hızlı hareket edersek, kapitalizme karşı ayaklanmaya o kadar fazla yaklaşırız. Sosyal-demokratlar nasıl olur da gençliğin vb. askerleştirilmesinden korkuya kapılırlar; yoksa bunlar Paris Komünü örneğini unutuyorlar mı? Bu “yaşamdan yoksun bir teori” ya da bir hayal değildir. Bu, bir gerçektir. Varolan bütün ekonomik ve politik gerçeklere karşın, eğer sosyal-demokratlar emperyalizm çağının ve emperyalist savaşların kaçınılmaz olarak bu gibi olayların yinelenmesine yolaçacağından kuşku duyuyorlarsa, pek yazık olur doğrusu.

Paris Komününü gören bir burjuva gözlemcisi, Mayıs 1871’de, bir İngiliz gazetesine şöyle yazıyor: “Eğer Fransızlar yalnızca kadınlardan ibaret olsalardı, ne müthiş bir şey olurdu!” Kadınlarla onüç, ondört yaşında çocuklar, Paris Komününde, erkeklerle yanyana savaştılar. Burjuvazinin devrilmesi için ilerde verilecek savaşlarda da bu böyle olacaktır. Proleter kadınlar, derme-çatma silahlı ya da silahsız işçilerin, burjuvazinin adamakıllı silahlanmış kuvvetleri tarafından kurşunlanmasına seyirci kalmayacaklardır. Tıpkı 1871’de olduğu gibi silaha sarılacaklar ve bugünün yığın uluslarından -ya da daha doğrusu bir düzen kurması hükümetlerden çok oportünistler tarafından önlenmiş bugünün işçi sınıfı hareketinden- ergeç, ama herhalde, devrimci proletaryanın “müthiş uluslarının” uluslararası bir birliği mutlaka doğacaktır.

Toplum yaşamı artık tümüyle askerleştirilmiştir. Emperyalizm, dünyanın bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için büyük devletlerin giriştikleri vahşi bir savaşımdır. Bu yüzden, bütün ülkeler, yansız olanlarla birlikte küçükler de, daha fazla askerleşmeye doğru gidecektir. Proleter kadın buna nasıl karşı çıkacaktır? Yalnızca bütün savaşlara ve askeri olan herşeye söverek ve silahsızlanmayı isteyerek mi? Ezilen ve gerçekten devrimci bir sınıfın kadını, bu utanç verici rolü asla kabul etmeyecektir. Bunlar oğullarına şöyle diyeceklerdir: “Yakında delikanlı olacaksın. Eline silah verilecek. Silahı al ve askerlik sanatını iyice öğren. Proleterler, bunu, bugünkü savaşta olduğu ve sosyalizm düşmanlarının sana söyledikleri gibi kardeşlerini, öteki ülkelerin işçilerini vurmak için öğrenmezler. Bunu, kendi ülkelerinin burjuvazisine karşı savaşım vermek, sömürüye, sefalet ve savaşa bir son vermek için öğrenirler.”

Bugünkü savaşla ilgili olarak eğer bu biçimdeki, evet büsbütün bu biçimdeki propagandadan kaçınacaksak, uluslararası devrimci sosyal-demokrasi, sosyalist devrim ve savaşa karşı savaşmak gibi sözleri hiç ağzına almasın daha iyi.

(...)

Eylül 1916/ *Sosyalizm ve Savaş*, Sol Yayınları, 5. Baskı, 1980

Ölüm Orucu Direnişi 1. yılında!..

73 şehit, yüzlerce gazi ve artan baskılara rağmen...

Direnış sürüyor!

20 Ekim 2000’de başlayan ve 10 Aralık 2000’de genişleyerek devam eden Ölüm Orucu direnişi 1. yılını doldurdu. Dile kolay, tam bir yıldır tutsak evlatlarımız, yakınlarımız ve bizler, geçmiş yıllara oranla daha büyük ve akıl almaz baskılar, yasaklamalar, hak gaspları ve katliamlarla yüzyüzeyiz. Hücre saldırısı gündeme geldiğinden beri içerde evlatlarımız, dışarda bizler, devletin hücre politikasıyla neyi amaçladığını, en temel insani hakların dahi kısıtlandığı tecrit ve izolasyon koşullarında yaşamının ne anlama geldiğini anlatmaya çalışıyoruz. Bir yıldır ne zulüm bitti ne de direnişler.

Devlet, devrimci tutsakları hücrelere atarak, onların siyasi ve insani haklarını gaspederek teslimiyeti dayatmış, bu yolla toplumsal muhalefete de mesaj vermeye çalışmıştır. 19 Aralık’ta pervasızca gerçekleştirdiği katliam, devletin hücre saldırısıyla neyi amaçladığını bütün açıklığıyla göstermiştir. Tüm dünyanın gözleri önünde “hayat kurtarma” adı altında hayatlar söndürülmüş, onlarca tutsak vahşice katledilmiş ve yine yüzlercesi yaralı olarak hücrelere atılmıştır.

Evlatlarımız o pek övülen ve propagandası yapılan hücrelere atıldıkları günden beri sürekli yeni baskılarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Sayım, arama vb. bahanelerle devrimci tutsaklar hergün kaba şiddete, işkencelere tabii tutulmaktadırlar. İhtiyaçlarının dışardan karşılanması yasaklanarak herşey fahiş fiyatlarla kantinlerde satılmakta; en fazla üç kitap bulundurma hakkı tanınmakta; pek çok yayın yasak olduğu gerekçesiyle verilmemekte; aile dışındaki ziyaretçiler görüşe alınmamakta; savunma hakları kısıtlanmakta; ağır hastalar dahi tedavi edilmemektedir. Bunun dışında yasak kapsamına giren günlük yaşama dair irili ufaklı onlarca insani talep vardır. En ufak bir itirazda disiplin cezası verilmekte; ziyaret ve mektup yasağı konulmakta; keyfi olarak sık sık hücreleri değiştirilmektedir.

Her şeyden önce tek ve üç kişilik hücrelerde yaşamaya mahkum edilen tutsakların birbirlerini görmeleri ve birbirlerinden haber almaları katı bir tecrit uygulamasıyla engellenmektedir. En kötüsü, insanın insana yasaklanarak sessiz bir ölüme terkedilmesi; kendisine, topluma, insanlara yabancılaştırılmak istenmesidir. Devlet, insanlığından soyundurarak direncini kırmayı, kaba şiddetle teslim alamadığı devrimci tutsakları bu insanlık dışı yolla teslim almayı hesaplamaktadır.

Evlatlarımız tüm bu gerçekleri bildikleri için, siyasi kimliklerinden ve insani haklarından vazgeçmemek ve yaşayan ölümlere dönmek için ölümüne direniyorlar.

19 Aralık katliamından sonra, geline aşamada, tüm tutsakların talepleri ortaklaşmıştır. Bu talepler demokratik ve insanidir, karşılanamayacak talepler değildir. Başta tecrit ve izolasyonun kalkması olmak üzere, düşünceleri yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamaların kaldırılması, en temel insani haklarının verilmesi, zorla müdahale işkencesinin son bulması, hastaların tedavi edilmesi amacıyla içeride ve dışarıda sürdürülen Ölüm Orucu

direnışinde tam 43 tutsak ve tutsak yakını şehit düşmüştür. Talepler kabul edilmediği sürece ölümler pahasına direniş devam edecektir.

Peki sorun neden çözölmüyor?

19 Aralık öncesi belli bir ivme kazanan ve demokratik kamuoyunun gündemine giren hücre karşıtı eylemlilikler, katliam sonrası devletin çok yönlü saldırısıyla giderek gerilemiştir. Devlet bu noktadaki muhalefetin zayıflığından aldığı cesaretle çok daha pervasızca saldırmakta ve ölümlere seyirci kalmaktadır. Tutsaklara dayatılan hücre saldırısının, ödenen ağır bedellere rağmen geriletilememesinin arkasında, toplumun örgütsüzleştirilmesi ve susturulmasının önemli bir payı vardır. Devlet, saldırılarıyla her kesimi kendi derdiyle uğraşır bir hale getirmiştir.

Bugün evlatlarınıza dayatılan hücrelere karşı çıkmak, topluma dayatılan hücreleştirmeye karşı çıkmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Çünkü, hücre saldırısı, yalnızca devrimci tutsaklarla sınırlı değildir. Hak ve özgürlükleri için mücadele eden milyonlarca insanın karşı karşıya olduğu bir saldırdır.

Hücreleşmiş yaşamı kabullenmek, kendi ellerimizle kendi geleceğimizi yok etmek demektir. Sömürü ve zulmün artarak devam etmesi demektir.

Bizler, tutuklu yakınları olarak, bir kez daha kendine insanım diyenlere seslenmek istiyoruz:

Evlatlarımızın talepleri demokratik ve insanidir. Karşılanamayacak talepler değildir. Devlet ölümleri zevkle izlemektedir. Çözömsüzölüğün arkasında yatan gerçek, Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’un ailelerle konuşmasında dile getirdiği, “Sonunuz geldi, ister Ölüm Orucu’nda isterse başka türü, hepiniz gebereceksiniz” sözlerinde gizlidir.

Bu mantık, devletin tutsakları ve ailelerini gözden çıkarma mantığıdır. Onlar bu cesareti toplumdaki suskunluktan almaktadır. Onlara bu cesareti vermeyelim. Unutmayalım ki, evlatlarımızla birlikte yokedilmek istenen bu ülkenin geleceğidir, muhalefet hakkıdır, özgürce yaşam talebidir.

Savaş, kriz vb. bahanelerle haklarımıza göz dikmelerine, bizi mücadeleye yabancılaştırmalarına, Ölüm Orucu direnişini unutturarak gündemden düşürme manevralarına izin vermeyelim. Her türlü hakkımızın takipçisi olup tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için devlet üzerinde baskı gücü oluşturalım!

Gözümüzün önünde süren katliamlara seyirci kalmak, ortak olmak istemiyorsak tutsakların 1 yıldır ölümüne sürdürdükleri direnişlerine sahip çıkalım!

Taleplerin kabul edilmesi ve ölümlerin son bulması için mücadeleyi yükseltelim!

Tecriti kaldırın, baskılara son verin, ölümleri durdurun!

İçerde dışarda hücreleri parçala!

Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

TAYAD (Tutuklu ve Hükümlü Aileleri)

YardımlaşmaDerneği)

Birinci yılına girerken Ölüm Orucu Direnişi-1

A. Aras

Planlı ve sistematik katliamlarla önü düzlenen bir politika: Hücre saldırısı

Türkiye'deki hemen hemen bütün cezaevlerinde üç devrimci yapının başlattığı, daha sonra diğer devrimci yapıların da katılımıyla genişleyen Ölüm Orucu Direnişi bir yılını doldurmak üzere. Direniş 28 devrimci tutsağın katledildiği 19 Aralık kanlı operasyonu ile devrimci tutsakların atıldığı hücrelerde ve dışarda kararlılıkla sürüyor. Ne devletin katliamcılıkta sınır tanımayan vahşi saldırıları ve hücrelerde uyguladığı baskılar, ne de ödenen bedellerin ağırlığı devrimcilerin kararlılığından bir şey eksiltmiş değil. Şehitlerin yerini yeni Ölüm Orucu direnişçileri alıyor bugün.

Bu yönüyle 20 Ekim 2000'de başlayan direniş, içerde zayıflamak bir yana ödediği bedellerle, kazandığı prestijle, ortaya koyduğu kararlılıkla mücadele tarihinde onurlu yeni bir sayfayı daha şimdiden açmış bulunuyor. Sermaye devletin bütün kararlılık gösterilerine, insanlık dışı katliam ve işkencelerine, zorla müdahale ve şartlı tahliye saldırısına, yoğun karalama ve yalanlarına, estirdiği teröre rağmen en zorlu koşullarda saldırılara karşı bedenlerini siper eden devrimci tutsaklar, bu direnişleriyle, çatışmayı siyasal olarak kazanmış bulunuyorlar.

Ölüm Orucu direnişine nasıl bir sürecin sonunda gelindiğine geçmeden önce altı çizilmesi gereken birinci nokta, direnişin ortaya koyduğu bu kararlılık ve ağır bedellerle elde edilen siyasal kazanımlardır.

İkincisi, bu aşamaya gelmiş bir eylem üzerine konuşmak ve değerlendirme yapmak, bir süre sonra zayıflayan ve giderek yitirilen dış desteklerin yeniden nasıl kazanılacağına ilişkin bir yanıt içermelidir. Bu konuda bir sorumluluk ve iddia koymalıdır, bu iddiayı pratik bir çabayla birleştirmelidir.

Bu çerçevede komünistler, direnişin birinci yılına yaklaşırken, dışarıdaki sorumluluklarına uygun bir pratik çaba içinde olacaklardır. Sorunu yalnızca yeniden gündeme taşımayı değil, çözümü zorlayan bir sorumlulukla hareket etmeyi önlerine koymuş bulunuyorlar. Zira geline aşamada direnişi sonuca götürecek olan şey, içerde devrimci direnişin ve kararlılığın sürdürülmesinin yanısıra, dışarda onu güçlendirecek politik ve pratik bir eylemliliğin örgütlenmesidir. Devrimci ve komünist tutsaklar bir yıldır süren ağır baskılara ve olanaksızlıklara rağmen görev ve sorumluluklarını yerine getiren övgüye değer bir tutum içerisindedir.

Niçin sonuca gidilemediği sorusunun muhatabı içerdeki tutsaklar değildir. Bu onları tümüyle aşan bir sorundur. Genel güç ilişkilerinin belirgin biçimde aleyhte olmasının yanısıra, dışardaki güçlerin direnişin sağladığı imkanları kullanmak konusunda neredeyse tümüyle başarısız kalması, sonuca gidilememesinde temel önemde bir rol oynamıştır. Hücre karşıtı güçlerin biraraya getirilememesi, sorunun işçi sınıfına ve emekçilere maledilememesi, direniş sürecinin belli momentlerinde ortaya çıkan çok uygun ortamın değerlendirilememesi, direniş içindeki akımların başarıyı güvenceleyecek politikalar izleyememesi vb. zayıflıklardır bunlar.

Birinci yılını doldurmak üzere olan direnişi, bu direniş boyunca şehit düşen onlarca devrimciyi anmak; içerdeki tutsaklar gibi kararlı ve direngen bir tutumla, devrimci özveri ve bilinçle Ölüm Orucu Direnişi'ne hakettiği desteği örgütlemek, direniş ateşini başka

alanlarda büyütmek ve yeni kayıpların önüne geçmeyi engellemek demektir. Bu konuda daha fazla gecikme ve atalet, bedellerin daha da ağırlaşmasına yol açacaktır.

Ölüm Orucu'nu önceleyen süreç

Devrimci ve komünist tutsakların 20 Ekim'de Ölüm Orucu Direnişi'ne başlamasının temel nedeninin adım adım yaklaşan hücre saldırısı olduğu biliniyor. Önceleyen sürece ve süreç içindeki gelişmelere dikkatli bir gözle bakıldığında, bugün üzerinden bir dizi spekülasyon tartışma yürütülen 20 Ekim'deki 3'lü çıkışın hiç de isabetsiz ya da öznel bir tercih olmadığı açıklıkla görülür. 19 Aralık katliamını Ölüm Orucu'na bağlayan, direnişin bu anlamıyla devlete davetiye çıkardığını iddia eden düşünceler, en hafif bir ifadeyle, sorumsuzluk ve kavrayışsızlıkla yoğrulmuş bir yenilgi ruh halinin ürünü olabilir ancak.

Böyle bir tartışmaya girecek değiliz. Bu yöndeki iddialar ve yaklaşımlar üzerine bir tartışma elbette sürecin sonuna bırakılmalı. Bugün çözümü ve çözümü zorlamada ortaklaşmayı öne çıkarmak gerekiyor. Fakat dışarda yerine getirilmesi gereken görev ve sorumlulukları zayıflatan bir rol oynadığı için, bu anlayışı sürdürenlere şu kadarını söylemek gerekir. Ölüm Orucu'na geline sürecin kavranamamış olması ya da bu konudaki farklı yaklaşımlar, saldırıların içerde ve dışarda daha güçlü ve geniş hazırlıkla karşılanmasının önünde engel olarak dikilmiştir. Nesnel olarak geride kalan bu durumun sorumluları bellidir.

Bugün daha açık görülüyor ki, faşist sermaye devletin 19 Aralık katliamıyla pratik adımını attığı kapsamlı hücre saldırısı, yılları bulan bir hazırlığın ürünüdür. 19 Aralık katliamıyla başlayan yeni süreç, sermaye devletin bu stratejik saldırısının bir ifadesi olarak, siyasal ve maddi-toplumsal bir zemin üzerinden gündeme alınmıştır. Bu anlamıyla sermayenin yıllardır önüne koyduğu ve çözemediği sorunların bir parçası olarak sürekli gündemde tutulan bir konudur. Böyle bir nesnel gelişmeye (hazırlığı yıllardır yapılan hücre saldırısına) karşı önden politik bir tutum almak ve ona uygun bir pratik eyleme girişmek ise, olsa olsa devrimci öngörü ve sorumluluğun bir işareti olarak değerlendirilmelidir. Sonucu ne olursa olsun, 20 Ekim'de başlayan ve 19 Aralık katliamıyla kritik bir saldırıya maruz kalan, fakat tüm zorluklara rağmen süren direnişin kendisi ve sermaye devletin süreç boyunca aldığı tutum, kendi başına bunun kanıtıdır. Değerlendirilemeyen bir takım olanakların yarattığı boşluklar, direnişi şu ya da bu ölçüde zayıflatan daha tali sorunlar, asla direnişin kendisinin doğrudan yolaştığı zaafı ve yanlışlıklar olarak gösterilemez. Geçmiş süreç ve önümüzdeki dönemin görevleri böyle bir bakışla kavranamaz ve pratik olarak yerine getirilemez.

Sermaye devletin temel politikası: Katliam ve terör yoluyla teslim alma

Katliam ve işkenceler yoluyla ezip teslim almak, tecrit ve izolasyon yoluyla devrimci tutsakları örgütsel olarak zayıflatıp direnişlerini kırmak, sermaye devletin yeni bir politikası değildir. Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin başlangıcı olan 20 Ekim tarihine kadar sermaye devleti devrimci tutsaklara dönük sistemli bir katliam politikası izlemiştir.

Yalnızca 1995-2000 yılları arasında, bu kanlı politikanın sonucu olarak, 85 tutsak fiili direnişe geçtiği için katledilmiştir. İki yılda ('95-'96) açık ve toplu katliamlarda kaybedilen devrimci ve yurtsever sayısı 17'dir. Son 6 yıl içinde katliamlarla ortaya çıkan kanlı tablo ancak 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrası zindan dönemiyle kıyaslanabilir. Yalnızca zindanlarda toplam 157 ölüm.

Demek ki sermaye devleti zindanlarda şu ya da bu nedenle katliam yapmakta bir sıkıntı çekmemektedir. Kiminde bir görüş sorunu (Diyarbakır, 24 Eylül '96), kiminde bir özgürlük eylemi (21 Eylül '95, Buca), kiminde hak gaspına yönelik bir saldırıyı protesto eylemi, kiminde en temel ve en insani bir talep (Ulucanlar, 26 Eylül '99) böyle bir katliam için devlet tarafından vesile olarak kullanılabilir.

Son iki yılda yoğunlaşan hücre saldırısına geçiş, yıllar önce gündeme alınmış bir projedir. 19 Aralık saldırısının hukuki altyapısı, '91'de çıkarılan 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu ile hazırlandı. Bu kanunda devrimci tutsakların cezalarının infazlarının tek kişilik hücrelerde gerçekleştirileceği açık biçimde söyleniyordu. 12 Eylül'den sonra, kısa aralar dışında, kesintisiz süren baskı ve saldırıların tırmandırılmasında yeni bir dönemin ve uygulamaların başlangıcını oluşturuyor bu tarih. Bir yandan çıkarılan afla siyasal tutsakların önemli bir kısmı şartlı olarak salıverilirken, öbür taraftan 12 Eylül faşist anayasasına rahmet okutacak biçimde örgütsel-siyasal faaliyetlere yönelik cezalar ağırlaştırıldı. Örneğin öncesinde 5 yıl olan örgüt üyeliği '91 yılında çıkarılan bu yasayla birlikte 12.5 yıl'a çıkartıldığı gibi, suçlama için gerekli kanıtlar mahkeme heyetinin keyfi kaanatına bırakıldı, vb.

Demek ki, ne kanlı 19 Aralık katliamı ne de hücre saldırısına karşı başlayan Ölüm Orucu öznel bir tercihin ürünüdür. Belirlenmiş politikaların (hücre saldırısı), bu politikaların gereği olarak yürürlüğe konulan uygulamaların (katliamlar, provokasyonlar, hak gaspları vb.), bu politika ve uygulamalara karşı alınması gereken stratejik tutumun (teslimiyete-tasfiye etme girişimlerine karşı direnme) bir sonucu olarak şekilleniyor çatışmalar.

Kuşkusuz hukuki planda çerçevesi çizilen bu politika, toplumsal muhalefetin her alanda yükseldiği, sermaye devletin birden fazla alanda yükselen muhalefete karşı önlem almakta zorlandığı, bütün bunların siyasal istikrarsızlığa yolaştığı bir durumda bir karşılık bulamıyordu.

'95'ten itibaren zindanlara yönelik katliam ve şiddeti tırmandırarak adım adım bu politikayı hayata geçirme çabası içersinde oldu sermaye devleti. 6-8-10 Mayıs genelgelerine yaslanarak Eskişehir tabutluğunun yeniden açılması yoluyla '96'da bu yönde yapılan hamle, içerde birleşik devrimci bir refleksle hemen yanıtladı. Sürmekte olan Ölüm Orucu'nun dışarda militan ve kitlesel destek eylemliliklerle sahiplenilmesi, sermaye devletin bu saldırının geçici olarak geri püskürtülmesinde çok önemli bir rol oynadı. Sermaye devleti Eskişehir tabutluğunu açarak hücre saldırısının kapısını aralamayı hesaplıyordu. Devlet güçlü ve birleşik direnişin etkisiyle taktik olarak geri adım atmak durumunda kalırken, stratejik saldırısının fiziki altyapısını hazırlamak üzere kolları sıvadı. Bir taraftan da şiddet yoluyla yıldırma ve teslim alma politikasını sürdürdü.

Hücre saldırısında, diğer pek çok alanda olduğu

gibi, sermaye adına asıl güçlük, siyasal temsiliyet üzerinden yaşadığı istikrarsızlık ve devletin çeteleşmesi ve çürümesinin kitlelerde yarattığı tepki nedeniyle oluşan güven kaybının giderilememesi idi. 28 Şubat 97'de tam da bu sorunları gidermek üzere örtülü bir askeri darbe gerçekleştirildi. O günün koşulları içinde öncelikli ihtiyaç; kendi çatlaklarını sıvamak (Refah gibi merkezkaç eğilimleri olan partileri törpüleyip, dinsel gericiyi yeniden kabul edilebilir sınırlara çekmek), mafyalaşan ve çeteleşen devlet gerçekliğini örtbas ederek (temizlik operasyonları) yıpranmış devlet imajını düzeltmek ve toplumsal muhalefetin reformist kanadını yedeklemektir. Buradan aldığı mesafe ile önüne koyduğu hedeflere daha güçlü bir şekilde yönelmeyi planlıyordu.

'97 sonrası süreçte bu çerçevede düzen adına belli bir başarı sözkonusudur. İç çatlaklarını gidermesinin yanı sıra, öteden beri temel bir sorun olarak gündemde bulunan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini çözüm potasına soktu. Bu alanda alınan mesafe sermaye devletine derin bir nefes aldırttı.

Tırmandırılan şovenist histeri dalgasının sunduğu imkanlarla görece rahat bir seçim dönemi atlatıldı. Doğrudan MGK ve ordunun emrinde çalışan bir hükümet kuruldu. Siyasal vitrini oluşturacak bir hükümet bileşimi ile daha kapsamlı saldırı programlarının hayata geçirilmesine başlanabilir. Tümü bunlar IMF reçeteleri, özelleştirmeler, emperyalist tekellerin işini kolaylaştıracak yasalar, sıfır sözleşmeler, hücre saldırısı vb. demektir. Artık 28 Şubat'ta hedef tahtasına konulan devrimci tutsaklara dönük stratejik saldırıya adım adım geçilebilirdi. PKK'nin ötedenberi zindanlarda izlediği pasifist tutumun A. Öcalan'ın yakalanmasıyla tam bir teslimiyete varması ise sermaye devletine hedef daraltma konusunda çok önemli bir imkan sağladı.

Ulucanlar katliamı ile hücre saldırısı fiili olarak başladı. Bir yandan fiziki şiddet ve katliamlarla teslimiyet dayatılacak, kanlı katliamlar üzerinden toplumsal muhalefete de mesaj verilmiş olacaktı. Diğer yandan hücre saldırısını fiziki altyapısına hazırlık hızlandırılacaktı.

Bu çerçevede saldırılara karşı oluşan ve oluşacak olan tepkileri bloke etmek üzere tüm toplum yoğun bir kirli ideolojik bombardıma tabi tutuldu. Tekelci sermaye medyasına ve onun satılık kalemşörlerine önemli bir rol biçildi. Bu uşak takımı, Ulucanlar katliamından başlayarak, yalan, demagoji ve karalamalara dayalı yazı ve haberleriyle hücre saldırısının önünü düzlemeye başladı. Hep bir ağızdan; "Bütün sorun koğuştur", "Hapishaneler düzelmezse Türkiye düzelmez", "Koğuştur sisteminde denetim sağlanamıyor", "Örgütler cezaevlerinden yönetiliyor", "Devlet cezaevlerine giremiyor" vb. iddiaları devlet adına sistematik olarak işlediler.

Zindanlar devletin adeta hiç giremediği-denetim kuramadığı kurtarılmış alanlar olarak sunuldu ve bilinçli bir tarzda hedef tahtasına oturtuldu. Oysa devrimci tutsakların kullandığı haklar son derece sınırlıydı. Üstelik ağır bedeller ödenerek kazanılmış, devlete kabul ettirilmişti.

Devletin cezaevlerinde denetim kuramadığı yalanı aylar öncesinden sistematik olarak işlendi ve "Ölüm Orucu direnişçilerini hayata döndürme" aşağılık yalanıyla beraber 19 Aralık operasyonunun gerekçelerinden biri olarak öne çıkartıldı. Her türlü kirli propagandadan, "bütün sorun koğuştur, bütün sorun devrimci tutsaklardır" a çıkılıyordu. "Üçlü protokol" ise saldırının idari düzeydeki son hazırlığı anlamına geliyordu. Bu protokolün ardından sermaye devleti bir dizi provokasyon girişiminde bulundu. Burdur ve Bergama saldırısı fiili hazırlıkların son halkasını oluşturuyordu. Bu uğurda çete ve mafyanın tetikçi artıkları birbirine kırırdı (Bayrampaşa-Uşak) ve bu çatışmaların özel olarak seçilmiş

görüntüleri bilinçli olarak ve defalarca medyadan yansıtılarak, daha kapsamlı bir saldırı için hazırlık yapıldı. 5 Ocak 2000'de "Üçlü protokol" olarak basına yansıtılan açıklamalar, herşeyin hücre saldırısı için düzenlendiğini gösteriyordu.

Kısacası, devletin baskı, şiddet ve katliamlar yoluyla ve kirli bir kampanya eşliğinde önünü düzlediği teslim alma politikasının en son halkası, tüm cezaevlerine dönük kapsamlı bir operasyonla hücre kapılarını açmaktı. 19 Aralık bunun bir sonucu ve

ifadesidir.

Kuşkusuz devletin bu yönlü hazırlığı karşısında devrimci tutsaklar da hazırlık içine girdiler. Ulucanlar katliamı ve "Üçlü protokol"ün ardından, süreci ve saldırıları nasıl karşılayabileceklerine ilişkin bir tartışma başlatıldı. Bugün sürmekte olan Ölüm Orucu, böyle bir sürecin ve tartışma döneminin sonucunda biçimlenen bir eylem olarak gündeme sokulmuştur. Ölüm Orucu Direnişi de bunun bir sonucu ve ifadesidir.

Devrimci tutsaklardan açıklama:

Yedinci Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla direnişimizi büyütüyoruz

20 Ekim ve akabinde 9 Aralık tarihinde başlayan Ölüm Orucu direnişimiz 11 ayı geride bıraktı. Onbir aydır kararlılık ve ideallerimize bağlılıkla yürüttüğümüz direnişimiz haklı taleplerimiz kabul edilinceye kadar devam edecektir. Devlet, bugüne kadar demokratik taleplerimizi kabul etmeyip terörle, katliamla, yalan ve demagojiyle, 16. madde düzenlemesi, telefon kullanımı, açık görüş vb. göstermelik düzenlemelerle, işlik, kütüphane, spor salonu vb. yerleri açarak tecriti kaldırdım aldatmacasıyla, zorla müdahale işkencesiyle ve en son olarak da ceza ertelemesi "ödülüyle" direnişimizi kırmaya çalıştı.

Tecrit ve izolasyonu yasallaştırıp kamuoyuna kaldırdık vb. diyerek meşrulaştırma politikaları biz devrimci tutsakları teslim alma amaçlıdır. Devlet ölümlere, sakat bırakmalara rağmen ısrarla tecrit ve izolasyon politikalarını uygulamaya ve düşüncelerimizi teslim alma saldırısına devam etmektedir. Bugüne kadar 73 arkadaşımız zorla müdahale katliamında ve içerde, dışarda devam eden Ölüm Orucu direnişinde öldüler. Yüzü aşkın arkadaşımız zorla müdahale işkencesi ile sakat bırakıldı. Bütün bu ölüm ve sakatlıkların sorumlusu taleplerimizi kabul etmeyen, ısrarla saldırı politikasına devam eden devlettir.

Devlet direnişimizi bitirmek için yalnızca biz devrimci tutsaklara karşı terörü yaygınlaştırarak direnişimizi sessizliğe boğmaya çalışıyor. Dışarıda Ölüm Orucu yapan direnişçilere yönelik aylardır abluka uygulayarak, cenazelere saldırarak, direnişçilerin ailelerine tehdit ve baskı uygulayarak direnişimiz karşısındaki tahammülsüzlüğünü ortaya koyuyor. Bütün bu saldırılara rağmen direnişimiz içeride ve dışarıda aynı kararlılıkla sürmektedir. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar da sürecektir. Direnişimiz kazanımla sonuçlanıncaya kadar yeni katılımlarla devam edecektir. Yedinci Ölüm Orucu ekiplerinin katılımıyla direnişimizi büyütüyoruz. Devletin, taleplerimizi kabul etmeyerek saldırgan tavrını sürdürmesinden dolayı, Ulucanlar katliamının

yıldönümü olan 26 Eylül 2001 tarihinden itibaren 7. Ölüm Orucu ekiplerimizin katılımıyla Ölüm Orucu direnişimizi sürdürüyoruz.

Taleplerimiz;

1- Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutuklu ve hükümlüler olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz. Tecrite son verilmelidir.

2- Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılmalıdır.

3- Taleplerimiz insani, haklı, meşru ve demokratiktir.

4- Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Onlarca insanımız işkence ile sakat bırakıldı. Geçmiş olmayan, düşünmeyen duruma getirildi. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.

1 Ekim 2001

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, TİKB, DH, TDP, MLKP, DY, MLSPB, TKP/K, PKK/DÇS

Davalarından tutsaklar adına

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Sefa Gönültaş, Hacı

Demirkaya, Can Ali Türkmen, Ramazan

Sadikoğulları, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir,

Nizamettin Doğan, Hasan Yücel, Özgür Aslan, Ziya

Büyükişık

Emperyalist savaş, Avrasya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan...

Emperyalist haydutluk savaşı

11 Eylül saldırısından sonra ABD Başkanı, "Terörizme savaş" adına, dünyaya yeni bir savaş açtıklarını, bunun tam bir "Haçlı Seferleri" biçiminde süreceğini, yılları bulacak bu savaşta her devletin ve gücün saflarını kesin bir biçimde netleştirmesini, "ya bizden yana, ya da karşı cepheden yana olacaklarını", orta yolun olmadığını tam bir küstahlıkla açıklamıştı. O günden bu yana hummalı bir askeri, siyasal, diplomatik, ideolojik-medyatik, psikolojik hazırlığa giriştiler. Bir savaşın siyasal, hukuki ve psikolojik alt yapısını oluşturmak için yoğun bir çaba içerisinde oldular... Ve tüm hazırlıklarını tamamlamış olacaklar ki 7 Ekim günü Afganistan'a yoğun bir hava saldırısını, füze bombardımanını başlattılar.

Açıkça ifade edildiği gibi başlayan emperyalist saldırı, salt Afganistan'la sınırlı kalmayacaktır. Irak, İran ve ABD için "baş ağrısı" olarak tanımlanan diğer ülke ve güçler, anılan savaşın muhtemel hedefleri durumundadırlar. Bunların ötesinde bu emperyalist savaşın uzun vadeli hedefleri var ve bu hedeflere karşı birçok yöntemi ve aracı içeren bir savaşı geliştirecektir.

11 Eylül'de ilan edilen Emperyalist Haçlı Seferi, fiilen başlamıştır. Bu noktada devrimcilerin, ezilen halklardan ve sınıflardan yana olan güçlerin politikalarını çok net bir biçimde belirlemeleri ve bu bağlamda harekete geçmeleri kaçınılmazdır, günün ertelenemez yaşamsal görevidir. Ortadoğu ve Orta Asya ülkeleri savaşın merkezi cepheleri olmaları nedeniyle Kürdistan ve Türkiyeli devrimci güçler, politikalarını çok daha kesin ve net bir biçimde belirlemek, bu çerçevede harekete geçmek durumundadırlar. Özellikle Irak'ın savaşın ilk hedeflerinden biri olması kesine yakın bir olasılık olması nedeniyle, Güney Kürdistan ve Kuzey Kürdistan savaşın ve savaş politikalarının çok yönlü etkilerini yaşayacaktır. Bu noktada Kürdistanlı devrimci yurtsever güçlerin bu savaş ve sonuçları konusunda daha net bir ufka, politik stratejiye ve çeşitli olasılıklara karşı çok yönlü hazırlığa sahip olmaları yaşamsal önemdedir.

Özellikle devrimimizin otuz yıllık birikimlerini ve dinamikleri tutsak alan İmralı Partisinin etkisinde olan devrimci yurtseverler, gerçek PKK'liler, bu emperyalist savaş karşısında tavırlarını netleştirmek durumundadırlar. Bu savaş karşısındaki tavır sorunu, bir kez daha Öcalan ve İmralı gerçeğini netleştirecek, kimden yana olduğunu bir kez daha deşifre edecektir. Deşifreyon tek başına bir anlam ifade etmez, bunun politik bir duruşa götürülmesi de gerekiyor. Bu emperyalist haydutluk savaşında ayaklar altında ezilmemek için kendimize ait bir kafa, kendimizin ulusal çıkarlarını bölge ve dünya halklarının çıkarlarıyla birleştiren öz bir stratejiye sahip olmamız, güçleri bu strateji etrafında birleştirmemiz kaçınılmaz olmaktadır. Şu veya bu stratejinin basit uygulayıcıları olmak Kürtlere felaketten, büyük yıkımlar ve trajedilerden başka bir sonuç getirmeyecektir. Son iki yüz yıllık tarihimiz bunun sayısız örnekleri ve kanıtlarıyla doludur. Dolayısıyla Kürtlerin yeni gelişmeler karşısında tutumlarını, dostlarını ve düşmanlarını, mücadele çizgilerini çok iyi ve çok doğru bir biçimde belirlemeleri şarttır!

Bu emperyalist savaşa karşı sağlıklı bir politik duruşun sahibi olmak, öncelikle doğru bir perspektifle bu savaşı ve buna yol açan politikaları, ittifakları, ilişkileri ve üzerinde anlaşılan planları doğru kavramaktan geçer. Her şeyden önce bu savaşı çok net ve kesin çizgilerle tanımlamak gerekir. Bu savaşın niteliği nedir? Bu savaş hangi politikaların bir devamıdır? Stratejik hedefleri, ittifakları ve ittifak zemini, ilişki ve çelişkileri, kapsamı, üzerinde yürütüleceği alanlar nelerdir? Bu soruların doğru değerlendirilmesi bize nasıl bir politik-stratejik duruş içinde olmamız gerektiğinin doğru ipuçlarını da verecektir.

Kuşkuya yer yok ki, ABD'nin İngiltere ile Afganistan'a açtığı savaş, bir emperyalist haydutluk, emperyalist hegemonya savaşıdır. Aslında bu savaş, 1990'lı yılların başında tüm dünyaya egemen kılınmak istenen "Yeni Dünya Düzeni" stratejisinin ikinci hamlesidir. Birinci hamlesi Körfez Savaşı ile başlamış, Balkan savaşlarıyla sürmüş, ama istenilen sonuca ulaşmamıştı. Balkanlar'da kısmi başarıya ulaşmış görüntüsünü verse de Ortadoğu'da ABD'nin planı tam anlamıyla çökmüştür. Daha da önemlisi, Kafkasya, Orta Asya ülkeleri ise istenilen düzeyde kontrol altına alınamamış, bu alanlar çok yönlü bir hegemonya mücadelesine konu olmuştur. ABD'nin tek lider, rakipsiz bir jandarma olarak tüm dünyaya egemen olabilmesi ve bu egemenliği uzun vadeli olarak güçlendirerek sürdürebilmesi için Avrasya'ya her açıdan egemen olması, bu bölgenin zengin petrol ve gaz yataklarına, bunları metropollere bağlayan yollara egemen olması kaçınılmaz görünüyordu. Ama ABD, tüm girişimlerine, geliştirdiği tüm ilişkilere rağmen Kafkasya, Orta Asya ülkelerini denetimine alamadı, bu alanda geleneksel hegemonyacı güçlerden başka yerel engeller vardı, bunların aşılması gerekiyordu. Afganistan ve Taliban, soğuk savaş politikalarının bir sonucu olsa da bugün hegemonyacı politikaları önünde bir engeldi, aşılması gerekiyordu. Pakistan da istenilen düzeyde Avrasya politikasına karşılık vermiyordu, ülkenin içinde bulunduğu iç çelişkiler, iktidarın yapısı buna tam elvermiyordu. Orta Asya ülkeleri Rusya'nın etkisi altında olmakla birlikte henüz istikrar kazanmış değildi. İran Ortadoğu ve Avrasya politikasında önemli bir engeldi. Kendisinin kanatları altında güçlense de Bin Ladin türü radikal İslam, ezilen halkların ulusal ve toplumsal öfkesini ABD'ye yöneltmede önemli bir ideolojik ifade aracı olarak işlev görüyordu.

Bu önemli etkenlerin dışında Avrasya stratejisi karşısında Rusya, Çin ve Hindistan duruyordu, bu üç devlet ABD ile açıktan ve cepheden bir tavır almasalar da, yine kendilerini bu anlamda bir blok olarak tanımlamasalar da geleneksel ve güncel politikalarıyla ABD'nin Avrasya politikası önünde stratejik bir engel durumundadırlar.

Görüldüğü gibi, kendi dünya egemenliği için stratejik önemde değerlendirilen Avrasya, sayısız zorluğu, etkisizleştirilmesi ve aşılması gereken sayısız gücü ve engeli barındırmaktadır. Ama bu bölgeye egemen olmadan tek kutuplu dünya politikasını sürdürmek olanaksızdı. Bu noktada 11 Eylül saldırısı bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirilmiş ve o güne dek yaşama geçirilemeyen ve geçirilen noktada başarısızlığa uğrayan Yeni Dünya Düzeni stratejisini hemen uygulamaya sokmada bir basamak olarak değerlendirilmiştir. Avrasya'ya egemen olmak, bu hedef önünde duran engelleri etkisizleştirmek ve aşmak, ya da kendi egemenliğinin bir eklentisi haline getirmek, Ortadoğu'da başarısızlığa uğrayan bölgeye yeni bir düzen verme politikalarına işlerlik kazandırmak, bu bağlamda Irak ve İran ile diğer güçleri aşmak ya da kendi çizgilerine çekmek, güncel sıcak emperyalist savaşın stratejik hedefleri arasındadır.

Elbette ABD ve emperyalist ülkelerin "yeni" konsepti, salt bunlarla sınırlı değildir. Yılları bulacağı söylenen "terörizme karşı global savaş"ın hedefinde tüm ezilen sınıflar ve halklar, onların devrimci, ulusal kurtuluşçu ve sosyalist temsilcileri vardır. İdeolojik alanda ırkçılığın, "Beyaz adam" şovenizminin, yabancı düşmanlığının yeni döneme damgasını vurmaya aday bir gelişme olduğu şimdiden görülebilir. Bugüne kadar yüzlerce yıllık mücadeleler sonucu kazanılan demokratik hak ve özgürlükler olabildiğince budanacak ve

sınırlandırılacaktır. Dünyanın dört bir yanında "terörist" avı başlayacak, bu çoğu kez tam bir süreklilikte avı biçiminde geliştirilecektir. Kısacası emperyalist savaşa siyasal gerici ve özel savaş terörü, yeni bir faşizm çizgisi eşlik edecektir. "Global savaş"tan anlaşılması gereken budur. Yeni dönemde siyasal gerici, ırkçılık ve faşizm konusu ayrıca üzerinde durulması ve değerlendirilmesi gereken bir konudur. Bunu ayrıca yapacağımızı belirtip esas konumuza dönmek istiyoruz.

Çok açıkça görüldüğü gibi bu savaş, emperyalist hegemonya savaşıdır, Yeni Dünya Düzenini Avrasya'ya, Ortadoğu'ya ve giderek tüm dünyaya oturtma ve süreklileştirme savaşıdır. Bu anlamıyla bir **"III. Dünya Savaşı"** olarak değerlendirilebilir. Diğer Emperyalist Savaşların hedefi de dünyayı yeniden paylaşma ve bu paylaşımı kurumlaştıran bir "Barış"la yeni bir dünya düzeni kurmaktır. Şimdi yapılmakta olan da özünde bundan başka bir şey değildir. Elbette farklı boyutları, ayırıcı noktaları da vardır, bunlara geleceğiz. Tüm haydutluğuyla süren bu savaş, yeni bir dünya savaşı olarak değerlendirilebilir, ama bunun başlama tarihi 7 Ekim değildir. Yeni dünya savaşı aslında Körfez Savaşı'yla başladı, Yugoslavya savaşlarıyla sürdü. Son on yılda yürütülen savaşlar, dünya savaşının ilk aşaması, ilk hamlesi niteliğindeydi. 7 Ekimde başlayan savaş ise anılan sürecin ikinci aşaması niteliğindedir. Bu iki sürecin ortak noktaları olduğu gibi birbirinden ayrılan noktaları da var. Temel hedef ise dünyaya yeniden düzen vermek! Peki nasıl?

Bu savaş, hiç kuşkusuz bir paylaşım savaşıdır, her emperyalist devletin kendi gücü ve katılımı oranında pay aldığı, söz sahibi olduğu bir paylaşım savaşıdır. Körfez Savaşı, bir bakıma ABD'nin kendi hegemonik gücünü, liderlik ve jandarmalık konumunu, başka bir ifadeyle kendisinin tek başına egemen olduğu tek kutuplu dünyayı diğer emperyalist güçlere kabul ettirme ve onaylatma savaşı, Yeni Dünya Düzeni'ni meşrulaştırma dayatmasıydı. Bu hedefinde önemli ölçüde başarılı oldu. Diğer emperyalist güçler ile ABD arasında çelişkiler ortadan kalkmış değildir, dünya hegemonya mücadelesinde onlar da geri durmak istemiyorlardı. Siyasal ve askeri güçleri henüz ABD'ye kafa tutacak düzeyde değildi, ekonomik olarak belli bir gücü ifade etseler de dünya politikasında ABD'ye rağmen ve ona karşı bir blok olarak durma güçleri yoktu. Ama buna rağmen dünya hegemonya siyasetinden kopmak da istemiyorlardı. Bosna ve Kosova savaşlarında Avrupa Birliği devletleri ABD'yle birlikte, NATO şemsiyesi altında savaşılar ve sonuçta kazançlı da çıktılar. Biliyorlardı ki tek kutuplu dünya geçici bir olguydu, bu, çok kutupluluğa doğru evrilecekti. Bu geçiş sürecinde ABD ile olan çelişkilerini, dünya hegemonya mücadelelerini çatışarak değil, seyirci kalarak da değil, "uzlaşarak" sürdürmek durumundaydılar. Burada uzlaşma, aslında hegemonya savaşında bir yöntemi, bir mücadele biçimini anlatıyor. Yoksa tümünden ABD politikaları peşinden sürüklenme, kendisine yabancı bir stratejinin peşinden sürüklenme olarak algılanmamalıdır. Bu anlamda şu anda yürütülen savaş, emperyalist ve gerici bir koalisyon tarafından yürütülüyor olması, onun bir paylaşım savaşı oluğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor, tersine bu koalisyonu oluşturan güçlerin dünyaya yeni biçim vermede pay sahibi olma, kendi gücü ölçüsünde pay ve etki sahibi olma planına dayanıyor.

Elbette damgasını vuran güç ABD emperyalizmidir. İngiltere, kendisini tamamen ABD stratejisi içinde görüyor, kendi çıkarlarını bu stratejik ittifakta görüyor. AB ülkeleri, Almanya, Fransa ve diğerleri, ABD'yi desteklediklerini açıkladılar. Bir kez "Terörizme karşı global" stratejide bütün emperyalist güçler

hemfikirlerdir; yani siyasal gericilikte, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasında, devrimci, ulusal kurtuluşçu ve sosyalist güçlerin bastırılması konusunda tam bir uyum ve işbirliği içindedirler, bunu daha da geliştirme ve kurumlaştırma eğilimindedirler. Ancak dünyaya egemen olma, bu egemenlikte pay sahibi olma konusunda aralarında çelişkiler var, bu çelişkiler gelişme ve büyüme eğilimidir, bu süreçte bu çelişkileri uzlaşarak aşma zorunda görüyorlar kendilerini. Günlerdir süren diplomatik trafiğin temelinde bu uzlaşmanın esasları, başka bir deyişle kimin ne kadar pay alacağı, kimin ne kadar söz sahibi olacağı konusu var.

Bu bağlamda Rusya'nın tutumu birçok çevre tarafından şaşırtıcı karşılanıyor. Görünürde öyle ama Rusya bu savaşta kazançlı çıkmanın hesapları içinde. Bu savaş ortamında ABD'ye karşı cepheden tavrı alma gücü ve durumu yok. Bir iki protestoyu geçmeyen tutumuyla da ABD'yi engelleyemeyeceğini de biliyor. Yugoslavya savaşında bunu çok net gördü. Seyirci kalmanın da hegemonya savaşından tümenden geri kalmak anlamına geleceğini de çok iyi biliyor. Geriye ABD ile uzlaşarak, kendi elindeki kozları en etkili ve daha fazla sonuç getirici tarzda kullanarak hegemonya savaşına katılmak ve gerekli payı kapma hesabı yapmak!

Bir kez bu ara ABD'nin Çeçenlere verdiği desteği kesmeyi, radikal İslam'a karşı mücadele adına birçok gücün desteğini almayı düşünmüş, bunu ABD ile pazarlık masasına koymuş ve öyle anlaşılıyor ki istediğini de elde etmiştir. Yine öyle anlaşılıyor ki, Rusya, Avrasya'nın paylaşımında ABD ile belli bir uzlaşmaya varmıştır. Bu uzlaşmanın bütün çizgileri ortaya çıkmamış olsa da Rusya, ABD'yi geleneksel etki ve hegemonya alanlarından uzak tutma vaadini koparmış gibidir. Kendisi ve Orta Asya devletleri için bir sorun olan Taliban yönetimini ortadan kaldırma ve kendi politikalarına yatan işbirlikçi bir yönetimi işbaşına getirme politikasında da uzlaşmışlardır. Ancak savaşın Irak ve İran'ı, Ortadoğu'yu kapsamı durumunda Rusya'nın tavrı ne olur, bu konuda da bir mutabakat sağlanmış mıdır, sağlanmışsa hangi paylaşım planlarında, sorularının yanıtları belirsizdir, net değildir. Fakat bunlar bir yana, uzun vadede ABD'nin ve Rusya'nın Avrasya stratejileri çatışmalıdır, uzlaşma yanı geçici, çatışma yanı ise sürekli. Bu nedenle bu bölgede Rusya'nın ayrı bir blok olarak davranma eğilimi dün olduğu gibi, bütün bu yeni gelişmelere rağmen bugün de vardır, önümüzdeki dönemde, biraz toz bulutun durulmasından sonra bu eğilim daha belirgin bir biçimde öne çıkacaktır...

ABD emperyalizmi Avrasya stratejisini gerçekleştirmek için savaşı genişleterek sürdürmek istiyor. Peki başarı şansı nedir? Bu da önemli bir sorudur ve ayrı bir tartışmayı gerektiriyor. Ancak şimdilik şu kadarını belirtmekle yetinelim: Yeni Dünya Düzeni'ni egemen kılma savaşının bu ikinci hamlesinde ABD'nin kesin başarı şansı çok zayıf. Son on yılda dünya çapındaki ezen ile ezilenler, sömüren ile sömürülenler çelişkesinin birkaç kez katlanarak derinleşmesi, aslında metropollere sıçrayan çatışmaların da temel nedenidir. 11 Eylül olayı ABD'nin ektiği rüzgarın fırtına biçiminde kendisine yansımıştır. Şimdi savaş ediyor, bunun tufan biçiminde kendisine dönmeyeceğinin garantisini kim verebilir ki?

Bizim açımızdan çok önemli diğer bir konu da, savaşın başta Irak ve İran olmak üzere Ortadoğu'yu kapsayacak biçimde genişleyip genişlemeyeceğidir. Yapılan resmi açıklamalar savaşın genişleyeceği, Irak'ı da kesin vuracağı yönündedir. Türkiye'de egemenler katında yapılan tartışmalar da bu merkezdedir. Basına sızdırılan bilgi kırıntılarına bakılırsa ABD'nin Irak'ı vuracağı kesin. TC'nin ise ABD'nin Irak'ı vurmasını istemediği ve bu konuda ABD'yi ikna etmek için yoğun bir çaba sergilediği belirtiliyor. TC'nin itiraz gerekçesi ise Irak'ın belirsizliğe ve istikrarsızlığa düşmesi durumunda bir Kürt devletinin uç vereceği, var olan oluşumun uluslararası bir statü kazanabileceği kaygısıdır, oysa kendisi Güney'de bir Kürt devletinin

oluşumunu savaş nedeni sayacağını ilan etmiştir. Bütün bu bilgi kırıntılarını, ama daha da önemlisi, savaşın gelişme eğilimlerini, savaşın Irak'ı ve Ortadoğu'yu kapsayacak şekilde genişlemesini nasıl değerlendirmek gerekir?

Savaşın Irak'ı içine alacak biçimde genişlemesi çok güçlü bir olasılıktır. Bu noktada TC nasıl bir tutum içinde olacak, bölge devletleri nasıl bir pozisyon alacaklar? Kürtlerin ve onların çeşitli partileri ve gruplarının tutumu ne olacak? Bu sorular ve yanıtları çok önemli? TC, her fırsatta Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduğunu söylemiş, Körfez Savaşı'ndan dolayı büyük siyasal ve ekonomik kayıplar yaşadığını tekrarlayıp durmuştur. Aynı tutumunu bugün de sürdürüyor görünüyor. Ancak 1925'ten bu yana Musul-Kerkük hayalinden vazgeçmediği, Körfez Savaşı döneminde Özal tarafından açıkça dile getirildiği bilinmektedir. TC, fırsatçı olduğu kadar "gerçekçi" davranmayı da esas alır. Bölge ve dünya dengelerinin kendisine Musul ve Kerkük'ü yem ettirmeyeceğini bilecek kadar da "gerçekçidir". Bununla birlikte Irak'a karşı geliştirilecek bir savaşta Körfez Savaşı'ndaki tutumunu tekrarlayamayacağını, bunun kendisine pahalıya patlayacağını hesaplamaktadır. Bu noktada ABD ile sıkı bir pazarlık içinde olduğu da kesindir. Pazarlığın ilk ayağı, basına sızdırıldığı gibi, ABD'yi Irak'a saldırmama biçiminde olabilir. Ama ABD'nin böyle bir planı varsa TC'nin "ikna" çabalarının bir anlamının olmayacağı açıktır. Bundan dolayı pazarlığın ikinci ve esas ayağı devreye girmektedir. Bu da olası Irak savaşında işgalci bir güç olarak yer almak! Bu konuda sayısız kez Güney Kürdistan'a girip çıkan TC'nin hatırı sayılır bir deneyimi var. Daha şimdiden askeri güçlerinden bir kısmını, silah ve donanımıyla Zaho'ya konumlandırmış bulunuyor.

Peki, ABD Irak savaşında TC'nin ordularıyla işgalci bir güç olarak yer almasına izin ve onay verir mi? Ya da ne pahasına, hangi tavizler karşılığında, nasıl bir planlama sonucunda? Bu soruların yanıtı da belirsiz ve birçok zorluğu içinde taşımaktadır. TC'nin işgalci bir güç olarak katılması, daha sonra Irak'ın yeniden düzenlenmesinde nasıl bir etkide bulunacak, Irak ve Güney Kürdistan bu savaştan sonra nasıl biçimlendirilecek, bunda kim, hangi güçler söz ve etki sahibi olacak? Ya Kürtler, Kürt örgütleri nasıl bir politik tutum alacaklar, kendilerinin bir fikri, politik ve askeri hazırlığı var mı?

Ortadoğu'ya kadar genişleyecek savaş, Körfez Savaşı'nın bir tekrarı olmayacak, daha sarsıcı ve kalıcı sonuçlar doğuracaktır. TC'nin savaş içindeki duruşu, Körfez Savaşı'ndaki gibi olmayacak, doğrudan müdahale ve işgal biçiminde somutlaşacaktır. Bu durumda genel olarak Kürtle'rin, özel olarak Güney Kürdistan'ın çok ciddi tehlikeler ve yıkım olasılıklarıyla karşı karşıya olacağı kesindir. Savaş ortamının ortaya çıkaracağı fırsatlar da olabilir, ancak bunları değerlendirmek için "ulusal bir strateji"nin, bağımsız bir politik çizginin ve bunu uygulayacak bir ulusal gücün varlığı gerekir. Ama ne yazık ki, ortada ne Kürtler'in kendilerine ait bağımsız bir stratejileri var, ne de bunu uygulayabilecek güçte bir yurtsever blok!.. KDP ve YNK, geleneksel çizgilerini öteden beri sürdürmektedirler. Bunların geleceği daha çok bağlandıkları stratejilerin kapsamına, niteliğine ve başarısına bağlıdır. Deneyimler göstermiştir ki, yabancı güçlerin stratejileri Kürtlere, yenilgi, yıkım, kırım ve sayısız trajedilerden başka bir şey getirmemiştir.

Bundan iki-üç yıl önce önemli bir politik ve askeri güç olan PKK ise Öcalan'ın teslimiyetiyle ideolojik, politik ve askeri olarak tasfiye edildi, geriye içi boşaltılmış bir gövde bırakıldı. Bu gövde de şimdi, TC'nin ve emperyalist sistemin eritici politikalarına bağlanmıştır. Tüm teslimiyetçi ve tasfiyeci politikalarına, yalvaran duruşlarına rağmen ne TC ciddiye alıyor, ne de ABD. Tersine bu güçler intikamlarını sonuna kadar alma kararındadırlar. ABD'nin "Terör örgütleri" listesine alması İmralı Partisi yönetenlerini şaşırtmışa benziyor. Kendileri ulusal ve

toplumsal bilinçlerini yitirmişler, sanıyorlar ki emperyalizm de sınıf bilincini ve kinini unuttur! İmralı tasfiyeciliği mücadelemizin değerlerini ve dinamiklerini tutsak almış, bu savaş ortamında halkımızın elini kolunu bağlı hale getirmiştir. Bunu günlük olarak izlemek mümkün. İmralı Partisi yönetenlerinden Mustafa Karasu, Özgür Politika gazetesinde çıkan bir demecinde, dünyaya savaş açan emperyalist haydutlara karşı nasıl bir ham hayal içinde olduğunu net bir biçimde göstermekte ve halkımızın bu kritik günlerde nasıl bir "iradeye" mahkum olduğunu kanıtlamaktadır. Birlikte okuyoruz: *"ABD ve Batılı güçler bu güçlerini demokrasinin gelişimi için kullanmalıdır. Bu dünya globalleşecekse, demokrasinin de tüm dünyaya yayılması ve geliştirilmesi gerekiyor."* Peki kimden bekliyor bunu? Açık ki dünyayı sayısız kez yakıp yıkan, sayısız katliama imzasını atmış ABD ve "Batılı güçlerden!"

Ortada bir dünya savaşı var, bu savaşta bir kez daha Kürtler'in kaderleri onların iradelerinin dışında çizilecek; ama Kürtler'in ortada bir iradeleri yok. İrade diye bağlandığı kişi ve parti ise çoktandır iradesiz! Kürtler çaresiz mi? Hayır, onları özgürlüğe ve kurtuluşa götürecek doğru çizgi bellidir, bu yılların devrimci mücadelesi ve savaşı tarafından doğrulanan partimizin devrimci çizgisidir. Devrimci çizgide birleşmek, bağımsız, kendine ait bir stratejik duruşa sahip olmak, bu temelde, Kuzey'de ve Güney'de kazanılan tüm mevzileri korumak, dönemi kazandıracak temel politik duruştur. Yine emperyalist haydutların ayakları altında ezilmemek ve çakallara yem olmamak için böyle bir politik duruşa sahip olmak kaçınılmazdır. Bu noktada tüm gerçek PKK'liler, devrimci ve yurtsever güçler, çevre ve kişiler bir kez daha düşünmeli ve bu kader belirleyen günlerde konumlarını ve duruşlarını netleştirmelidirler...

Toparlamakta yarar var:

Sürmekte olan savaş, emperyalist haydutluk, paylaşım ve hegemonya savaşıdır!

Bu savaş, dünya halklarını egemenlik altında tutma, yeniden sömürgeleştirme, doymak bilmeyen çok uluslu tekellerin çıkarları doğrultusunda sömürme, yağmalama ve ezme savaşıdır! Bu savaş, ezen emperyalist dünyanın ezilen halklar dünyasına karşı açılmış haksız, gayri meşru, gerici savaştır! Bu savaş, bir avuç silah tekelinin kasalarını doldurma, krize giren emperyalist ekonomiye soluk aldırma savaşıdır! Bu savaş yeni silahlanma çılgınlığını tetikleme savaşıdır!

Bu savaş, dünya ezilen halklarına yıkım, açlık, ölüm, hastalık, göç, sefalet, tanımsız trajediler getirecektir!

Bu savaş, dünya çapında düzen karşıtı güçlere, devrimci, sosyalist, ulusal kurtuluş hareketlerine açılmış bastırma ve ezme savaşı, yeniden biçimlendirilmiş özel savaştır! "Global düzeyde terörle mücadele" sözlerinin altında yatan gerçeklik budur!

Emperyalist savaş, siyasal gericilik, ırkçılık, "Beyaz adam" şovenizmi, faşizm ve sınır tanımaz haydutluk demektir!

Bu savaş, tüm düzen karşıtı eğilim ve güçlerin önünü bugünden alma, 21. yüzyıla bugünden egemen olma, tek kutuplu dünyayı 21 yüzyıl gerçeği haline getirme savaşıdır!

Bu özelliklerinden dolayı bu haydutluk ve hegemonya savaşına karşı olmak, bu karşı duruşu daha derli toplu ve sonuç alıcı bir güce dönüştürmek, bunun çabası içinde olmak demokrat olmanın, yurtsever olmanın, devrimci ve sosyalist olmanın olmazsa olmaz gereğidir.

Bu emperyalist savaşa karşı olmak demek, Bin Ladin ve Taliban'la aynı safta yer almak anlamına gelmiyor. Tuttuğumuz saf, durduğumuz yer, kuşkuyla yer vermeyecek kadar açık ve nettir: Bağımsız devrimci çizgimizde dünya çapında emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı durmak!

Emperyalist savaşa hayır!

Yaşasın dünya emekçileri ve ezilen halkların birliği ve kurtuluş mücadeleleri!

9 Ekim 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Psikolojik savaş, “Özgür dünya” ve küresel sansür

Saldırgan emperyalist ittifak Afgan halkına karşı yıkım saldırısını başlattı. Birkaç gün içinde birçok kent bombalandı, masum insanlar katledildi. Haftalardır savaş çıkırtkanlığı yapan emperyalist basın tekelleri ve Türk medyası, mazlum halkların kanını dökecek bu yıkım savaşını meşrulaştırmak için kirli kampanyalar yürütüyor. Yalan, demagoji, manipülasyon, çarpıtma vb. üzerine kurulu olan bu psikolojik savaş en iğrenç yöntemlere dayanıyor.

Emperyalist savaşlarda sık sık başvurulmuş yol, uydurma haberlerin yayılmasıdır. Burjuvazi ve onun medyası bu konuda oldukça deneyimlidir. Sermaye basınının son günlerde öne çıkardığı haberlerden biri, Taliban yönetiminin nasıl korkunç işkenceler yaptığıdır. Bu haberin kaynağı eski bir Taliban gizli polisidir. İngiliz basınına konuştuğu iddia edilen bu polisin kendisi de eski bir işkencecidir. Bu şahıs kendisine, “çığlıklar yüzünden kümesteki horozların bile ürkeceği kadar korkunç işkence yöntemleri bulması” emri verildiğini anlatmış. Taliban yönetiminin çağ dışılığı ortadadır. Ama bu yönetimin emperyalizmin bir ürünü olduğunu bilmeyen yoktur. Anlatılan hikaye doğru olsa bile, bunun asıl sorumlusu ABD emperyalizminin kendisidir.

Savaş dönemlerinde tırmandırılan yalan propagandaya çarpıcı bir örnek, birinci paylaşım savaşı öncesinde İngiliz basınının Alman askerlerini Belçikalı bebekleri havaya atıp süngüyle yakalamakla suçlayan propagandasıdır. Uydurma olduğu sonradan anlaşılan bu haberin değişik bir versiyonu Körfez savaşı döneminde piyasaya sürüldü. Olay modern bir Kuveyt hastanesinde geçiyor. Buna göre, “hastaneyi basan Iraklı askerler erken doğmuş bebekleri kuvözlerinden fırlatıp atarlar”. Çünkü kuvözler Irak’a gönderilecektir.

Bu hikaye ilk defa *Daily Telegraph* tarafından 5 Eylül ‘90’da yayımlandı. Ancak haber kanıttan yoksundu. Bu eksiklik kısa sürede giderildi. Kendilerine “Özgür Kuveyt Vatandaşları” diyen bir örgüt (sürgündeki Kuveyt Hükümeti tarafından finanse ediliyordu), Irak’ın Amerikan’ın müdahalesiyle Kuveyt’ten çıkarılmasına yönelik bir kampanya için Amerika’nın büyük halkla ilişkiler şirketlerinden Hill&Knowlton ile on milyon dolarlık bir sözleşme imzaladı. ABD Kongresi’nin insan hakları komisyonu Ekim ayında toplandı. Hill & Knowlton, kongreye bebeklerin hikayesini anlatacak onbeş yaşında Kuveytli bir kız ayarladı. Bu genç kız anlatımında oldukça başarılıydı!

“Körfez savaşı öncesi başkan baba Bush bunu izleyen beş hafta boyunca Saddam rejiminin kötülüğünü anlatmak için tam altı kez bu hikayeye göndermede bulunacaktı. Senatonun Irak’a askeri müdahaleyi tartıştığı oturumda, yedi senatör kuvözdeki bebekler hikayesini hatırlattı. Savaş yanlıları oylamayı sadece beş oy farkla kazandı. Gerçek iki yıl sonra ortaya çıktı. Hikaye bir uydurma, bir masaldı. Hill&Knowlton’un Kongre komisyonunda ifade vermesi için hazırladığı kız, Kuveyt’in ABD büyükelçisinin kızından başkası değildi.” (Radikal , 6 Ekim ‘01)

Körfez savaşı dönemindeki ünlü “karabatak” hikayesini ise hatırlatmakla yetinelim.

Bu ve benzer örnekler sayısızdır. Dünyanın küçüldüğü, bütün insanların gelişmeleri anında öğrendiği koca bir yalandır. Basından öğrendiklerimiz sansürden geçen bilgilerle sınırlıdır. Uydurma ve çarpıtılmış hikayelerle ise kamuoyu sürekli aldatılır. Bu, savaş gibi kritik dönemlerde günlük uygulama halini alır. 19 Aralık katliamı döneminde Türk sermaye basınının iğrenç yayınları buna çarpıcı bir örnektir.

Bugün savaş çıkırtkanlığı yapmayan sınırlı sayıdaki aykırı ses ise kısılmaya çalışılmaktadır. “Adalet” ve “özgürlük” adına teröre karşı savaştıklarını halklara yutturmaya çalışan emperyalist dünya, daha ilk adımda temel demokratik hakları gasp etme yolunu tutmakta, küresel boyutta bir sansür uygulamasına yönelmektedir. Katliamlarının ve ikiyüzlülüklerinin açığa çıkmasına yol açacak yayınların önü kesilmeye çalışılmaktadır. Zira “karabatak” ya da “kuvözdeki bebekler” türünden hikayelerin kısa sürede deşifre olması onları zora sokabilir.

Sansürle ilgili yaşanan en çarpıcı örnek Katar’ın El Cezire televizyonu ile ilgili olanıdır. Uydudan Arapça yayın yapan El Cezire TV’si karşıt görüşleri karşı karşıya getirmesiyle tanınıyor. Afganistan’la ilgili haberleri sık sık yayınlaması ve savaş karşıtı eylemlere geniş yer vermesi ABD emperyalizmini oldukça rahatsız ediyor. Üstelik El Cezire en çok Araplar tarafından izleniyor. Ortadoğu’ya savaşa destek bulma ziyareti gerçekleştiren ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, Katar Emiri’nden El Cezire TV’sine sansür uygulamasını talep etti. Demokrasi kahramanları şeyhlerin de gerisine düşmüş durumdalar. Bu, ABD karşıtı seslerin kısılmaya çalışılacağı yeni bir sürecin başlaması anlamına geliyor.

Bu arada, Stratejik Araştırmalar Vakfı’nda istihdam edilen emekli bir Türk generali de ABD’ye, El Cezire televizyonunu susturması gerektiği yönünde çağrıda bulundu. Kirli savaş konusunda uzman olduğu anlaşılan bu Türk generalinin, propagandanın kirli savaşta taşıdığı önemi çok iyi bildiği anlaşılıyor.

Afganistan halkının tepesine bomba ve füzelerin yağdırıldığı vahşi bir savaşın başlaması, başta Amerikancı basın tekelleri olmak üzere bütün gerici basının önemini daha da artırmış bulunuyor. Savaş öncesinde savaşa meşru zemin hazırlamak yönlü yayınlar yeterli oluyordu. Ama savaşın vahşetini haklı göstermek sanıldığı kadar kolay değil. Emperyalist medya bu iğrenç savaş meşrulaştırabilmek için, gerçekleri çarpıtmanın yanı sıra, her gün yeni yalanlar üretmek zorunda.

Savaş emperyalist-kapitalist sistemin iğrenç yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor. Demokrasi, insan hakları, basın özgürlüğü vb. demagojiler bir yana bırakılıyor, maskeler bir tarafa atılıyor. Artık herşey emperyalizmin çıkarlarına göre belirleniyor. Bu çıkarlar 21. yüzyılı halklar açısından bir cehennem çevirmekten başka bir anlama gelmiyor. Emekçi halkların özlemleri ise bambaşkadır. Sınıfsız, sömürsüz, özgür ve savaştan arınmış bir dünya emekçilerin gerçek özlemidir. Bunlara ulaşmak ise, bütün savaşların kaynağı olan kapitalizmi yıkmaktan geçiyor.

Yalanı haberleştirme sorumluluğu...

Taha Kıvanç

(...) Savaşı en ileri teknoloji ürünü araç-gereçlerle donatılmış çok sayıda muhabirin izlemesi kamuoyunun sağlıklı bilgiler edinmesi anlamına gelmiyor. Casusluk ve savaş tarihi konularında uzmanlaşmış İngiliz gazeteci Phillip Knightley, eklerle yeniden yayımladığı ‘The first casualty: The war correspondent as hero and myth-maker from the Crimea to Kosova’ (ilk vukuat: Kırım’dan Kosova’ya kadar, kahraman ve efsane-yapıcı olarak savaş muhabiri) kitabında, savaşların, savaşanlar (özellikle güçlüler) tarafından nasıl manipüle edildiğine canlı tanıklıklar sunuyor.

Cezayir Savaşı’nı da yazan savaş tarihçisi Alistair Horne, “Kosova, belleklerimizdeki en gizli-kapaklı savaş haline dönüştü” demiş sözgelimi. Sky televizyonundan Jake Lynch, “Elimize bol bol malzeme tutuşturdular, ama hiç bilgi vermediler” tespitini iletmış. Peter Dunn sebebi şöyle açıklamış: “Kosova, basın sözcüleri tarafından yürütülen ilk uluslararası ihtilâftı...”

Aslında bunda şaşılacak bir durum da yok. Daha Birinci Dünya Savaşı sırasında, Gen. Sir Ian Hamilton, askerlerin savaş muhabirleriyle ilgili düşüncelerini veciz bir biçimde ifade etmişti: “İyi yönetilen bir ülkenin savaş muhabirine ihtiyacı yoktur. Savaş muhabiri dediğin, halka, savaşın nasıl kazanılacağı konusunda fikirlerini iletir. Eğer savaşı kazanmak için gerçeği söylemek gerekirse gerçeği aktarır; eğer savaş yalanla kazanılacaksa, onun görevi yalan söylemektir.”

Asker kafalı politikacılar da açık sözlü. Hamilton’un görev aldığı savaş sırasında başbakanlık koltuğunda oturan David Lloyd George, Guardian gazetesi yayın yönetmeni C. P. Scott’a, samimi bir görüşme sırasında savaşlarla ilgili ‘acı gerçeği’ açıklayıvermişti: “Eğer halk (gerçekleri) bilseydi, savaş yarın dururdu. Tabii, bilmiyorlar, bilemeyecekler de...”

Gerçekler yerine sunulanın ne olduğunu tahmin herhalde güç değil: Yalanlar... Kore Savaşı’nı (1952) izleyen UPI muhabiri Robert C. Miller, kendi başından geçenleri lâfı eği bükmeden şöyle anlatıyor: “Kore’den ulaşan, gazete yönetimlerinin basmakta tereddüt etmedikleri bazı bilgi ve haberler bütünüyle uydurmaydı... O haberleri gönderen bizler de onların yanlışlığını biliyorduk, ancak askeri karargâhta yetkili ağzıların yaptığı resmi açıklamalar oldukları için yazmak zorundaydık; o açıklamaları yapanlar da gerçek olmadığını biliyor, ama yayınlamasını bekliyorlardı.”

Afganistan üzerine yağdırılan bombalar yüzünden hiçbir sivilin burnunun kanamadığını iddia ediyor ABD yetkilileri; bizimkiler de dahil dünya medyası, Tâlibân kaynaklı “20’den fazla sivil hayatını kaybetti” haberini inanmaz ifadelerle nakletmekle yetiniyorlar. ABD uçaklarının yağdırdığı bombalar öyle ‘akıllı’ imişler ki, isteseler bile sivil hedefleri vuramazlarmış... Sonuçta, Amerikalılar ne diyorlarsa o doğru kabul edilir ya... Oysa, ABD’nin geçmiş savaşlardaki bilgi kirliliği sâbıkası, savaşan taraflardan güçlü olanın söylediklerini bu defa da kuşkuyla karşılamayı zorunlu kılıyor.

İşte bir örnek: 20 Aralık 1989 günü ABD 24 bin askerle Panama’yı işgal etti. Noriega’yı adalete teslim etmek için yapılan bir operasyondur bu. Unutmayalım, Noriega da, tıpkı Bin Laden ve Tâlibân gibi, vaktiyle CIA’nin itibar ettiği bir kişiydi, ama gözden düşmüştü. Gazeteciler Panama’ya da koştular, ama “Sizler için bir düzenleme yapılmadı” denildiği için yüzgeri oldular. Panama işgali, bir çok kitapta, “Kansız askeri müdahale örneği” olarak gösteriliyor. Oysa, Latin Amerika’da İspanyolca yayımlanan gazeteler, “En az ikibin ölü, 70 bin de yaralı vardı” iddiasındalar.

Bir başka örnek daha: 13 Şubat 1991 tarihinde, Amerikan uçakları, Bağdat’ın Emiriyye mahallesindeki bir sığınağa bomba yağdırdı. Amerika, oranın sığınak değil Cumhuriyet Muhafızları’na ait askeri bir birim olduğunu iddia etti ve medyayı da bu yolda yönlendirdi. Peter Arnett (CNN), John Simpson (BBC) ve Brent Sadler (ITN) dışındaki gazeteciler de söyleneni aktardılar. Bu üçü ayıplanmayı bile göze alarak kuşkularını ifadeden çekinmedi. Emiriyye’nin orta halli Bağdatlılar’ın oturduğu bir mahalle, bombalanan yerin de gerçekten bir sığınak olduğu sonunda anlaşıldı. Sığınakta çoğu kadın ve çocuk olmak üzere 1600 sivilin hayatını kaybettiği de...

Açılmış savaşı ilk bizim muhabirler dünyaya duyuruyor da, resmi yalanları bakalım ilk kimden öğreneceğiz?

(Yeni Şafak/10 Ekim ‘01)

Ekmeğe sarılı bombalar

Robert Fisk

Dünya üzerindeki en etkili askeri güç, dünyanın en fakir, en harap Müslüman halkına yönelik bombardımanına başladı. Bombalarımızla birlikte kaç somun ekmek atıldığının bir nebze önemi yok, bunu şükranla karşılayacak bir Müslüman çıkacak mı ki?

Afganistan'da suçluların yanısıra masumları da öldürmediğimize -en sofistike

ÇİZMEDEN YUKARI MUSA KART

füzelerimizle bile- inanmak mümkün mü, akla yatkın mı? Usame Bin Ladin'i cezalandırdığımızı söyleyebiliriz. Buna inanabiliriz de. Peki ama Müslüman dünyası buna inanacak mı?

Geçen dört hafta boyunca, koalisyona dair ne çok görüşme yapıldı. Oysa bu koalisyon hiçbir Müslüman halkı barındırmıyor, her ne kadar Pakistan ve Suudi Arabistan ve Özbekistan'da yükselen küçük diktatörlük bu kervanın içine çekilmiş olsa da. Afganistan semalarındaki gece uçuşunda hiçbir Suudi Arap veya Kuveytli pilot yer almadı. Bu bir Batı-Müslüman koalisyonu değildir. Bu, Batı'nın tek başına, Ortaçağ'dakine benzer bir yaşam süren bir Müslüman ülkesini bombalamasıdır. Bombalama, sanıyorum ki, televizyonların 'prime-time' yayınları için iyi bir zamanlamayla yapıldı. Peki biz, Usame

Bin Ladin'in ve adamlarının bu şekilde yakalanacağına inanıyor muyuz gerçekten?

Başkan George Bush, "uzun süreli, çok yönlü ve acımasız" operasyonlardan bahsetti. Bundan öte nereye gidecek ki?

Kosova Savaşı'nın başlangıcını -veya Irak'a hava bombardımanının başlangıcını- hatırlayanlarımız, rakiplerimizin birkaç gün içinde barış için yakarmaya başlayacaklarına nasıl inandırıldığımızı anımsayacaklardır. Fakat böyle bir şey gerçekleşmedi ve Taliban'ın, iki 'İttifak' dostumuz Pakistan ve Suudi Arabistan tarafından yaratılan canavarın da kollarımıza atılmasını beklemek boşuna. Bin Ladin'in eğitim kamplarından en az 12'sine füze yollayacağımız ve bomba atacağımız ortada. Bunda zorlanacağımızı düşünmüyorum. Özellikle de tüm kampların bundan 20 yıl önce, Bin Ladin ve arkadaşları için bizim tarafımızdan -daha doğrusu CIA tarafından- inşa edilmiş olduğu düşünülünce. Daha çok zaman ve emek ayırsaydık, daha geniş bir ittifakı derleyebilirdik belki, ancak şu anda yaptığımız cihat kültürünün tam ortasına dalış yapmak.

Aslolan, dün gece veya bugün kaç bomba attığımız değil, önümüzdeki 24 saat içinde başlayacak çatlakların nerede görüleceğidir. Zira Suudi Arabistan, Pakistan ve Afganistan dünyadaki en tehlikeli politik tektonik alanda yer alıyorlar. Daha önce olmazsa eğer çarşamba günü, Katar'daki İslam konferansı açıldığında, cevabı öğrenebiliriz. Müslüman liderlerin biraraya gelince ağızlarından çıkacakları dinlemek ilgi çekici -belki de biraz ürkütücü- olacak.

Evet, Bush bombaların içinde insani yardım da atarak, sus payı vermek için elinden geleni yaptı. Tabii ki, Afganların düşmanımız olmadığını söylüyorlar. 1991'de Irak'ı bombalamadan önce da aynen bunu söylüyorduk. 1985'te Libya'yı bombalamadan evvel de söylediklerimiz buydu. 1982'de Amerikalıların Lübnan'ı topa tutmadan önce söylediği de buydu. Ve, gariptir ki, 1956'da Mısırlıları Süveyş Kanalı'nda bombalamadan önce de onlara böyle demiştik. Peki ama, Müslüman dünyası buna inanacak mı?

Ve, sadece 21'inci yüzyıl tarihinin bu tatsız anına bir dipnot düşmek açısından soruyorum: Kötü adamların hukuk tarafından cezalandırılmasını garantiye almak için herhangi bir adli süreç, dava, veya yasama oluşturacak mıyız? Bu, önümüzdeki birkaç gün içinde liderlerimizden alamayacağımız cevaplardan biri.

The Independent/(Çev: Evrensel, 9 Ekim '01)

"Seni besliyorum, seni öldürüyorum"

Noam Chomsky

Şu ana kadar, ABD ve İngiltere'nin karşılığı beklendiği gibi oldu. Aktarılan haberlere göre, Cruise füzeleri ve yüksek irtifa bombardıman uçaklarının saldırılarına Taliban kontrolündeki bölgelerin (ülkenin büyük kısmı) dışında havadan gıda atılması -öyle şeffaf bir PR hareketi ki saklamaya gerek yok- eşlik ediyor. Saldırıları, gördüğümüz kadarıyla, muhtemelen protesto gösterileri korkusuyla, Müslüman dünyasının tamamen dışında üsleniyor. Kesin bir tesbitte bulunabilmek için hâlâ çok erken, çok az bilgiye sahibiz. Ama, Kahire'deki hoşnutsuzluğu, *Boston Globe*'in "Protestolar ve korku ABD saldırısını selamlıyor" başlığıyla, Mısırlı bir garsonun "Seni besliyorum ve seni öldürüyorum. Bunu düşünmek bile beni delirtiyor" sözlerine yer vermesi ile anlayabiliyoruz.

ABD'nin Tony Blair aracılığıyla sunduğu kanıtların ne kadar zayıf olduğuna oldukça şaşırdım. Tarihteki en geniş uluslararası soruşturma çabasında, 11 Eylül saldırılarıyla bin Ladin arasında -benim kaynaklar olmadan kendi kendime speküle ettiğimden bile- çok az bağlantı bulunabildi. Bu durum, pek çok uzmanın tahminini destekler nitelikte: Yani saldırganlar, merkezi olmayan bir 'ağ'a mensup; muhtemelen aralarında son derece sınırlı bir iletişim var ve bu 'ağ'a nüfuz etmek çok zor.

Taliban karşısındaki suçlamaların fiili bir gerçekliği yok: Eğer, şüphelenilen teröristleri barındırmak, bombalamayı gerektiren bir suçsa, ABD de dahil olmak üzere, dünyanın büyük bir bölümüne derhal hareket başlatılmalı. Bu yoruma bile gerek olmayacak derecede açıktır. Ayrıca, biz Taliban'ın müzakere ve bin Ladin'in teslim edilmesi tekliflerinin ciddi olup olmadığını bilmiyoruz. Çünkü Batı dünyası, geleneksel bir tutumla bombalamayı tercih ederek bu teklifleri çok basit bir şekilde gözardı etti.

Geçmişteki sistematik düzmecilik kendi içinde acınacak düzeydedir, ancak bir kez daha gördüğümüz gibi, ciddi insani sonuçları vardır.

11 Eylül saldırılarından çok daha yıkıcı hareketlere maruz kalan diğer devletler tarafından izlenen hukuki araçlar hâlâ var. Bunların değerlendirmeye bile alınmaması çok çarpıcı. Uluslararası Adalet Divanı ve Güvenlik Konseyi'ne dayanarak alınan uygun ve tartışmasız emsal kararlardan bahsedildiğini bile duymadım: Orwell'i utanç içerisinde ağzı açık bırakacak tarihi revizyonizmin başarısı ve önemli bir ideolojik kazanım, bugünün başlıklarında gördüğümüz gibi...

Bombardımanın, ABD'nin talebiyle kapatılan Pakistan sınırının ve ilk gün itibarıyla sadece havadan atılma yoluyla değil kamyon konvoylarıyla da sağlanabilecek olan -ki bunu kimse engellemedi- gıda yardımını yapmamanın sonucu, kaç tane zavallı ve masum Afgan'ın şu ana kadar öldüğünü tahmin etmek imkansız. Yürekten isterdim ki geleneksel davranış biçimlerinden sapmalarla bazı sürprizler olsun. Bu olmadıkça, Afgan halkının yakın geleceği çok ümitsiz görünüyor. Şiddet döngüsü benzer bir tutumla tırmanabilir, sonuçlarını ise tasarlamak bile hoş değil...

ZMagazine/09 Ekim 2001

Dr. Hikmet Kıvılcımlı:

Mücadeleye adanmış bir yaşam

Hikmet Kıvılcımlı 1902'de Makedonya'nın Priştine kasabasında doğdu. Balkan savaşından sonra ailesiyle birlikte Türkiye'ye göç etti. İstanbul Tıp Fakültesi'nde öğrenciyken Kurtuluş ve Aydınlık dergileri aracılığıyla sosyalizmle tanıştı, devrimci mücadeleye atıldı. 1 Ocak 1925'te yapılan TKP 2. Kongresi'ne katıldı ve MK üyeliğine seçildi. Şubat 1925'te Tahrir-i Sükun yasasına dayanılarak 10 yıl kürek cezasına çarptırıldı. Fakat bir yıl sonra çıkan aftan faydalanarak tahliye oldu. Mayıs 1929'da siyasal faaliyetleri nedeniyle tutuklanıp 4.5 yıl hapse mahkum oldu. Ekim 1933'te çıkan afla tahliye oldu. 1938'de Donanma Davası'ndan yargılanarak 15 yıl hapse mahkum oldu ve 1950'ye kadar hapiste kaldı. 12 Mart darbesinden sonra aranır duruma düştüğü için yurtdışına çıktı. 11 Ekim 1971'de Belgrad'da öldü.

Bu kısa biyografiden de görülebileceği gibi Kıvılcımlı yaşamının yaklaşık

17 yılını burjuvazinin zindanlarında geçirdi. Fakat zindanlar onu değil, o zindanları eskitti. Kalın duvarlar onu devrimci siyasal yaşamdan kopartmaya yetmedi.

Fakat Kıvılcımlı'nın devrimci kişiliğini zindanlarda sergilediği dirençten ibaret görmek ona saygısızlık olur. O aynı zamanda sol siyasal tarihimizin önemli bir düşünce ve eylem adamıdır. Toplumsal-siyasal konularda bir çok emek ürünü kitap ve makale kaleme almıştır. Teorik plandaki yanılgıları ne olursa olsun, yeni devrimci kuşakların Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın sosyalizme adanmış yaşamından ve eserlerinden öğreneceği çok şey vardır. Zira o tüm yaşamı boyunca inandığı davaya bağlılık göstermiş, tüm güçlüklerle ve eziyetlerle rağmen inançlı bir dava adamı olarak hareket etmiştir.

Ölümünün 30. yılı vesilesiyle onu bir kez daha saygıyla anıyoruz.

ABD başkan adayından 11 Eylül öncesine ait kriz değerlendirmesi:

Çöküş içindeki ABD ve Batı çıkış için savaşa başvuracak

Lyndon LaRouche, 2004 ABD başkanlık seçimleri için DP'den aday adayı. 24 Temmuz günü, yani 11 Eylül'den 48 gün önce, BM'de ve Washington'da 250 kişi önünde verdiği video-konferansta, özetle şunları söylüyor:

“Malî kriz içindeyiz. ABD, Carter'dan beri kötü yönetiliyor.

“Sistemimiz, iflas etmiş durumda. Ulaşım, enerji, eğitim, sağlık sistemlerimizin tamamı, altyapı ve sanayimiz çöküş halinde. Halkın % 80'ini dar gelirli oluşturuyor ve bunların durumu 1977'dekinden çok daha kötü. IMF ve halihazır politikalar devam ettiği, Wall Street ve Federal Rezerv sistemi mevcut hakimiyetini sürdürdüğü sürece, ABD'de kimse kendisi için bir tırmanma beklemesin. Böyle giderse, belki Bush bile, başkanlık süresini tamamlayamadan çekilmek zorunda kalabilir. Çöküş, kendini birden hissettirmez; kötü politikalar devam eder ve kriz aniden gelir.

“Sadece ABD değil, Batı Avrupa da, İngiltere'si, Almanya'sı, Fransa'sı ve İtalya'sı ile iflasın eşiğinde. 1930'larda Roosevelt, dünyada düşmanlıkları bitirmek ve koloniyalizmin izlerini silmek istiyordu. Ama bunu başaramadan öldü. Truman, Churchill ve arkadaşları, İngiliz, Fransız ve Hollandalılar koloniyalizmi dirilttiler. Oysa, dünyada ABD'nin, Avrupa'nın da kalkınması, diğer ülkelerin de kalkınmasına bağlıydı. Şimdi de aynı. Fakat biz ve Avrupa iflasın eşiğine geldiğimiz gibi, Güney Amerika'yı da mahvettik. Meksika eskisi gibi değil; Panama, Ekvator artık yok; Kolombiya mahvoldu. Venezuela yıkımın eşiğinde. Peru aynı şekilde; Arjantin, Brezilya bölünüyor. Şili'de malî çöküş kapıda; Bolivya, Paraguay, Uruguay, hepsinde büyük problemler var.

“Afrika, ABD'nin gözleri önünde, İngilizler ve ABD'deki bazıları tarafından kitle ölümleriyle resmen ortadan kaldırılıyor. Meselâ, başkanın babası Bush, Kanada'nın önceki başbakanıyla birlikte, Barrick Gold adlı firmalarıyla Kongo'ya yerleşmiş durumda ve buranın zengin altın ve elmas yataklarını sömürüyorlar. Bunlar ve çokuluslu şirketler, Afrika'nın her tarafında özel ordular kuruyor ve Afrika halkını birbirine kırdırıyor. Bu şekilde, hem Afrika'nın zenginliklerini alıyor, hem de nüfusunu azaltıyorlar.

“Öte yandan, Asya'da yeni oluşumlar var. Rusya, Çin, Hindistan, hattâ bunlarla birlikte Japonya yeni oluşumlar içinde. Şanghay İşbirliği Örgütü kuruldu. Burada, Çin'den başlayıp, Asya'dan Avrupa'ya

uzanacak ulaşım hatları üzerinde çalışılıyor. Güneydoğu Asya ülkeleri benzer tarzda işbirliği planlıyor. Asya'da çok büyük bir nüfus var. Biz de, Güney ve Kuzey Kore'yi barıştırıp, burada başlayacak bir ulaşım hattıyla, Sibirya üzerinden Avrupa'ya bağlanabiliriz. Bu hattaki ve diğer ülkelere borç değil, kredi vererek onları kalkındırabilir ve bu şekilde mallarımıza daha geniş ve zengin pazarlar açabiliriz.

“Fakat böyle dönemlerde dünya savaşları çıkarılır. I. Dünya Savaşı'nı Asya'daki benzer oluşumların önünü kesmek isteyen İngilizler çıkardı. Önce Balkanları tutuşturdular, sonra dünyayı. II. Dünya Savaşı'nı aynı maksatla Almanlar çıkardı. Şimdi, ABD ve İngiltere içindeki güçler, Brzezinski bunlara dahildir, Asya'daki oluşumları engellemek için dünya savaşı çıkarmak istiyorlar. Ağustos, bunun için en uygun aydır. Bu savaşın adını da, Batı ile İslâm'ın savaşı olarak koyacaklar. Bu savaşı engellemeliyiz; bunun için önce İsrail'deki Şaron'u durdurmalıyız. Bu adam savaş sevdalısı, başka bir derdi yok, onu durdurmalı, Ortadoğu'da barışı sağlamalı ve sistemimizi ihya ile, Roosevelt'in usulünce ekonomik kalkınmaya geçmeliyiz.”

LeRouch, 24 Temmuz'da bunları söylüyor. 11 Eylül hadisesinden bir hafta sonra ise, kendisi ile

yapılan röportajda şu değerlendirmeleri yapıyor:

“11 Eylül hadisesi, bir makyaj operasyonudur ve tam da uluslararası malî ve parasal çöküşün yaşandığı dönemde yapılmıştır. Bunu yapan, katiyen ABD dışındaki güçler değildir. Başka ülke insanları kullanılmış olabilir. Fakat bunu yapanlar, ABD içindeki güçlerdir. Hedef, ABD'de yönetim darbesi yapmak, olur veya olmasa da, ABD'yi bir savaşa sürüklemektir. Bunu yapanlar, hedeflerine ulaşmak için ileri hareketlerine devamla, başka operasyonlar da yapacaklardır. Halk kışkırtılacak, hükümet savaşa sürüklenecektir. Bunu durdurmalıyız. CNN'nin, Fox TV ve benzerlerinin yayınlarına katiyen kapılmayın. Bunlara kapılmak ve ülkeyi savaşa sürüklemek, operasyonu yapanların maksatlarına alet olmaktır. Afganistan'a müdahale gibi şeyleri asla düşünmemeliyiz. Ayrıca, ABD ve daha pek çok ülke için tehdit oluşturan İsrail'i durdurmalı ve Ortadoğu'da barışı sağlamalıyız. Çünkü buradaki kriz de, Asya'da verilmesi planlanan savaşın bir parçasıdır.”

LaRouche, uyarıyor, ama büyük ölçüde nafile. “Kazan kaynadı” ve dünya yeni bir şekillenmeye gidiyor.

(İnternet sitelerinden alınmıştır... Başlık SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

“Bu savaş Dünyayı tümüyle emirleri altına almaya çalışan emperyalist bir sistemin hegemonyasını herkese kabul ettirme savaşıdır...”

Savaş istemiyoruz!

(...) ABD'nin karşılaştığı saldırı ve benzeri yöntemler yanlış olduğu gibi emperyalist sistemin dünya halklarına karşı giriştiği ve sivilleri de hedef alan operasyonların yanlışlığı da ortadadır.

Şiddeti şiddetle çözmek; kültürler, dinler, uluslar arasında düşmanlığı körüklemek; yoksullaştırılan, insanca yaşama olanakları ellerinden alınan halklara karşı topyekün savaş ilan etmek de bu saldırılar kadar yanlış ve tehlikelidir.

Bu savaş Dünyayı tümüyle emirleri altına almaya çalışan emperyalist bir sistemin hegemonyasını herkese kabul ettirme savaşıdır.

Bu savaş söylendiği gibi teröre ve teröristlere değildir, binlerce insanın canına mal olan saldırının faillerini cezalandırmak için de değildir. ABD yönetiminin bugüne kadar izlediği politikalar bunun açık kanıtlarıyla doludur.

Bugün suçlu ilan edilenleri eğiten, besleyen ve ayakta tutanların, kim olursa olsun, suçlular kadar sorumlulukları vardır.

Savaş çözüm değildir. Savaşın ve terörün kaynağı dünyanın bugün içinde bulunduğu eşitsizliklerdir. Bu olumsuzlukların çözüme ulaşma şansı, öncelikle savaşa hayır diyerek arttırılabilir. Bunu görmeyen ve savaş çığırtkanlığı yapanlar ise gelişmelerin tüm insanlığa yaşatacağı acılardan sorumlu olacaklardır. Bunca zenginliğe, bunca olanağa ve bilgi birikimine rağmen giderek artan açlık, yoksulluk ve eşitsizliklere öfke duymak varken, savaşın bir dünyaya doğru gidişte sessiz kalabilmeyi kabullenmek mümkün değildir. Umudumuz insanlığın ortak olarak biriktirdiği değerler ve sonuçta insandır.

Bugün bize gerekli olan; hedefi, zemini ve süresi belli olmayan bir savaş değil, dünya nüfusunun önemli bir kısmını yoksulluğa, yoksunluğa mahkum eden eşitsizlikleri giderecek programların yaşama geçirilmesidir.

Refahın, adaletin, özgürlüklerin ve demokrasinin tüm dünyada ve ülkemizde egemen olabilmesinin olanaklarını yaratmak için mücadele verilmelidir. Savaşı ekonomik siyasi sorunların çözümünde araç, ABD yönetiminden yardım koparma fırsatı olarak gören zihniyetlere, politikalara karşı mücadele

yükseltilmelidir.

Birkaç milyar Dolar için binlerce insanın yaşamına, onarılması mümkün olamayacak yaraların, tahribatın yaratılmasına neden olacak bir savaşa kendisine insan diyen hiç kimse onay veremez.

Kendi çıkarları ve hedefleri doğrultusunda hiçbir kural ve hukuk tanımayan ABD yönetiminin kayıtsız şartsız izinden giden iktidar her şeyden önce ülkemize karşı sorumsuz davranmaktadır.

Son yaşanan olaylar gerekçe gösterilerek hepimizin ekmeğine el uzatılmak istenmesini, gündelik toplumsal yaşamın, demokratik hayatın kısıtlanmasını kabul etmiyoruz. Ülkemiz herhangi bir maceraya ne kapılmalı ne de alet olmalıdır. Bu ortamın dışında kalmalıdır.

Siyasal iktidar tarafından kayıtsız şartsız destek sunulan ABD, aslında Türkiye halkına, demokratik kurumlarına, hak ve özgürlükler mücadelesine de savaş ilan etmiş durumdadır. Ülkemizin böyle bir maceraya sürüklenmesi ekonomik krizin derinleşmesi, hak ve özgürlüklerin budanması, halkın ve emekçilerin daha da yoksullaşması sürecini doğuracaktır.

Türkiye'yi yönetenler; ABD'nin savaş politikasına bağlanmış, insanlığın ortak olarak biriktirdiği değerlere karşı ülkeyi komşularıyla çatışma içine itecek bir yola girmişlerdir.

Körfez Savaşı gibi yakın bir deneyim gözardı edilerek ülkemizi yeni bir maceraya sürüklemeye hiç kimsenin hakkı yoktur.

Yeni bir Türkiye, yeni bir dünya mümkündür! Eşitlikçi, adil, demokratik ve özgür bir dünya için, farklı kimlik ve kültürlerden tüm halklarla küreselleşmeye ve yarattığı yoksulluğa, eşitsizliğe, emperyalist hegemonyacılığa karşı mücadele vermeliyiz. Halklar, kültürler, inançlar, etnik kökenler arasında kör bir düşmanlığa, işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, sömürüye karşı **Savaşa hayır!**

Savaş değil, dünyada barış!

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB)

Türk Tabipler Birliği (TTB)

Türk Diş Hekimleri Birliği (TDB)

Mücadele Postası...

Sahibinin sesi Alman savaş medyası

CNN'i ilk kez Körfez savaşı esnasında tanıdık. Televizyonların özellikle savaş süresinde cephede yerlerini aldıklarına, sahibinin propagandalarını yaygınlaştırmak için gece gündüz uğraştıklarına tanıklık ettik "live" olarak.

Amerikan emperyalistlerinin dostlarıyla Afganistan halkı üzerine başlatacağı savaş için adeta gün sayan Alman basın ve yayın kurumları da sahibinin sesi olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Pazar günü saat 18:40'da RTL'nin İslamabad muhabiri ABD ve İngiltere'nin saldırıyı başlattığını ve Taliban'ın hava savunmasını devre dışı bıraktığını ve böylece "yardım" uçuşları için olanak yarattığı yönlü haberini verdi. Sanki başlatılan bir savaş değildi. Sanki bilgisayar oyunu misali izlediğimiz ışık seli ile katledilen insanlık, yıkılan gelecek, yok edilen yaşamlar değildi.

CNN televizyonu ikinci saldırı dalgasının başlatıldığı haberini verirken, Almanya 1. televizyonlarının güne bakış haber programında, bombardıman ile "insani yardım"ın yolu açılıyor, haberi müjdelendi. Almanya'nın Ramstein üssünden kalkacak C-17-US transport uçağı ile 37.500 yardım paketi Afganistan'a atılacaktı. Paketlerde fasulye, pirinç, kurutulmuş meyve, fıstık yağı ve çilek marmeladı bulunuyordu. Tam 2.200 kalori... Yani bir insanın bir günlük kalori ihtiyacını karşılayacak miktar.

Savaş muhabirliğinde öncülüğü ellerinden bırakmayan CNN ve BBC ölülerini saymaya başlamışlardı bile. Ama Alman televizyonları gönderilecek "yardım paketleri" ile meşguldü. Gerçi sınır tanımayan doktorlar örgütü, "Bu Amerika öncülüğünde askeri harekatı haklı çıkarmak için yaptığı askeri propaganda operasyonudur" diyerek hem bomba hem paket atılmasını eleştiriyordu, ama olsundu. Amerikan imparatoru Bush'a ısrarla "sınırsız destek"lerin açıklamalarına rağmen bir türlü cepheye çağrılmayan Alman Başbakanı ve Dışişleri Bakanı kameralara, paketlerin kültürel özellikler düşünülerek hazırlandığı üzerine demeçler veriyorlardı. Tabii ki bu çok önemli bir ayrıntıydı. Düşünün ki, paketlerde şaraba yatırılmış domuz eti de olabilirdi. Tam bir Alman düzenliliği.

Bombardıman sürüyor. Alman televizyonları halen, Amerikan ve İngiliz bombardımanı sonucu hakim olunan Afganistan hava sahasından atılan insani yardım ile 2.200 kalorilik kültürel özellikler gözönüne alınarak hazırlanmış paketlerin içinde nelerin olduğunu göstermekle meşguller.

Vietnam'a Amerikan Bombalarının yağdırılmasından iki hafta sonra Amerikan uçaklarından çocuk bayramı nedeniyle şeker atılmasını anımsatıyor bu bana. Almanca bir şiir hiç gitmiyor bu günlerde aklımdan. "Önce şeker atsaldı keşke. Yiyebilirdi bu şeker kızım da, iki hafta önce."

G. A./Almanya

2. İntifada'nın 1. yılı... Direniş sürüyor!..

Filistin halkı kazanacak!

Filistin kasabı Ariel Şaron'un müslümanların kutsal saydıkları Harem El-Şerif'e yaptığı provakatif ziyaretini protesto gösterileri ile başlayan 2. intifada 1 yılını dolduruyor.

Yalnızca protestoların başladığı ilk iki günde 12 Filistinli katledildi. Onlarcası yaralandı. Bir yıl içinde çocuk kadın ve yaşlıların da içinde bulunduğu 696 Filistinli katledildi. 23 bin kişi yaralandı. Sınır bölgelerindeki 3500 Filistinli evi bombalarla, dozerlerle tamamen tahrip edildi. Binlerce dönümlük bağ, bahçe, tarla ve tarım alanları tahrip edildi, yağmalandı. Gazze şeridi üzerindeki Filistin yerleşim birimleri abluka altına alındı. Yani sıra Filistinli halk üzerinde fiili ekonomik bir ambargo uygulandı. Bu ablukanın ve bu baskıların parçası olarak binlerce Filistinli işten atıldı. Bölgedeki Filistinli halkın aldığı nefesi bile kontrol etmek üzere yüzlerce denetim noktası oluşturuldu.

Filistin halkına yönelik katliam adım adım öylesine tırmandırıldı ki sonunda burjuva medya bile katliamın çarpıcı görüntülerine yer vermek zorunda kaldı. Bir yıl boyunca Filistin'in taş generalleri-On'lu yaşlarındaki çocuklar, bir kez daha direnişin simgesi haline geldiler. Yüzlerce

çocuk ve genç, İsrail askerlerine taşlı mukavemette bulunduğu gerekçesiyle bilinçli olarak hedef seçildi ve katledildi.

Filistin halkı 2. intifada kalkışmasıyla Yaser Arafat'ın önderliğindeki El Fetih çizgisinin sonuç getirmeyeceğini birkez daha göstermiş oldu. Filistin halkı uzlaşmalar, sürekli tavizlerle dolu masabaşı görüşmeleriyle gerçek bir barışın, Filistin'in özgürlüğünün ve bağımsızlığının sağlanamayacağını ortaya koydu.

2. intifada, ne kadar güçlü ne kadar zalimane ve barbarca olursa olsun, hiçbir baskı yol ve yöntemle Filistin'in özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin boğulamayacağını kanıttı. Filistin halkı bu özgürlük meşalesini en zor koşullarda dahi taşımaya kararlıdır. Emperyalist zorbaların Afganistan'a ve bölge halklarına karşı başlatmış olduğu emperyalist savaşa karşı sokağa ilk çıkan ve çatışanların ön saflarında Filistin halkı tereddütsüz biçimde yeraldı. Bu bile kendi başına Filistin halkının emperyalistlerden çözüm beklemediğinin, kendini kendi gücüyle özgürlüğünü kazanmaya adanmış olduğunu güçlü bir göstergesidir.

A. Uğur/İstanbul

Edirne'de polis terörü

Düzenin bekçileri kendilerine karşı yükselen bir ses duymamak için vahşi yüzlerini de göstermekten kaçınmıyorlar. 9 Ekim günü bir yoldaşımız, kimliğini açıklamaktan korkan ama görevleri bu sömürü düzeninin devamını sağlamak, bu doğrultuda devrimci işçi, emekçi ve öğrencilere her fırsatta saldırmak olan düzen bekçilerince kaçırıldı. Zorla bir araca bindirilen arkadaşımız, 3 saat boyunca polislerin tehditlerine maruz kalmış ve dayaktan geçirilmiştir.

Ancak bu uşak çetesine en iyi yanıtı da "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganlarıyla yine bu arkadaşımız vermiştir. Gösterilen kararlılık ve atılan sloganlar düzenin bu eli kanlı çetelerinin suratlarına tokat gibi çarpmıştır. Düzen bekçileri çareyi, susturamayacaklarını anladıkları arkadaşımızı bir köşeye atıp oradan uzaklaşmakta bulmuşlardır.

Bu saldırılar artık tarafımızdan kanıksanmıştır. Bizim bütün bunlara yanıtımız da elbette siyasal konumumuza uygun olacaktır. Onları dün direnişle yanıtladık. Bugün de yarın da karşılarında yine direniş geleneğimizi ve hiç susmayan sloganlarımızı bulacaklar. Onların içinde beslendikleri pislik düzenlerini yıkıncaya kadar tek parolamız, direniş ve kavga bayrağını daha da yükseltmek olacaktır.

SY Kızıl Bayrak okurları/Edirne

Forum:

Emperyalist savaş ve işçi hareketi

ABD Afganistan halkını bombalıyor!

Ezilen halklar ve düzen karşıtı siyasal akımlar hedefte!

Amerikancı iktidar, ülkeyi ABD'nin savaş arabasına koşuyor!

Savaşın işçi ve emekçiler üzerinde yaratacağı sonuçlar neler olacaktır?

Savaşa karşı sınıfın tutumu ne olmalıdır?

Yer : Mamak İşçi Kültür Evi

Tarih : 14 Ekim 2001

Saat : 13:00

Adres : Tuzluca Mahallesi, Tıp Fakültesi Caddesi, No: 225/B, Mamak

Ankara Öncü İşçi Platformu

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpasha Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Amerikan işbirlikçilerine
Türkiye halklarının yanıtı:

***"Amerikan askeri
olmayacağız!"***

**Yaşasın
işçilerin birliği
halkların kardeşliği!**

